

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ
ΕΛΙΣΣΑΙΟΥ
ΜΕΤΑ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΥ ΚΑΝΟΝΟΣ

ΥΠΟ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΜΩΡΑΪΤΙΔΟΥ
ΕΘΝΙΚΟΝ ΑΡΙΣΤΕΙΟΝ 1914

ΕΓΚΡΙΣΕΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Εις τὸ τέλος προστίθεται καὶ ἡ βιογραφία τοῦ Προφήτου.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΙΩΑΝ. Ν. ΣΙΔΕΡΗ—ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
46 ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ (ΜΕΓΑΡΟΝ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ) 46
1925

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΥΛΑΒΕΙΣ ΑΓΡΥΠΝΗΤΑΣ

ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΕΛΙΣΣΑΙΟΥ

Ἄγρυπνεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα
μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν.

(Ματθ. 26, 42.)

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

169377

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρὸς

τὸν Κύριον Ἀλέξανδρον Μωραϊτίδη

Ἐπιστρέφουσα Ὑμῖν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ὡς συνημμένως τῆν
ὑφ' Ὑμῶν συμπληρωθεῖσαν Ἱερὰν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἁγίου Ἐν-
δόξου Προφήτου Ἐλισσαίου μετὰ τοῦ ὑφ' Ὑμῶν φιλοπονηθέντος
παρακλητικοῦ Κανόνος πρὸς τὸν αὐτὸν Προφήτην, γνωρίζει
Ὑμῖν ἐπι ἐγκρίνει τὴν τύποις ἐκδοσιν τούτων ἀπαράλλακτως ὡς
ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἀπιδούσα δὲ εἰς τὸν
Ἱερὸν Ὑμῶν ζῆλον, οὗ τρανὸν δεῖγμα πρόκειται μάλιστα αἱ
Ἱερὰ αὐτὰ Ἀκολουθίαι, ἐκφράζει Ὑμῖν τὸν δίκαιον ἐπαινον
ἐπευχόμενῃ Ὑμῖν μικρότητα ἡμερῶν, ἔργων θεοφιλῶν πεπλη-
ρωμένων εἰς Δόξαν Θεοῦ, Ἐκκλησίας δὲ καύχημα.

- † Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Πρόεδρος.
- † Ὁ Θεσσαλιώτιδος *Εὐθύμιος*.
- † Ὁ Σύρου-Τήγου καὶ Ἄνδρου Ἀθανάσιος.
- † Ὁ Ναυπακτίας Ἀμβρόσιος.
- † Ὁ Τρίκκης καὶ Στεργίων Πολύκαρπος.

Τ. Σ.

Ὁ Ἀ' Γραμματεὺς
Ἀρχιμ. Γερμανὸς Ρουμπάνης

Ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν σχεδὸν διευθύνων τὴν τυπικὴν διάταξιν
τῶν Ἀγρυπνιῶν, ὅπου τελοῦνται τακτικὰ ἐν τῷ ἰδιωτικῷ Ναύκῳ τοῦ
Ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου Ἐλισσαίου⁽¹⁾, καθ' ὅλας τὰς μεγάλας
ἐορτὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ, Δεσποτικὰς, Θεομητορικὰς καὶ τῶν Ἁγίων,
ἐστενοχωρούμην, καὶ μετ' ἐμοῦ οἱ Ἱεροφάται ὡς καὶ τὸ ἐκκλησία-
σμα τῶν πιστῶν, διότι δὲν εἶχονεν πανηγυρικὴν Ἀκολουθίαν τῆς
ἐορτῆς τοῦ Προφήτου, τῶν ἐν τῷ Μηνίῳ τροπαρίων ἐλλειπῶν ὄν-
των, ἀλλ' ἠναγκαζόμεθα νὰ συμπληρῶμεν αὐτὴν ἐκ τῆς ἐορτῆς
τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο πολλάκις παρεκλή-
θην ὑπὸ τῶν εὐλαβῶν συναγρυπνητῶν μου νὰ ἀναλάβω τὴν σύν-
θεσιν ὕμνων εἰς ἀναπλήρωσιν τῆς ὑπαρχούσης Ἀκολουθίας.
Ἄλλ' ἀποβλέπων εἰς τὴν δυσχέρειαν τοῦ ἔργου, στερούμενος δὲ
καὶ τῆς δεύσης ἀνάγκης πρὸς τοῦτο, ἀνέβαλον πάντοτε. Ὅμως
ἐπόθουν κ' ἐγὼ ἐνδομύχως νὰ ἠμποροῦσά ποτε νὰ ἐκκληρώσω τὴν
παρακλήσιν αὐτὴν τῆς ἀδελφότητος. Τέλος προέπερσι διαμείνας
ὀλόκληρον ἔτος ἐν τῇ πατρίδι μου Σκιάθῳ, ἔνθα εἶχον ὄλην τὴν ἀνε-
πλήρωσα κατὰ τὸ δυνατόν τὴν Ἱερὰν αὐτοῦ Ἀκολουθίαν, συνθέ-
σας πρὸς τούτοις καὶ Παρακλητικὸν Κανόνα πρὸς τὸν αὐτὸν Προ-

(1) Ὁ Ναύκος τοῦ Ἁγίου Ἐλισσαίου κεῖται δεξιᾷ τῷ ἀναβαίοντι τὴν
ὁδὸν Ἄρεως κατέναντι ἀκριβῶς τῶν φυλακῶν τοῦ Παλαιοῦ Στρατώνος
τοῦ Ἰππικοῦ, καὶ ἐγγὺς τοῦ Ἐνοριακοῦ Ναοῦ τῶν Ταξιαρχῶν, παρὰ τὴν
ἀρχαίαν τῆς Πόλεως Ἀγορὰν, ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ μεγάλου ὡς Μοναστηρίου
Οἴκου τοῦ μακαρίτου Συνταγματάρχου Ἱ. Χωματιανοῦ.

φήτην διὰ τὰς εὐλαβεῖς Χριστιανούς, ὁποῦ ἐπὶ σειρὰν τῶν ἐτῶν παρεκλείθησαν ἀνελλιπῶς τὰς Ἱερὰς Ἀγρυπνίας.

Τὴν Ἀκολουθίαν ταύτην, πανηγυρικώτατα κατορθωθείσαν, εἰς διάφορα μέλη χωρμόσυνα, καὶ τὸν Πορακλητικὸν Κανόνα ἐπιθυμῶν νὰ ἐκτυπώσω εἰς ὠφέλειαν καὶ παρηγορίαν συνάμα τῶν πιστῶν, ἐπέβαλον, δι' ἀντιγράφου πρὸς τὴν Σ. Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἔγκρισιν, ἵνα ἀκωλύτως ψάλλωνται ὑπὸ τῶν πιστῶν.

Ἡ Σ. Ἱερὰ Σύνοδος μετὰ ἐπισταμένην ἐπιθεώρησιν ἐπέκρινεν ὁμοθύμως τὴν διὰ τοῦ τύπου ἔκδοσιν τῶν ὕμνων μου τούτων· ἐκοινοποίησε δὲ δι' ἐγγράφου Αὐτῆς τὴν ἔγκρισιν, συνοδεύσασα ταύτην μετ' ἐπαίνων καὶ εὐχῶν, τὰς ὁποίας μετὰ πολλῆς συγκινήσεως ἐδέχθη ὡς ἓνα Ἱερὸν βραβεῖον τῶν κόπων μου, διὰ τὸ ὁποῖον ἐκ βάθους καρδίας ἠγαρίστησα τοὺς σεπτοὺς Ἱεράρχας, ὡς ἴδρι, δι' ἐπιστολῆς ἀναγνωσθείσης ἐν συνεδρίῳ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. (1)

Τὸ ἔγγραφο αὐτὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου προετάξαμεν ὡς σφραγίδα σημαντικὴν τοῦ βιβλίου, ὅπως οἱ Χριστιανοὶ ἀναγινώσκωσι καὶ ψάλλωσι τὴν τε Ἀκολουθίαν καὶ τὴν Παράκλησιν πρὸς τὸν Ἅγιον Ἐλισσαῖον εἰς δόξαν Χριστοῦ καὶ τῆς ψυχῆς αὐτῶν μεγάλην παραμυθίαν.

(1) Οἱ πρὸς συμπλήρωσιν τῆς τοῦ Μηναίου Ἀκολουθίας συντεθέντες παρ' ἡμῶν ὕμνοι (εἰσι α'.) ὅλος ὁ μικρὸς Ἑσπερινὸς β'.) τὰ γ'. προσόμοια τοῦ μεγάλου Ἑσπερινοῦ πρὸς τὸ : ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι καὶ γ'.) ὁλόκληρος ἡ Αὐτὴ πλὴν τοῦ α'. τροπαρίου, καὶ τὰ Ἀπόστιχα πλὴν τοῦ δοξαστικοῦ. Ἐν δὲ τῷ ὀρθρῷ ἡμέτεροι ὕμνοι εἰσι α'. τὰ Καθίσματα τῶν δύο στιχολογιῶν καὶ τὰ μετὰ τὸν Πολυέλεον. β'. τὸ μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ ὀρθρου ἰδιόμελον γ'.) ὅλος ὁ Κανὼν πρὸς τὸ : Ἀμαρτηλάτην Φαράω δ'.) οἱ Αἶνοι μετὰ τοῦ δοξαστικοῦ. Καὶ τέλος ἡμετέρα σύνθεσις εἶναι ὁλόκληρος ὁ Παρακλητικὸς Κανὼν.

Εἰς συμπλήρωσιν τοῦ προλογίσκου μας τούτου θεωροῦμεν καλὸν νὰ ἐπισυνάψωμεν ὀλίγα τινὰ περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν Ἀγρυπνιῶν τούτων.

Περὶ τὸ ἔτος 1870 ἓνας Πνευματικὸς, ὁ παπᾶ-Μεθόδιος, ἐξ Ἁγίου Ὁρους ἐλθὼν, ἀνήγειρε κελλίαν τινὰ περὶ ἓνα παλαιὸν ναῖσκον τῆς Μεταμορφώσεως, ἐπὶ ὠραίου λόφου, πέραν τοῦ Πολυγώνου καὶ τῆς σημερινῆς Σχολῆς τῶν Ἐδελφίδων· καὶ συμπήξας ἐκεῖ ἓνα μικρὸν Ἡσυχαστήριον μετὰ δύο ὑποτακτικῶν του ἤρχισε, πρῶτην φορὰν ἐν Ἀθήναις, νὰ τελεῖ Ἱερὰς Ἀγρυπνίας κατὰ τὸ τυπικὸν τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Δὲν ἐβράδυνε δὲ τὸ καλὸν αὐτὸ ἔργον τοῦ παπᾶ Μεθοδίου νὰ κοινολογηθῆ καὶ προσελκύσῃ πολλοὺς εὐλαβεῖς ἐκ τε τῶν Ἀθηναίων καὶ τοῦ Πειραιῶς, οἵτινες τακτικῶς πλέον ἐνετρύφων ἐκεῖ, ἀπολαμβάνοντες μίαν ἀληθινὴν πνευματικὴν ἀπόλαυσιν ἐπάνω εἰς τὸν ἐρημικὸν καὶ τὰ μάλα θαυματικὸν ἐκεῖνον λοφίσκον, εὐωδιάζοντα γαλήνην, ἐρημίαν καὶ θυμᾶριον. Διότι ἐρημικὸν λίαν ἦτο τὸ μέρος ἐκεῖνο, τῆς πόλεως ἐκτεινομένης μέχρι τῶν Χρυσαίων τότε. Ἐβλεπετε λοιπὸν ἐκεῖ φοιτητὰς τῆς θεολογίας καὶ μαθητὰς, διακόνους καὶ ἀναγνώστους, γυναῖκας δὲ παμπληθεῖς καὶ παρθένους, οἵτινες ὅλοι, ὡσὰν ἀπὸ μίαν Ἱερὰν μέθην, μετὰ πολλῆς κατανύξεως ἀφωσιωμένοι εἰς τοὺς ψαλλομένους Ἱεροὺς ὕμνους, ἀγνώστους ἕως τότε εἰς τὸν κοινὸν λαόν, καὶ μόνον εἰς τοὺς Ἱεροψάλτας γνωστοὺς, ἐμεταρσιούντο εἰς μίαν ἀφάνταστον Ἱερὰν προσευχὴν. Ἐξ ἐκείνων τῶν νέων πολλοὶ κατόπιεν διεκρίθησαν ὡς κληρικοί, ἄλλοι εἰς τὸ Μοναχικὸν τάγμα, ἠγούμενοι ἐδῶ καὶ ἐν Ἁγίῳ Ὁρει γενόμενοι, καὶ ἓνας δὲ ἐξ αὐτῶν ἔγεινε καὶ Μητροπολίτης.

Τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ἀλλὰ θαυματουργὸν Ἡσυχαστήριον ὑπῆρξεν ἀκόμη καὶ ἓνα γόνιμον τῷ ὄντι φυτώριον πνευματικῆς παιδείσεως. Διότι ἐκεῖθεν ἐδιδάχθησαν αἱ οἰκογένειαι νὰ προσεύχωνται τακτικῶς, νὰ ἐξομολογοῦνται, νὰ νηστεύωσι τὰς κεκανο-

νισμένες νηστείας, νά μεταλαμβάνωσι τῶν ἀχράντων Μυστηρίων συχνότερον, καί νά ἀναγινώσκωσι κατ' οἶκον πνευματικά βιβλία. Καί ἐάν καί σήμεραν ὑπάρχουν ἀκόμη τοιαῦται σεμναὶ οἰκογένειαι, ἐκείθεν ἔχουν λάβει τὰ διδάγματα.

Μετά δὲ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ πατῆρ. Μεθοδίου, ἕστερον ἀπὸ μίαν δεκαπενταετίαν περίπου, τῇ ἐντολῇ αὐτοῦ, ἐξηκολούθησαν αἱ ὄραται Ἀγρυπνίαι, ἀλλ' ἐν τῷ ἰδιωτικῷ Ναύκω τοῦ Προφήτου Ἐλισσαίου πλέον, ἐντὸς τῆς πόλεως, κατέναντι τῶν Φυλακῶν τοῦ Παλαῖοῦ Στρατιῶνος ὡς εἴπομεν, ἐνθα καί μέχρι σήμερον τελοῦνται τακτικώτατα, ἐν συρροῇ πολλοῦ κόσμου, ἰδίως γυναικείου, ὅπου πρὸς τοῖς ἄλλοις λαμβάνουν ἀφορμὴν νά ἐνασχοῦνται καί οἱ ἱεροψάλται τῶν διαφόρων τῆς πόλεως ἐνοριῶν, ἐκτελοῦντες τὰ μελίφθογα ἐκεῖνα μουσικὰ μελωδήματα, τῶν ὁποίων μόνον ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀγρυπνίαις γίνεται χρῆσις (1).

*Ἐγγραφον ἐν Ἀθήναις κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1925.

Σημ. 1. Δὲν δυνάμεθα νά μὴ σημειώσωμεν ἐνταῦθα καί ἓνα πολὺ συγκινητικὸν ἐπεισόδιον, ἐπισυμβάν ἡμῖν ἐν Σκιάθῳ ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἱεράς ἐργασίας μας ταύτης. Τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ στηρίζεται ἐπὶ ἐνὸς ὄραίου ὀνείρου ἀλλ' εἶνε πολὺ ἡδέα τὰ ὄρατα ὄνειρα πάντοτε· ὁ δὲ δραματιζόμενος αἰσθάνεται μίαν τέρψιν νά τὰ διηγῆται, ὅταν μάλιστα τὸ πρόσωπον περὶ ὃ πλέκεται ἡ ὀπτασία, εἶνε ὄχι ἀπλῶς γνωστὸν, ἀλλὰ πολὺ συμπαθέστατον εἰς τὸ ἀναγνωστικὸν κοινόν.

*Ἐφοῦ εἶχον συμπληρώσει πλέον τὴν ἱεράν Ἀκολουθίαν, τὸ θέρος ἐκεῖνο συνέπεσε νά τελῆται μία Ἀγρυπνία ἐν τῷ Ναύκῳ τοῦ Νεκροταφείου τῆς Νήσου, κατὰ τὴν 14ην Ἰουνίου, ὅτε ἐορτάζεται ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἐλισσαίου. Λαβὼν τὸ χειρόγραφόν μου μετέβην εἰς τὴν Ἀγρυπνίαν καὶ παραδώσας τούτο εἰς τὸν σεβαστὸν καὶ φιλόμουσον Οἰκονόμον, τὸν ἀγαπητὸν πατῆρ. Γεώργιον, παρεκάλεσα, εἰ δυνατόν, νά ψαλῆ ἡ Ἀκολουθία. Τοῦτο καὶ ἐγένετο μετὰ πολλῆς χαρᾶς αὐτοῦ.

*Ὅ, τι ἐγένεον ἐκεῖ, ἦτο δι' ἐμὲ ὡς μία *μπαρβα*, μία γενικὴ τελευταία δοκιμὴ τοῦ ἔργου μου. Οἱ ὕμνοι ἐπέτυχον θαυμάσια ἐν τῇ ἐκτελέσει. Οἱ ἱεροψάλται ἦσαν μύσται τῆς ἱεράς βυζαντινῆς τέχνης ἐκ τῶν ἀρίστων, καί

μάλιστα ὁ καλὸς πατῆρ. Γεώργιος. Ἦσαν καὶ ζηλωταί. Μετὰ τὴν ἀπέλυσιν, ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὴν ἑτακτικὴν ἐπιτυχίαν, συνάμα δὲ ἔχων τὸν νοῦν μου ἐν Ἀθήναις εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Προφήτου, καὶ φανταζόμενος τὴν ἐκεῖ πανήγυριν, ἀπεσφόθην εἰς τὸν οἶκόν μου, ἡρηλά, παρὰ τὴν Παναγίαν τὴν Ἀημιαν, χωρὶς νά προσέξω διόλου εἰς τὰ μελιχρά, καὶ γλυκύτατα ὄντως χρώματα, μετὰ τὰ ὁποῖα ἐμφανίζεται ἡ Αἰγὴ ἐν τῇ μικρῇ Νήσῳ μου, ἐξαπλουμένης ὑπὸ τὰ ἡδονικὰ μινυρίσματα τῶν πουλιῶν, τὰ ὁποῖα μοῦ ψάλλον κάθε πρὸς τὴν ἐσθινὴν προσευχὴν τῶν μέσα εἰς τὸ ἀνθηρὸν περιβολάκι τῆς Παναγίας, ἐξαπλουμένης, λέγω, μετὰ βοδίνης ὀδύνης ἐξ οὐρανοῦ, πρὸς τὰς ἀνατολικὰς ἀκτὰς τῆς, τὰς ὁποίας *δόξα ἀκρομάλια* ἐκάλεσεν ὁ περιπαθὴς Ψάλης τῆς. Ἄλλοτε, ὅταν ἐτύχαινε τοιαύτη ὄρα, ὄρθρου βεθέος, νά ἐπιστρέφω εἰς τὸν οἶκόν μου ἀπὸ καμμίαν Ἀγρυπνίαν, ἐκαθήμεν εἰς τὸ ἀνδοστεφανωμένον χαρνιακὸν μου, χωμένος μέσα εἰς τὰ κάτασπρα τριαντάφυλλα, καὶ ἀπελάμβανον τὸ ἀπερίγραπτον ἐκεῖνο ῥόδιον παραπέτασμα τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλὰ τότε εἰσῆλθον εἰς τὸν οἶκον καί μετὰ τὰ μάτια μου πρὸς τὸ στήθος, κροταφίλων μετὰ τὰς ὄρατας ἀναμνήσεις μου τῆς νεκτὸς ἐκείνης, ἔγυρα εἰς τὸ κλινίδιον μου, εἰς μικρὰν ἄνεσιν ἀπὸ τὸν κόπον τῆς ἀπνίας καὶ ἀπὸ τὸν μόχθον τῶν ἀναμνήσεων. Κ' ἐκεῖ ποῦ ἓνας ὑπνος ἐλαφρὸς ἔρχισε γλυκὰ-γλυκὰ νά κλειθῆ τὰ βλέφαρά μου, νά καὶ ἐρχεταί, μοῦ ἐφάνη, ὁ Παπαδιαμάντης, φαιδρὸς, γελαστός, μετὰ τὰ μαῦρα τὰ μάτια του γεμάτα χαρὰν, μετὰ τὸν μαῦρόν του πώγωνα στυλινόν, ὅπως ἦτο συνήθως ἐπάνω εἰς τοὺς μεγάλους καὶ ἐξαρτικούς ἐνθουσιασμούς του, καί μετὰ τὴν ἄχρουν φωνὴν του μετὰ συναρπάξει, ἢ μᾶλλον μετὰ τὸ ἀρχικὸν ἐκεῖνο ὄρος του :

—Σήκω, Ἄλέκο! Σήκω νά πάμε στὸν Προφήτην νά ψάλωμεν τὸν Κανόνα! . . .

Σημειώσατε ὅτι τοὺς Κανόνας τῆς ἐορτῆς εἰς τὰς Ἀγρυπνίας ἐψάλαμεν πάντοτε ἡμεῖς οἱ δύο. Δεξιὰ ἐκεῖνος, ἀριστερὰ ἐγώ. Οἱ ψάλται, ὅσον ἐπερφάλοι καὶ ἂν ἦσαν διὰ τὴν τέχνην τῶν, ὅταν ἦρχετο ἡ σειρά τῶν Κανόνων, μᾶς παρεχώρουν τὰ στασιδιά τῶν, καὶ ἴσταντο παρὰ τὴν εἴσοδον ἐνθουσιῶντες μετὰ τὸ χορευτικὸν ἰδίωμα τοῦ Παπαδιαμάντη, ὅστις ψάλλον τὰ τροπάρια, τὰ ὁποῖα ἤξευρεν ἀπέξω πάντοτε σχεδόν, ἐχόρευεν ὀλόκληρος μαζί μετὰ τὰ στασιδιά του . . .

*Ἐπετόχθην πάραυτα ἀπὸ τὴν κλίνην μετὰ τὰ μάτια μου γεμάτα δάκρυα, καί μετὰ μίαν χαρὰν ὅτι ἡ Ἀσματικὴ μου σύνθεσις ἐπέτυχε.

Καὶ δὲν ἐψεύσθη . . .

Ο ΕΝΔΟΞΟΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΕΛΙΣΣΑΙΟΣ

**Τῆς ΙΑ΄ Ἰουλίου Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ
Ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου Ἐλισσαίου**

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Εἰς τὸ Ἄξιον Ἐκέκραξα ἱστώμεν Στίχ. β΄. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσό-
μοια τὰ εἰρη. γ΄. δευτεροὺντες τὸ α΄.

Ἐχ. πλ. β΄. Τὸ ὄμας καλέσωμεν.

Ὅτε ὁ Προφήτα θεοπέσειε, Ἥλιου ὁ ζηλωτής, ἐκάλεισέ σε
ἐπ' αὐτόν, τὸν ἀγρὸν καταλιπὼν, καὶ ἀροτήρας ἐνταῦθα, συν-
τόνωσ, τούτῳ μάκαρ ἠκολούθησας, καὶ ἔσχεσ πνευματέμφορον
διδάσκαλον, μουσντά σε τὰ ἀπόρητα, τοῦ θείου Πνεύματος
λόγια, καὶ ἐνθεον, ἀνυψοντά σου τὸ φρόνημα.

Ὅτε ἐν πυρίῳ τῷ ἄρματι, διφρηλάτης ὁ Ἥλιος ἀπεχώρει
ἐκ τῆς γῆς, ἡξιώθησ θεομάκαρ, Ἐλισσαίε κατιδεῖν, μετάροισιν,
τὸν θεῖόν σου διδάσκαλον, θωροῦντα, μηλωτήν σοι τὴν ἀσέλιμον,
πρὸς δὲ διπλήν τὴν τοῦ Πνεύματος, χάριν δι' ἧς καὶ διέτεμες,
Ἰορδάνην, καὶ ἀβρόχως διεπέρασας.

Δεῦτε φιλεόρτων τὸ σύστημα, τῷ Ναῶ συναθροισθέντες,
τοῦ Προφήτου εὐλαβῶς, καταστέψωμεν ἐν ὕμνοισ, καὶ τιμή-
σωμεν αὐτόν, θαυμάτων, καὶ γὰρ ἐρύει θεῖα νάματα, ψυχὰς τε
καὶ τὰ σώματα ἰώμενος, τῶν προσιόντων ἐκ πίστεως, καὶ αἰτου-
μένων τὴν ἴασιν· καὶ θανῶν γὰρ ὡς ζῶν, ἐποπτεῖται ἡμᾶς
πάντοτε.

Δόξα ἡχ. α΄. Λαμπρὰ καὶ φωτοφανῆς (ζῆτει εἰς τὴν Λιτήν.)

Καὶ νῦν θεοτοκίον· ἦχος ὁ αὐτός

Ἄμαρτωλῶν τὰς δεήσεις...

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρά προσόμοια
ἤχ. δ'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Ἐβρον ἐν σοὶ καλήν, ἀνάπυσιν ἢ χάρις, τοῦ Πνεύματος, διό
σοι, διπλῆ Θεοῦ Προφήτα, Ἐλισσαϊέ ἐσκήνωσε.

Στίχ. Μὴ ἄπεισθε τῶν χριστῶν μου.

Ὡς φικτεράς ποτε, τὴν Σαμανίτιν εὖσω, καὶ νεκρὸν τοῖς
ἔργοις, τῶν ἀρετῶν οἰκτείρας, Προφήτα διανόστησον.

Στίχ. Σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἶωνα.

Κλέεις τῶν Προφητῶν. Ἐλισσαϊέ τρισμάκαρ, ἡμᾶς τοὺς σὲ
τιμῶνας, ἀξίωσον εὐχαῖς σου, ἰδεῖν ἕνω τὴν δόξαν σου.

Δόξα καὶ νῦν θεοτοκίον

Χαίρε τῶν Προφητῶν, τὸ κήρυγμα Παρθένε, τῶν Ἀποστό-
λων δόξα, καὶ ἡμῶν τῶν σῶν δούλων, τὸ μόνον καταφύγιον.

Ἀπολυτικίον ἤχ. δ'. Ὁ Ἰσαακὸς Ἄγγελος. (ἴσῃσι εἰς τὸν μέγαν ἁπο-
κρινόν) Δόξα καὶ νῦν. Τὸ ἐπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Μετὰ τὸν *Προσόμοιον* στιχολογοῦμεν τὴν α'. στίχον τοῦ *Μακάρου ἀνήρ*.
Εἰς δὲ τὸ *Κύριε ἐκέκραξα* ἱστῶμεν στίχους α'. εἰδὲ Ἀγροπνία στίχ. η'. καὶ
ψάλλοντες πρῶτον τὰ ἐν τῷ Μηνικῷ ἀρχαῖα στιχηρά Προσόμοια τοῦ Προφήτου
δευτεροῦντες τὸ α'. (1)

Εἶτα τὰ ἕξῃς νέα δευτεροῦντες τὸ α'. ἤχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Ἀντιλήπτορα μέγιστον, καὶ προστάτην θερμότατον, σὲ ἐπι-
γινώσκοντες Πανσεδάσμιε, Ἐλισσαϊέ κρακταϊούμαθα, ἐν θλίψεσι

(1) Ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου Μεθοδίου παραλείπεται, ψαλλομένη εἰς
ἄλλην ἡμέραν. Ἐὰν δὲ συμπαλῆ, κανονισθῶσιν τὰ κατ' αὐτὴν ἐν ἀνα-
λογία πρὸς τὴν τοῦ Προφήτου.

πάντοτε καὶ δεινῶν ἐπαγωγαῖς, πειρασμῶν ἐπιτάσσειν, ἀσθενεί-
αις τε, καὶ νοσήμασι τοῖς σωματοφύροις, μεγαλύνοντας τὸν
δόνα, διπλῆν τὴν χάριν σοι ἐνδοξε.

Ὁ Ναός σου ὁ ἅγιος, ἱατρῶν ἐνδέδεικται, ἱερὸν πανεύφημα,
ἐνδον γὰρ αὐτοῦ, ἐν ἀστραπαῖς καταυγάζουσαι, ἡ χάρις τοῦ Πνεύ-
ματος, ἐνοικεῖ ποταμῶδόν, κενουμένη τοῖς πέρασιν, καὶ ἀκένωτος,
δεικνυμένη Προφήτα θεηγόρα, τοῦ Θεοδίτου κληρονόμη, Ἐλι-
σσαϊέ μεγαλῶνομε.

Οἱ τῆ βίῃς τεμένει σου, ἀγροπνοῦντες ἐκάστοτε, σὲ καθικε-
τούμεν Πανσεδάσμιε, Ἐλισσαϊέ κῆρις εἴλησον, τὴν θεοχαρίτω-
τον τοῦ Θεοδίτου μηλωτὴν, καὶ τὴν ἑλλάσσαν πάταξον τῶν πα-
θῶν ἡμῶν, ὥπως σῶσι περάσωμεν ἐντεῦθεν, πρὸς λιμένας ἀπα-
θείας, καὶ τὴν ἐκεῖσε κατάπυσιν.

Δόξα ἤχος πλ. β'. (τὸ τοῦ Μηναίου, ἀρχαῖον)

Προφήτα κήρυξ Χριστοῦ, τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης, οὐ-
δέποτε χωρίζῃ, καὶ ἐκάστω ἀσθενοῦντι, ἀεὶ παρίσταναι· ἐν τοῖς
ὀψίστοις λειτουργῶν, τὴν Οἰκουμένην εὐλογεῖς, πανταχοῦ δόξα-
ζόμενος. Αἰτήσαι ἰλασμόν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτ. ἤχος ὁ αὐτός· *Τις μὴ μακαρίσῃ σε.*

Ἐισοδος. Φῶς Ἰλαρόν. Γὰρ προκείμενον τῆς ἡμέρας· καὶ εὐθὺς τὰ Ἀνα-
γνώσματα.

Βασιλειῶν Γ'. τὸ ἀνάγνωσμα.

Εἶπε Κύριος πρὸς Ἡλιοῦ, πορευοῦ, ἀνάστρεφε εἰς τὴν ὁδὸν
σου· καὶ ἦξεις εἰς τὴν ὁδὸν ἐρήμου Λαμασκού· καὶ ἦξεις, καὶ
χρίσεις τὸν Ἐλισσαϊέ υἱὸν Σαφάτ ἀπὸ Ἀδελμαουλά εἰς Προφή-
την ἀντὶ σοῦ. Καὶ ἀπῆλθεν ἐκεῖθεν, καὶ εὗρισκει τὸν Ἐλισσαϊέ
υἱὸν Σαφάτ, καὶ αὐτὸς ἡροτρία ἐν βουσί· δώδεκα ζεύγη βοῶν ἐνώ-
πιον αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς δώδεκα· καὶ ἀπῆλθεν Ἐλισσαϊέ
ἐπ' αὐτόν, καὶ ἐπέριψε τὴν μηλωτὴν αὐτοῦ ἐπ' αὐτόν. Καὶ

κατέλιπεν Ἐλισσαιέ τὸς βόας καὶ ἐπέδρακμεν ὀπίσω Ἡλιοῦ, καὶ εἶπε· κατακλιθήσω τὸν πατέρα μου καὶ τὴν μητέρα μου, καὶ ἀκοιουθήσω ὀπίσω σου καὶ εἶπεν αὐτῷ παρεού, ἀνάστρεφε, ὅτι πεπαιγμένος εἶ. Καὶ ἀνέστρεφεν ἕξ ὀπισθεν αὐτοῦ· καὶ ἔλασεν τὸ ζεύγος τῶν βοῶν, καὶ ἔθυσεν, καὶ ἐν ταῖς σκεύεσι τῶν βοῶν ἤψησεν αὐτά, καὶ ἔδωκε τῷ λαῷ καὶ ἔφαγον· καὶ ἀνέστη, καὶ ἐπορεύθη ὀπίσω Ἡλιοῦ, καὶ ἐλειτούργει αὐτῷ. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἀνάγειν Κύριον τὸν Ἡλιοῦ ἐν συσσεισμῷ ὡς εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐπορεύθη Ἡλιοῦ καὶ Ἐλισσαιέ ἐκ Γαλιλάων. Καὶ εἶπεν Ἡλιοῦ πρὸς Ἐλισσαιέ· κάθου δὴ ἐνταῦθα ὅτι Κύριος ἀπεσταλάκε με ἕως Βαιθήλ. Καὶ εἶπεν Ἐλισσαιέ· ὤ Κύριος, καὶ ὤ ἡ ψυχὴ σου, εἰ ἐγκαταλείψω σε· καὶ ἦλθον εἰς Βαιθήλ. Καὶ ἦλθον οἱ υἱοὶ τῶν Προφητῶν οἱ εἰς Βαιθήλ πρὸς Ἐλισσαιέ, καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν· εἰ ἔγνωσ, ὅτι Κύριος σήμερον λαμβάνει τὸν κύριόν σου ἀπάνωθεν τῆς κεφαλῆς σου; καὶ εἶπε· καὶ ἐγὼ ἔγνωκα, σιωπάτε. Καὶ εἶπεν Ἡλιοῦ πρὸς Ἐλισσαιέ· κάθου δὲ ἐνταῦθα, ὅτι Κύριος ἀπέσταλάκε με εἰς Ἱεριχώ. Καὶ εἶπεν Ἐλισσαιέ· ὤ Κύριος καὶ ὤ ἡ ψυχὴ σου, εἰ ἐγκαταλείψω σε· καὶ ἦλθον εἰς Ἱεριχώ. Καὶ ἤγγισαν οἱ υἱοὶ τῶν Προφητῶν οἱ ἐν Ἱεριχώ πρὸς Ἐλισσαιέ καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν· εἰ ἔγνωσ ὅτι σήμερον λαμβάνει Κύριος τὸν κύριόν σου ἀπάνωθεν τῆς κεφαλῆς σου; καὶ εἶπε· καὶ γὰρ ἐγὼ ἔγνωκα, σιωπάτε. Καὶ εἶπεν αὐτῷ Ἡλιοῦ· κάθου δὴ ὧδε ὅτι Κύριος ἀπεσταλάκε με εἰς τὸν Ἰορδάνην· καὶ εἶπεν Ἐλισσαιέ· ὤ Κύριος, καὶ ὤ ἡ ψυχὴ σου, εἰ ἐγκαταλείψω σε. Καὶ ἐπορεύθησαν ἀμφότεροι, καὶ πενήτηκοντα ἄνδρες υἱοὶ τῶν Προφητῶν, καὶ ἕστησαν ἕξεναντίας μακρόθεν. Καὶ ἀμφότεροι ἕστησαν ἐπὶ τοῦ Ἰορδάνου. Καὶ ἔλασεν Ἡλιοῦ τὴν μηλωτὴν αὐτοῦ καὶ εἴλησεν, καὶ ἐπάταξε τὸ ὕδωρ, καὶ διηρέθη τὸ ὕδωρ ἔνθα καὶ ἔνθα· καὶ διέβησαν ἀμφότεροι ἐν ἐρήμῳ. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ διαβῆναι αὐτοῦς, καὶ Ἡλιοῦ εἶπε πρὸς Ἐλισσαιέ· αἴτησαι τί ποιήσω σοι πρὸ τοῦ

ἀναληφῆναι με ἀπὸ σοῦ. Καὶ εἶπεν Ἐλισσαιέ· γενηθήτω δὴ τὸ Πνεῦμα τὸ ἐπὶ σοὶ διουῶς ἐπ' ἐμοί. Καὶ εἶπεν Ἡλιοῦ· ἐσκληρύνας τοῦ ἀιτήσασθαι· πλὴν, ἐὰν ἴδῃς με ἀναλαμβάνομενον ἀπὸ σοῦ, ἔσται σοὶ οὕτως· ἐὰν δὲ μὴ ἴδῃς, οὐ μὴ γένηται. Καὶ ἐγένετο αὐτῶν πορευομένων καὶ λαλοῦντων, καὶ ἴδον ἄρμα πυρός, καὶ ἵπποι πυρός, καὶ διεχώρησεν ἀναμέσον ἀμφοτέρων, καὶ ἀνελήφθη Ἡλιοῦ ἐν συσσεισμῷ ὡς εἰς τὸν οὐρανόν. Καὶ Ἐλισσαιέ εὗρε, καὶ αὐτὸς ἔδρα· πάτερ, πάτερ, ἄρμα Ἰσραὴλ καὶ ἵπποι αὐτοῦ· καὶ οὐκ εἶδεν αὐτὸν οὐκέτι· καὶ ἐκράτησεν Ἐλισσαιέ τοῦ ἱματίου αὐτοῦ καὶ διέρρηξεν αὐτὸ εἰς δύο. Καὶ ἀνείλετο τὴν μηλωτὴν Ἡλιοῦ Ἐλισσαιέ, τὴν πεσοῦσαν ἐπάνωθεν αὐτοῦ. Καὶ ἐπέστρεφεν Ἐλισσαιέ καὶ ἕστη ἐπὶ τοῦ χεῖλους τοῦ Ἰορδάνου. Καὶ ἔλασεν Ἐλισσαιέ τὴν μηλωτὴν Ἡλιοῦ τὴν πεσοῦσαν ἐπάνωθεν αὐτοῦ, καὶ ἐπάταξε τὰ ὕδατα, καὶ οὐ διηρέθη. Καὶ εἶπεν Ἐλισσαιέ. Ποῦ ἔστιν ὁ Θεὸς Ἡλιοῦ Ἀπφῶ; Καὶ ἐπάταξεν Ἐλισσαιέ τὰ ὕδατα ἐκ δευτέρου· καὶ διηρέθη τὰ ὕδατα, καὶ διήλθε διὰ ξηρᾶς.

Καὶ εἶδον αὐτὸν οἱ υἱοὶ τῶν Προφητῶν οἱ ἐν Ἱεριχώ ἕξεναντίας καὶ εἶπον· ἐπικυπέπασται τὸ πνεῦμα Ἡλιοῦ ἐπὶ Ἐλισσαιέ. Καὶ ἦλθον εἰς συνάντησιν αὐτοῦ, καὶ προσεκύνησαν αὐτῷ ἐπὶ τὴν γῆν. Καὶ αὐτὸς ἐκάθητο ἐν Ἱεριχώ· καὶ εἶπον οἱ ἄνδρες τῆς πόλεως πρὸς Ἐλισσαιέ. Ἴδου ἡ κατοίκησις τῆς πόλεως ἀγαθή, καθὼς σὺ, Κύριε, βλέπεις, καὶ τὰ ὕδατα πονηρά, καὶ ἡ γῆ ἀτεκνούμενη. Καὶ εἶπεν Ἐλισσαιέ· λάδετέ μοι ὑδρίσκην καινήν, καὶ θέσθε ἐκεῖ ἄλας. Καὶ ἔλασεν αὐτό, καὶ ἐξῆλθεν ἐπὶ τὴν διέξοδον τῶν ὑδάτων, καὶ ἔρριψεν ἐκεῖ τὸ ἄλας, καὶ εἶπε. Ταῦδε λέγει Κύριος· Ἰαμαὶ τὰ ὕδατα ταῦτα οὐκέτι ἔσται ἐκεῖθεν ἀποθνήσκων, οὐδὲ ἀτεκνούμενη δι' αὐτά. Καὶ ἰάθη τὰ ὕδατα ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης, κατὰ τὸ ῥῆμα ὃ ἐλάλησεν Ἐλισσαιέ.

Βασιλειῶν Δ' τὸ ἀνάγνωσμα.

Καὶ Νεεμάν ὁ ἄρχων τῆς δυνάμεως τῆς Συρίας ἦν ἀνὴρ μέγας ἐνώπιον τοῦ κυρίου αὐτοῦ. Καὶ ὁ ἀνὴρ ἦν θυνατὸς ἰσχυρῶν, λελεπρωμένος. Καὶ ἐγένετο ὡς ἤκουσεν Ἐλισσαιὶ ἀνθρώπος Θεοῦ, εἶπεν· ἐλθέτω δὴ πρὸς με Νεεμάν, καὶ γυνῶν ὅτι ἐστὶ προφήτης ἐν Ἰσραήλ. Καὶ ἦλθε Νεεμάν αὐτοῖς ἄρμασιν αὐτοῦ καὶ ἵπποις αὐτοῦ, καὶ ἔστη ἐπὶ τῆς ὄρας τοῦ οἴκου Ἐλισσαιέ. Καὶ ἀπέστειλεν Ἐλισσαιὶ ἄγγελον πρὸς αὐτὸν λέγων, Πορευθεῖς, λούσαι ἐν τῇ Ἰορδάνῃ ἐπτάκις καὶ ἐπιστρέψει ἡ σάρξ σου ἐπὶ σοὶ καὶ καθαρισθήσῃ. Καὶ ἐθυμώθη Νεεμάν, καὶ ἀπηλόθε καὶ εἶπεν· Ἰδοὺ δὴ ἔλεγον, ὅτι ἐξελεύσεται πρὸς με, καὶ ἐπικαλέσεται ἐν ὀνόματι Κυρίου τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ, καὶ ἐπιθήσει τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ τὸ λεπρόν, καὶ ἀποσυνάξει αὐτὸ ἀπὸ τῆς σαρκὸς μου. Οὐκ ἀγαθὸς Ἄβραμ καὶ Φαρερά, ποταμοὶ Δαμασκοῦ, ὑπὲρ τὸν Ἰορδάνην καὶ ὑπὲρ πάντα τὰ ὕδατα Ἰσραήλ; οὐχὶ πορευθεὶς λούσομαι ἐν αὐτοῖς καὶ καθαρισθήσομαι; Καὶ ἀπέστρεψε καὶ ἀπηλόθε ἐν θυμῷ. Καὶ προσήλθον οἱ παῖδες αὐτοῦ, καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν. Πάτερ, εἰ μέγαν λόγον ἐλάλησε πρὸς σὲ ὁ Προφήτης, οὐκ ἂν ἐποίησας; Καὶ ὅτι εἶπε πρὸς σε, λούσαι καὶ καθαρισθήτι; Καὶ κατέβη Νεεμάν, καὶ ἐδαπτίσατο ἐν τῇ Ἰορδάνῃ ἐπτάκις, κατὰ τὸ ρῆμα τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἐπέστρεψεν ἡ σάρξ αὐτοῦ ἐπ' αὐτὸν ὡς παιδαρίου μικροῦ, καὶ ἐκαθαρίσθη.

Βασιλειῶν Δ' τὸ ἀνάγνωσμα.

Ἐγένετο ἡμέρα καὶ διέδη Ἐλισσαιὶ εἰς Σωμάν· καὶ ἐκεῖ, γυνὴ μεγάλη, καὶ ἐκράτησεν αὐτὸν φαγεῖν ἄρτον· καὶ ἐγένετο ἀφ' ἱκανοῦ τοῦ εἰσπορεύεσθαι αὐτόν, ἐξέκλινε τοῦ ἐκεῖ φαγεῖν ἄρτον. Καὶ εἶπεν ἡ γυνὴ πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς· Ἰδοὺ δὴ ἔγνων ὅτι ἀνθρώπος τοῦ Θεοῦ ἅγιός οὗτος διαπορεύεται ἐφ' ἡμᾶς δια-

παντός· ποιήσωμεν δὴ αὐτῷ ὑπερβίον, τάπον μικρόν, καὶ ἔθωμεν αὐτῷ ἐκεῖ κλίνην, καὶ τράπεζαν καὶ βίβρον καὶ λουγίαν. Καὶ ἔσται ἐν τῇ εἰσπορεύεσθαι αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς καὶ ἐκκλίσει ἐκεῖ. Καὶ ἐγένετο ἡμέρα, καὶ εἰσῆλθεν ἐκεῖ, καὶ ἐξέκλιεν εἰς τὸ ὑπερβίον, καὶ ἐκοιμήθη ἐκεῖ. Καὶ εἶπε πρὸς Γιεζὶ, τὸ παιδάριον αὐτοῦ, Κάλεσόν μοι τὴν Σωμανίτιν ταύτην. Καὶ ἐκάλεσεν αὐτήν· καὶ ἔστη ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ εἶπεν αὐτῷ. Εἶπεν δὴ πρὸς αὐτήν· Ἰδοὺ ἐξέστησας ἡμῖν πλάσαν τὴν ἑκατασιν ταύτην· τί θεὶ ποιησάκι σοὶ; Εἰ ἔστι λόγος σοὶ πρὸς τὸν βασιλέα, ἢ πρὸς τοὺς ἄρχοντας τῆς δυνάμεως; Ἡ δὲ εἶπεν· Ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ μου ἐγὼ εἰμι οἶκον ἡσυχάζουσα. Καὶ εἶπε πρὸς Γιεζὶ, Τί θεὶ ποιησάκι αὐτῇ; Καὶ εἶπε Γιεζὶ, τὸ παιδάριον αὐτοῦ. Καὶ μάλα οὖν οὐκ ἔστιν αὐτῇ· καὶ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς προσέειπε. Καὶ εἶπε· κάλεσον αὐτήν· καὶ ἐκάλεσεν αὐτήν, καὶ ἔστη παρὰ τὴν ὄραν. Καὶ εἶπεν Ἐλισσαιὶ πρὸς αὐτήν. Εἰς τὸν καιρὸν τούτον, ὦρα αὐτῇ ὡς ἡ ζῶσα καὶ σὺ, περιειληφυῖα οἶόν. Ἡ δὲ εἶπε. Μὴ κύριε, ἀνθρώπε τοῦ Θεοῦ, μὴ διαψεύσῃ τὴν δούλην σου. Καὶ ἐν γαστρὶ ἔλαθεν ἡ γυνὴ, καὶ ἔτεκεν οἶον εἰς τὸν καιρὸν τούτον, ὡς ἡ ὦρα ζῶσα, ὡς ἐλάλησε πρὸς αὐτήν Ἐλισσαιὶ. Καὶ ἠνδρόνθη τὸ παιδάριον· καὶ ἐγένετο ἡλικα ἐξῆλθε τὸ παιδάριον πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ, πρὸς τοὺς θερίζοντας, καὶ εἶπε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ. Τὴν κεφαλὴν μου, τὴν κεφαλὴν μου. Καὶ εἶπε τῷ παιδαρίῳ· Ἄρον αὐτὸν πρὸς τὴν μητέρα αὐτοῦ. Καὶ ἐκοιμήθη ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῆς ἕως μεσημβρίας, καὶ ἀπέθανε. Καὶ ἀνήνεγκεν αὐτὸν καὶ ἐκοίμησεν αὐτόν ἐπὶ τὴν κλίνην τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ· καὶ ἀπέκλεισε κατ' αὐτοῦ, καὶ ἐξῆλθε. Καὶ ἐκάλεσε τὸν ἄνδρα αὐτῆς, καὶ εἶπεν· Ἀπόστειλον δὴ μοι ἐν τῶν παιδαρίων καὶ μίαν τῶν ὄνων, καὶ δραμοῦμαι ἕως τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπιστρέψω. Καὶ εἶπε. Τί ὅτι σὺ πορεύῃ πρὸς αὐτὸν σήμερον; οὐ νεομηνία, οὐδὲ σάββατον· ἡ δὲ εἶπεν. Εἰρήνη. Καὶ ἐπέσαξε

τὴν ὄνον, καὶ εἶπε πρὸς τὸ παιδάριον αὐτῆς· Ἄγε, καὶ πορεύου· μὴ ἐπιδοῦναι μοι τὸ ἐπιδοῦναι, ὅτι ἂν εἶπω σοι· δεῦρο, καὶ πορεύου, καὶ ἐλεύσῃ πρὸς τὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ, εἰς ὄρος τὸ Καρμῆλιον. Καὶ ἐπορεύθη, καὶ ἦλθεν ἕως τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ ὄρος τὸ Καρμῆλιον. Καὶ ἐγένετο ὡς εἶδεν Ἐλισσαιὴ ἐρχομένην αὐτήν, καὶ εἶπε πρὸς Γιεζὶ, τὸ παιδάριον αὐτοῦ· Ἴδε ἡ Σωμανίτις ἐκείνη. Νῦν θράμε εἰς ὑπάντησιν αὐτῆς, καὶ ἔρεις αὐτῇ. Εἰρήνη σοι. Εἰρήνη τῷ ἀνδρὶ σου· εἰρήνη τῷ παιδαρίῳ. Ἡ δὲ εἶπεν· Εἰρήνη. Καὶ ἦλθε πρὸς τὸν Ἐλισσαιὴ εἰς τὸ ὄρος, καὶ ἐπελάβετο τῶν πιδῶν αὐτοῦ· καὶ ἤγγισε Γιεζὶ ἀπόσασθαι αὐτήν. Καὶ εἶπεν Ἐλισσαιὴ· Ἄφες αὐτήν, ὅτι ἡ ψυχὴ αὐτῆς κατώδυνος αὐτῇ· καὶ Κύριος ἀπέκρουσεν ἀπ' ἐμοῦ καὶ οὐκ ἀνήγγειλέ μοι. Ἡ δὲ εἶπε· Μὴ ἤτησάμην οὖν παρὰ τοῦ Κυρίου μου, ὅτι οὐκ εἶπον οὐ πλάνησιν μετ' ἐμοῦ; Καὶ εἶπεν Ἐλισσαιὴ τῷ Γιεζὶ. Ζῶσαι τὴν ὄσφυν σου, καὶ λάβε τὴν βακτηρίαν μου ἐν τῇ χειρὶ σου, καὶ δεῦρο, ὅτι ἐὰν εὖρξῃς ἄνδρα, οὐκ εὐλογῆσεις αὐτόν· καὶ ἐὰν εὐλογῆσῃ σε ἄνθρωπος, οὐκ ἀποκριθήσῃ αὐτῷ· καὶ ἐπιθήσεις τὴν βακτηρίαν μου ἐπὶ πρόσωπον τοῦ παιδαρίου. Καὶ εἶπεν ἡ μήτηρ τοῦ παιδαρίου. Ζῆ Κύριος, καὶ ζῆ ἡ ψυχὴ σου, εἰ ἐγκαταλείψω σε. Καὶ ἀνέστη Ἐλισσαιὴ, καὶ ἐπορεύθη ὀπίσω αὐτῆς. Καὶ Γιεζὶ διήλθεν ἔμπροσθεν αὐτῆς, καὶ ἐπέθηκε τὴν βακτηρίαν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ παιδαρίου· καὶ οὐκ ἦν φωνή, οὐκ ἦν ἀκρόασις· καὶ ὑπέστρεψεν εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ, καὶ ἀπήγγειλεν αὐτῷ λέγων. Οὐκ ἠγγέρθη τὸ παιδάριον. Καὶ εἰσῆλθεν Ἐλισσαιὴ εἰς τὸν οἶκον καὶ ἰδοὺ τὸ παιδάριον τεθνηκός, κεκοιμημένον ἐπὶ τὴν κλίνην αὐτοῦ. Καὶ εἰσῆλθὼν Ἐλισσαιὴ εἰς τὸν οἶκον, καὶ ἀπέκλεισε τὴν θύραν κατὰ τῶν δύο αὐτῶν, καὶ προσήυξατο πρὸς Κύριον· καὶ ἀνέβη, καὶ ἐκοιμήθη ἐπὶ τὸ παιδάριον· καὶ ἔθηκε τὸ στόμα αὐτοῦ ἐπὶ τὸ στόμα αὐτοῦ, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐπὶ τὰς χεῖρας αὐτοῦ, καὶ ἐνεφύ-

σασεν αὐτό, καὶ διεκκμήσεν ἐπ' αὐτόν καὶ διεθερμάνθη ἡ σὰξ τοῦ παιδαρίου. Καὶ ἐπέστρεψε καὶ ἐπορεύθη ἐν τῇ οἰκίᾳ· ἔνθεν καὶ ἔνθεν· καὶ ἀνέβη, καὶ συνεκάλυψεν ἐπὶ τὸ παιδάριον ἕως ἐπτάκις· καὶ ἤνοιξε τὸ παιδάριον τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ. Καὶ ἐξεδόγησεν Ἐλισσαιὴ πρὸς Γιεζὶ, καὶ εἶπε. Κάλυσον μοι τὴν Σωμανίτιν ταύτην, καὶ ἐκάλυψεν αὐτήν, καὶ εἰσῆλθε πρὸς αὐτόν. Καὶ εἶπεν Ἐλισσαιὴ. Λάβε τὸν οὖν σου. Καὶ εἰσῆλθεν ἡ γονὴ καὶ ἔπεσε παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ καὶ προσεκύνησεν ἐπὶ τὴν γῆν. Καὶ ἔλαβε τὸν οὖν αὐτῆς· καὶ ἐξῆλθεν.

Εἰς τὴν Αἴθην

Ἐλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα ἕως α'.

Πνευματικοῖς ἄσμασι, τοὺς Προφῆτας τοῦ Χριστοῦ, ἄπαντες εὐφημήσωμεν. Ἡλίας γὰρ ὁ θεσβίτης, οὐρανοδρόμος γέγονε, καὶ μελωτῆ Ἐλισσαιὸς τὴν χάριν ἐδέξατο διπλὴν παρὰ Θεοῦ· καὶ φωστῆρες παιδοί, τῇ οἰκουμένῃ ἀνεδείχθησαν, προσδεύοντες ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ' αὐτός.

Δαμπρὰ καὶ φωτοφανῆς ἀνέτειλεν, ἡ μνήμη σου Προφήτα, ἐν τῷ στερεώματι τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας κατακυράζουσα· ἐν ἣ συνελθόντες οἱ φιλέοργοι, τοῖς ἄσμασι καταστέφομεν, σὲ τὸν ἀοίδιμον καὶ πικνέντιμον, ἔχοντες τὸν Νάον του ἡκουμάτων καὶ ἰάσεων πλουσιόδρυτον κρήνην, προχέοντα ὡς νάματα, τῶν ψυχικῶν ἡμῶν καὶ σωματικῶν τραυμάτων τὴν ἰατρείαν. Δεῦτε οὖν ἄπαντες ἱκετικῶς πρὸς αὐτὸν ἀνα-

Σημ. 1 Τὸ παρὸν ἰδιόμελον παραληφθὲν ἐκ τῆς λιτῆς τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ φάλλεται ἐν ταῖς Ἀγρυπνίαις ἐν τῷ Ναῷ τοῦ προφήτου Ἐλισσαιῶ. Ἐκ σεβασμοῦ δὲ πρὸς τὴν μακρὰν συνήθειαν ἐτηρήσαμεν αὐτό.

κράζωμεν. Θειοτάτη Προφήτα τοῦ Χριστοῦ, ὁ τῷ Θεῷ τῆς μεγαλωσύνης τοῦ Θεοῦ παρεστώς, μὴ πάσῃ παρεδύων, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Προφήτα τοῦ Χριστοῦ, καὶ πρόβητα τῶν αὐτοῦ μυστηρίων, ὁ μεγαλοουργήσας τοῖς θαύμασιν ἐν τῷ Ἰσραήλ, τὴν ποιμένην σου, τὴν ἐξόχως σὲ τιμῶσαν περιφύλακτε, ρυόμενος αὐτὴν ἀπὸ πάσης νόσου καὶ βλάβης τῶν ἐναντίων. Ὁ ἰσχύμενος τὰ ἀγῶνα ὕδατα, καὶ τὰς ἀκάρπους ψυχὰς ἡμῶν ἴσασαι, παρεδύων ἀπαύστως πρὸς τὸν φιλόανθρωπον Θεόν, ὑπὲρ ἡμῶν Ἑλισσαϊὲ πανσεδέχομαι.

Ὁ αὐτός.

Ὁ τῶν ἀρρήτων μυστηρίων ἐπόπτης, Ἑλισσαῖος ὁ μεγαλῶ-
νομος, ἐπέφανεν ἡμῖν σήμερον ἐν τῇ φαίδρᾳ αὐτοῦ μηνίμῃ, δια-
νέμων τὰς αὐτοῦ δωρεὰς ἀπὸ τῶν πλοσυρίων χαρισμάτων τοῦ
Πνεύματος. Ἀγαλλισαώμεθα οὖν φιλέορτοι καὶ εὐφρανθῶμεν,
καὶ ἐν φωναῖς ᾠμάτων μελωδικῶν, τῇ δόξῃ αὐτοῦ προσελά-
σωμεν, τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτούμενοι· φιλόανθρωπος γὰρ ὢν, ἐλεεῖ
τοὺς μετὰ πίστεως καὶ εὐλαθείας, τὴν μηνίμην αὐτοῦ ἐορτάζοντας.

ἤχος δ'.

Ἠλίας ὁ θεόπτης καὶ ζηλωτής, ἐν πυρίνῳ τεθρίππῳ ὡς εἰς
οὐρανοὺς ἀνέβαινεν. Ἑλισσαῖος δὲ τῆς μηλωτῆς ἐκείνου κλη-
ρονόμος, καὶ μυστιπόλος τῶν θείων ἐμφάσεων, λαμπρὰν ὁδὸν ἐν
τῷ Ἰσραήλ ἐστέλλετο, καταγλαίζων τὸν κόσμον ταῖς τῶν θαυ-
μάτων ἀστραπαῖς. Πρὸς ἕν καὶ ἡμεῖς νῦν, οἱ τελούντες τὴν μηνί-
μην αὐτοῦ τὴν πανέορτον, ἀναδοήσωμεν· Ἑλισσαϊὲ πανένδοξε,
ἐπίβλεψον καὶ ἐπὶ τὴν ἡμῶν ἀσθένειαν, καὶ παράσχου ταῖς σαῖς
πρεσβείαις, εἰρήνην τῷ λαῷ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα ἤχ. πλ. α'

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγιν ᾠμάτων, χορεύσωμεν φιλέορτοι,

καὶ σκιρτήσωμεν ἀγαλλόμενοι, ἐν τῇ εὐσήμεν προφητικῇ πατη-
γύρῃ. τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ. Σήμερον γὰρ ὁ χορὸς τῶν Προ-
φητῶν, συνορτάζων τοῖς πιστοῖς ἀοράτως ἐπέστηκε. καὶ τὸν τὴν
χάριν τοῦ Πνεύματος διπλήν λαδόντα, ἐνδοξὸν Προφήτην Κυρίου,
τοῖς ᾄσμασιν ὡς ἐν στέμμασι κατακτέρει τὸν ἰσχυρόν ἐπὶ
γῆς βιώσωντα ὡς ἄσχυρον. τὸν ἄσχυρον καὶ ἀκτῆμον, καὶ τῆς
πικρῆς τῆς οὐρανίουπεμπτον κειμήλιον τὸν κατακαπόντα τὰ
πάντα, καὶ τῷ κλέσωντι ἀκολουθήσωντα Θεοδίαχ' τὸν πιστὸν
τὸν ἀείροον τῶν θαυμάτων, τὴν πηγὴν τῶν ἰάσεων, τὸν τὴν
δύναμιν καὶ ἐπὶ τῶν στοιχείων λαδόντα· αὐτὸν οὖν σήμερον καὶ
ἡμεῖς ἀγαυομαίζοντες, αὐτῶς εἴπωμεν. Προφητῶν ἐξείριστον ἀγλάϊ-
σμα, Ἑλισσαϊὲ μεγαλῶνομα, μὴ δικλίπης δεόμενος ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς
Κύριον, τῶν τελούντων ἐν πίστει, τὴν ἀεισεδέχαστον μηνίμην σου.

Καὶ τὸν Θεοτόκιον ἤχος ὁ αὐτός.

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγιν ᾠμάτων· Ἰδοὺ γὰρ ἡ Παντοκράτωρ
Μητροπάρθενος, ἐν τῇ καθ' αὐτῆς παραγέγονε, σκέπτουσα τοὺς
πιστοὺς ἡμᾶς, τῇ ἀστραπομόρφῳ αὐτῆς θείᾳ Σκέπῃ· πρὸς ἣν
μετὰ δέους ἐνατενίζοντες, χαίρεταισθὲν ἀρχαγγελικὸν ἐκροήσω-
μεν· Χαῖρε, τῶν ἁμαρτωλῶν ἡ καταλλαγή, τῶν ἐστώτων ἡ
ἀσφάλεια, τῶν πιπτόντων ἡ ἀνάστασις. Χαῖρε, ἡ ἐγερσις τῶν
ραθυμούντων, τῶν ἀδυνάτων ἡ ἰσχύς, τῶν νοσούντων ἡ ἴσασαι,
καὶ ἡ χαρὰ τῶν θλιβομένων. Χαῖρε, τῶν ἀδικουμένων ἡ προστα-
σία, ἡ βακτηρία τῶν τυφλῶν, ἀπάντων τῶν ἀγαθῶν ἡ χορηγία.
Δεόμεθά σου ἐκτενωδῶς, Πανάχραντε οἱ δοῦλοί σου, σκέπασον
ἡμᾶς, τῇ θυματοδρόμῳ σου πανάγνη σκέπη, καὶ σώσον τὰς ψυ-
χὰς ἡμῶν.

Καὶ ἀμέσως αἱ συνήθεις Αἰτήσεις καὶ Εὐχαί, ἐνὸς μηνιμονεύονται καὶ τὰ
ὀνόματα ζώντων καὶ τεθνεώτων ὡς ἔθος.

ΕΙΣ ΤΩΝ ΣΤΙΚΩΝ

Στοιχία προσόμοια ἤχ. α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Ἐν τῷ Ναῶ τοῦ Προφήτου δεῦτε συνδράμωμεν, τὴν θεῖαν αὐτοῦ μνήμην γεναίροντες ἐν πίστει, καὶ πόθῳ θερμοτάτῳ βουώντες αὐτῷ, Ἐλισσαίε θεσπίσαι, μὴ διακλίπῃς πρεσβεύειν ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τὴν μνήμην σου τελούντων φαίδρως.

Στίχ. Μὴ ἀπεσθῆς τῶν χριστῶν μου καὶ ἐν τοῖς Προφήταις μου μὴ πονη-
ρεύσῃς.

Ὅσπερ τὰ ὕδατα μάκαρ, τὰ ἀγονώτατα, ἄλαιν ἴσω πάλαι,
οὕτω καὶ νῦν τὰς στείρας, ψυχὰς ἡμῶν εὐχαῖς σου, Προφήτα
Χριστοῦ, καρποφόρους ἀνάδειξον, ἐν ἀρεταῖς Ἐλισσαίε τερα-
τουργέ, τῆς Τριάδος καταγώγιον.

Στίχ. Σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν κόσμον κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

Διπλὴν τὴν χάριν ἐδέξω, τοῦ Ἥλιου θαυμαστῶς, μεγαλυν-
θεὶς ὡς φοῖνιξ, εὐθαλῆς τῆς ἐρήμου· θαυμάτων καὶ γὰρ ὄρυεις,
αἰέττους κρουνοὺς, νέμων πᾶσιν ἰάματα, τοῖς προσαιτοῦσι τὴν
χάριν σου πολλαχῶς, Ἐλισσαίε μεγαλώνυμε.

Δέξαι ἤχ. πλ. δ'. (τὸ ἐν τῷ Μηναίῳ ἀρχαίον)

Τῶν Προφητῶν τοὺς ἀκρέμονας καὶ παμφαεῖς φωστῆρας
τῆς αἰκουμένης, ἐν ὕμνοις τιμῆσωμεν πιστοί, Ἥλιον καὶ Ἐλισ-
σαῖον, καὶ Χριστῷ ἐκδοήσωμεν μελωδικῶς· Εὐσπλαγγνε Κύριε,
παράσχου τῷ λαῷ σου, ἰκεσίαις τῶν Προφητῶν σου, ἄφεισιν
ἀμαρτιῶν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Δέσποινα πρόσδεξαι...

Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τριάδιον καὶ τὸ Ἀπολυτικίον ἤχ. δ'. (Τὸ ἐν τῷ Μηναίῳ ἀρχαίον)

Ὁ ἑνσαρκος ἄγγελος, τῶν Προφητῶν ἢ κρηπίς, ὁ δεῦτερος

Πρόδρομος, τῆς παρουσίας Χριστοῦ, Ἥλιος ὁ ἐνδοξος, ἀνωθὲν
καταπέμψας Ἐλισσαίῳ τὴν χάριν, νόστους ἀποδιώκει, καὶ λε-
προὺς κακῶρίζει· διὸ καὶ τοῖς τιμῶσιν αὐτὸν ὄρυει ἰάματα.

Δέξαι τὸ αὐτὸ καὶ νῦν Θεοτοκίον Παρθένε.

Καὶ γίνεται ἡ Εὐλόγησις τῶν ἁγίων. Εἰς ἀνάγνωσιν εἰς τὸν δῖον τοῦ
Προφήτου. Καὶ ἡ λοιπὴ ἑκολούθειά τῆς Ἀγρυπνίας.

ΕΙΣ ΤΩΝ ΟΡΘΩΝ

Εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος τὸ Ἀπολυτικίον εἰς· καὶ νῦν, τὴ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον.
Μετὰ τὴν α' στιχολογίαν κάθισμα
ἤχος γ'. Τὴν ἑρμηνείαν.

Ῥεῦθρα ποτάμια, τῆ μηλωτῆ Ἥλιου, μάκαρ διέτεμες, καὶ
διεπέρασας, ἀδρόχοις ἴχθυσι ποτα. Ἐλισσαίε Προφήτα, παιδα
δὲ ἀνέστησας γυναικὸς Σωμανιτιδος, ἄλαιν ἴσω τὰ πικρά, ἱερ-
χοῦντος ὕδατα· διὸ σὲ μακαρίζομεν πόθῳ, τὴν μνήμην τὴν σὴν
ἐπιτελοῦντες.

Δέξαι τὸ αὐτὸ. Καὶ νῦν Θεοτοκίον ἑρμειον ἀρχαίον)

Τὰ ἐπουράνια, φόβῳ ἠγάλλοντο, καὶ τὰ ἐπίγεια, τρόμῳ γύ-
φραινοντο ὅτε ἡ ἄχραντος φωνή, ὑπήλθέ σοι Θεοτόκε· μίξ γὰρ
πανήγυρις, ἀμφοτέροις ἐπέλαμψεν, ὅτε τὸν Πρωτόπλαστον, ὁ
Δεσπότης· ἐρούσατο· διὸ σὺν τῷ ἀγγέλῳ δοῶμέν σοι, χαῖρε ἡ
Κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὴν δ' Στιχολογίαν κάθισμα

ἤχος α' Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Προφήτην θαυμαστὸν, ἐδειξέ σε τῷ κόσμῳ, διπλῆ ἐν σοὶ
σοφεί, ἐνοικήσασα ἄφρω, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος, εὐραμένη ἀμό-
λυτον καὶ ἀκήρατον, τὴν σὴν καρδίαν θεόφρον· ὅθεν ἔλαμψας,
ταῖς ἀστραπαῖς τῶν θαυμάτων, εἰς κόσμον τὸν ἅπαντα.

Δέξαι το αυτό· Καὶ νῦν Θεοτοκίον θραίων ἄρχιον).

Κυδέρησαι, ἀγάθ, τὴν ἀλλίαν ψυχὴν μου, καὶ οἰκτεῖρον αὐτῆν, ὑπὸ πλῆθος πταισμάτων, δουρῶ ὀλιγοκίνηουσαν, ἀπωλείας ἠπαύματα, καὶ ἐν ὄρα με, τῇ φρεσὶ τοῦ θανάτου, ἐλευθέρωσον, κτηνηροδύτων δαιμόνων, φρικτῆς ἀποφάσεως.

Μετὰ τὸν Παυλίαν, Καθίστα.

Ἦχος δ'· Ὁ ὀφθαλμὸς ἐν τῷ Σταυρῶ.

Τὴν κορυφὴν τῶν Προφητῶν συνελθόντες, ἀνευφημήσωμεν γεραιρόντες πόθῳ, μνήμην αὐτοῦ τὴν ἔνδοξον ψαλμοῖς καὶ ᾠδαῖς, πίστει ἀνκηρῶντες· Ἐλισσαίε τρισμάκαρ, σκέπε φρούρει φύλακτε, τοὺς τιμωτάς σε ὄμοις, καὶ ἀγρυπνοῦντας ἐν τῷ σφ' Ναφ, καὶ προσκυνοῦντας τὴν θεῖαν εἰκόνα σου.

Δέξαι τὸ αυτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον θραίων (ἀρχιον).

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσδράμωμεν, ἀμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοὶ καὶ προσπέσωμεν, ἐν μετανοίᾳ κρῶζοντες ἐκ βλάβους ψυχῆς, Δέσποινα δοξήσῃσον, ἐφ' ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα, σπεύσον ἀπολλόμενα, ὑπὸ πλῆθος πταισμάτων, μὴ ἀποστρέψῃς σοὺς δούλους κενούς, σὲ γὰρ καὶ μόνην ἐλπίδα κεκτῆμεθα.

Καὶ εὐθὺς οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον ἤχ. δ'

Μὴ ἀπτεσθε τῶν χριστῶν μου καὶ ἐν τοῖς Προφήταις μου μὴ πονηρεύεσθε.

Στίχ. Σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα.

Εἶτα τὸ Πᾶσι πνοή. Τὸ Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαίου: Εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τοὺς ἀγγελοὺς πρὸς αὐτὸν Ἰουδαίους (ἤξει: τῇ Τετάρτῃ τῆς ΙΑ' ἐξομάδος).

Ὁ Ν'. Δέξαι. Τίς τοῦ σοῦ Προφήτου. Καὶ νῦν. Τίς τῆς Θεοτόκου.

Εἶτα: Τὸ ἔλεός σου ὁ Θεός· καὶ τὸ ἰδίωμα.

Ἦχ. πλ. ε'.

Προφήτα Κυρίου μεγαλώνουμε, ὁ τοῖς ἀπαίροις σου θαύμασι τὴν ὑψηλὴν δαδουχῶν, καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπιτελοῦντάς σου τὴν μνή-

μην ἐπίσκεψαι, λατρουμένως τῆς τῶν παθῶν τυραννίδος, ὡς ἐλυτρώσω τῆς λέπρας Νεεμὴν τὸν ἄρχοντα· καὶ ἀξίωσον τυχεῖν ταῖς προσεύχαις σου, τῆς οὐρανίου χάριτος, εἰς τὴν βασιλείαν Χριστοῦ τὴν ἀσάλευτον.

Εἶτα φάλλωμεν τοὺς Κανόνες· πρῶτον τὸν τῆς Θεοτόκου· Ἦσαν δευθεῖας εἰς δ'. Εἶτα δὲ τοὺς Κανόνες τοῦ Προφήτου. Πρῶτον τὸ ἐν τῷ Μηναίῳ, ἄρχιον εἰς δ'· εἶτα δὲ τὸν ἔξῃς, νέον εἰς β'.

Ἦχ. πλ. δ'. φθὴ κ'. Ἐσματηλάτην Φαραῶ.

Διπλῆν τὴν χάριν εὐληφῶς θεσπέσιε, Ἐλισσαίε πρὸς Θεοῦ, πόθῳ ἐξαιτούμαι, ἀμπνευστὴν μοι δόξης σου, ἀξίως ὡς ὁμνήσω σου, τὸν ἐξαγγελῶν ἴσον, καὶ τῶν θεομάτων τὸ πέλαγος. Προφητῶν ἱερὸν ἀκροθίνιον.

Ἡ ἐν Γαλιλαίᾳ δάμαλις ἢ ἀγγουρα, ὅτε ἐπέχθη σοφῆ, ζοῆν ἀριεῖσα, εἰς Ἱερουσόλυμα, ἠκούσθη ὅπερ τέρας ἦν, ἐκδηλοῦν τοῦ ταχθέντος, τῆς προφητείας τὸ χάρισμα, καὶ τὴν τῶν γλυπτῶν ἐξαφάνισιν.

Ὅτε Ἡλίας ὁ θεοδίτης σὲ προηνοῦς, ἐκάλεσεν ἐπ' αὐτόν, εὐθέως τοὺς βόας ἐκλιπῶν πανεύφημα, συντόνως ἠκολούθησας, λειτουργῶν καὶ μανθάνων, τοῦ Πνεύματος τὰ ἀπόρρητα, μέχρι τῆς αὐτοῦ ἀναλήψεως.

Θεοτοκίον.

Πεποιικιμένη θραεῖς Πανάμωμε, παρέστῃς ἐκ δεξιῶν, τοῦ Νουμφίου Νύμφη, ἀσπιλα, ἀμόλυντε· διόπερ ἱκετεύω σε, δεξιότης με προδάτοις ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως, στήσαι τὸν υἱόν σου δυσώπτησον.

Καταβασί· Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

φθὴ γ'. Οὐραίας ἀγίδος

Ἀκρηλίδωτον ὄφθῃς, Θεοῦ οἰκητήριον, ἔθεν καὶ ἐδέξω τὴν

χάριν διπλήν τοῦ Πνεύματος, μέγας γενόμενος, τερατουργῆς ἐν Θεῷ, προσέλεπον καὶ προσεσπίζων, ἀψευδῶς τῶν μελλόντων τὴν ἐκδοκῆν.

Κατέργεις τὴν νηστεία, καὶ νεκρώσας τὸ φρόνημα, τῆς σαρκὸς Προφήτα ἀλόως, ἐν τῇ ὕλη τοῦ σώματος, ἀγγέλων βίον βίους, θλήν ἐδέξω τὴν αἴγλην, τὴν τοῦ Παρακλήτου πρόσωπα θεσπέσιε.

Τὸν Θεὸν ἐκδυσώπει, οὐ ἐδείχθης ὄργανον, ὑπηχοῦν τὰ τοῦ Πνεύματος, κρύφια τε καὶ ἀδηλα, ρυσθῆναι παντὸς κακοῦ, τοὺς ἀνομινοῦντάς σε πόθη, καὶ τὴν μνήμην τὴν σὴν ἐορτάζοντας.

Θεοτοκίον.

Προστασίαν πλουτήσας, τὴν σὴν Παναμώμητε, ἐν δειναῖς τοῦ βίου ἡμέραις, πόθη κραυγάζω σοι, στερέωσόν μου τὸ νοῦν, κλο-
νούμενον ἐφαιμάρτως, τοῖς ματαίοις καὶ φθαρτοῖς δελεάσμασι.

Καταβασία· Τοῖς σοῦς ὑμολόγοις·

Κάθισμα τοῦ Προφήτου τὸ ἐν τῷ Μηναίῳ ἀρχαίον

Ἐ. κ' Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Προβλέπει θεϊκῆ, Ἡλιοῦ σε ὁ μέγας, σοφὴ Ἐλισσαιέ, φοι-
τητὴν ἐπισπᾶται, Προφήτην δεικνύων σε, ἐλλαμπόμενον Πνεύ-
ματι· ὅθεν σήμερον, τὴν παναγίαν σου μνήμην, ἐορτάζομεν, εὖ-
σεδωφρόνως τιμώντες, σὺν τούτῳ σὲ ἐνδοξε.

Δόξα καὶ νῦν Θεοτοκίον

Ἡ μόνη τῶν πιστῶν, κραταιὰ προστασία, ἐν ἔτεκες Θεόν,
ὅπῃ νοῦν τε καὶ λόγον, ἀπαύστως ἰκέτευσ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν
ρῦσασθαι, πάσης θλίψεως καὶ συμφορῶν καὶ κινδύνων, Μητρο-
πάρθενε, ἡμαρτωλῶν προστασία, τοῦ κόσμου βοήθεια.

Ἐ. δ'. Σὺ μου ἰσχύς.

Χρηματισθεῖς, ὁ Καρμηλίτης Ἡλίας σέ, οὐρανόθεν, Ἐλισ-
σαιε ἐνδοξε, χρίει Προφήτην τῷ Ἰσραήλ, νοῦν κεκαθαρμένον,

θεοφανείαις τε χαίροντα, ἢ καὶ κατηκολούθεις, καὶ ὅπῃ ἐλαι-
τούργεις, σαφῶς τῶν ὑπεράνω μυσόμενος.

Ἄδωθεῖς, τῇ ἀπαιτείᾳ θεόπνευστε, ὑπεδέξω, χάριν τὴν τοῦ
Πνεύματος, ἥπῃ ἐκχεῖται· καὶ ἐνοικεῖ, τοῖς αὐτὴν ποθοῦσι,
καὶ καθάρως ἐποπτεύουσι· ποθεῖ γὰρ τὸν ποθοῦντα καὶ τὸν βλέ-
ποντα βλέπει, ἢ ἀδίδος χάρις τοῦ Πνεύματος.

Ταῖς ἀρεταῖς, κεκοσμημένος φανότατα, ὁ σὸς εἶος, ἔλαμψε
τοῖς πέρασιν, οἷα λαμπτήρ φάγγει οὐρανοῦ, κατηγγλατισμένος τὰς
φωτοδόλους λαμπρότησι· διό σε ἰκετεύω, Προφήτα θεγγόρε, τοῦ
νοῦς μου τὸν ζῶσαν διέκλυσον.

Θεοτοκίον.

Σὲ οἱ πιστοί, τεῖχος κεκτῆμεθα ἄρρηκτον, προστασίαν, πύρ-
ρον ἀκαθαίρετον, ἐν τοῖς κινδύνοις καὶ πειρασμοῖς, καὶ ἐν σοὶ
Παρθένε, οἱ πεποιθότες σωζόμεθα, ἐν πάσῃ περιστάσει· κραυγάζ-
ζοντες ἐν ὕμνοις, τῇ δυνάμει σου δόξα Πανύμνητε.

Καταβασία· Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Ἐ. ε'. Φώτισον ἡμᾶς

Θεῖον φωτισμῷ, τὴν καρδίαν μου κατεύχασον, τῶν θαυμά-
των αἴγλη σοφέ, τῆς γῆς ὁ καταυγάσας λαμπρῶς τὰ πέρατα.

Τύπον τοῦ Σταυροῦ, προτυπώσας τὸ σιδήριον, τὸ πεσὸν ἀνα-
σύρεις ράδῳ τῇ σῇ, ἐξ Ἰορδάνου, εἰς ἐκπληξιν ἀπάντων σοφέ.

Βάπτισμα Χριστοῦ, προδηλώσας πανσεβάσμιε, τοῦ ποταμοῦ
Ἰορδάνου νάμασι, θαυμαστῶς Νεεμάν τὸν λεπρὸν ἀνεκάθηρας.

Θεοτοκίον.

Ἄκουσον φωνῆς, δεομένου σου Πανύμνητε, καὶ σὴν βοή-
θειαν, παράσχου ταχύ, ἢ τῶν ἀσθενούντων ἀσφαλῆς ἐπικούρησις.

Καταβασία· Ἐξέστη τὰ σύμπτια

Ἐ. ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἀπείροις θαύμασι ζῶν, ἐθαυμαστώθης πανόλβιε, ἀλλὰ καὶ

κλίσις κωνών, τέρας διέλαμψε· καὶ γὰρ τὸν σὸφ μνήματι, νεκρὸν ἀνταρτήσας, παρακλίτικα ἐβανέστησας.

Τοῖς αἰεὶς ἐθήσας σοφέ, τοῖς ἔθλοισι τοῖς τοῦ ἀρότρου σου, διένειμα τῆ λαφ, ἐστίκασιν ἄληστον, καὶ κατηκολούθησας, τῷ καλέσασθαι σε, νεύσει θεῖα ἀξιάγαστε.

Διδάσκεις τερατουργῶν, καὶ πρὸ τοῦ Παύλου θεσπέσιε, ὡς εἶξα πάντων κακῶν, ἔσοιν ἢ ἐπάρκτος, ἢ φιλαργυρία, δι' ἣν Πιεζὶ λεπρὸν ἔδειξας.

Θεοτοκίον.

Ἐπόμερισόν μοι ἀγνή, κρουνοὺς θακρῶν ὡς ἀπαντας, ἐκπλύνω μου τῶν παθῶν, σπύλους οἷς ἠχρείωσα, τὴν ἐμήν καρδίαν, ἐμπαθής ζωὴ καὶ δέδηλος.

Καταβασία· Τὴν θείαν ταύτην.

Τὸ Κοντάκιον (τὸ ἐν τῷ Μηναίῳ ἀρχαίον· Ἔχος πλ. β' Τῆ ὑπερμάχου

Διπλὴν τὴν χάριν εἰληφῶς παρὰ τοῦ Πνεύματος, Προφήτης ὠφθῆς θαυμαστός πλοῖ τοῖς πέρασι, τοὺς ὑμνουντάς σε λυτρούμενος ἐκ κινδύνων, καὶ δωρούμενος τὴν χάριν τῶν θαυμάτων σου, τοῖς προστρέχουσιν ἐν ταύτῃ μετὰ πίστεως, καὶ δοῦσαί σοι· Χαίροις Προφήτα θεσπέσιε.

Ὁ Οἶκος, (ἐ ἐν τῷ Μηναίῳ ἀρχαίος)

Ἦλιος καταλάμψας, ὁ τῆς Δικαιοσύνης, ἐν τῇ πεφωτισμένῃ ψυχῇ σου, ἀπεδίωξε πλοσὴν ἀγλὸν ἁμαρτίας ἐξ αὐτῆς, καὶ Θεοῦ ἔδειξε Προφήτην σε φαιδρότατον· ἐντεῦθεν καὶ ἡμεῖς κράζομεν οὕτως.

Χαῖρε, Θεοῦ ὁ μηδὲν προτιμήσας· χαῖρε δοῶν κατασφάζας τὰ ζεύγη.

Χαῖρε ὁ καταλείψας τὸν βίον σου ἀπαντῶ χαῖρε ὁ πλουτήσας τὸν πλοῦτον τὸν ἄσουλόν.

Χαῖρε, ὅτι ἠκολούθησας τῷ καλέσαντι Θεῷ· χαῖρε ὅτι νῦν ἀπείληφας παρ' αὐτοῦ τὰς δωρεάς.

Χαῖρε, ὅτι τὴν μελλομένην Ἠλιοῦ ἐκομίσω· χαῖρε, ὅτι ἐν τάχει διασχίζεις τὸ ὕδωρ.

Χαῖρε, ὁ περὶ ἄνδρόχως τὰ ὕδατα· χαῖρε, ψυχῶν πολλῶν ὁ ἐπίκουρος.

Χαῖρε, μαθῶν τὴν ἀπόκρυφον γνώσιν· χαῖρε, ἁγίων καὶ ὡς ζῶν ἐποπτεῶν.

Χαίροις, Προφήτα θεσπέσιε.

Καὶ εὐθὺς τὸ Συναξάριον

Τῆ 11' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου Ἐλισσαίου.

Στίχοι

Ἦλιον ἴπποι, τὸν δὲ διπλοῦν Ἦλιον

Εἰς οὐρανούς ἀνήγον ὡς ἴπποι Νέας.

Πότμον Ἐλισσαίος θακίτη λάχαν ἤδὲ τετάρτη.

Τῆ 21' τοῦ ἡμέρη μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μεθοδίου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχοι

Μεθόδιον φωστῆρα τῆς Ἐκκλησίας,

τὸ τῆς τελευταῖης εὐανθείας στυγρὸν νέφος.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρη μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Κυρίλλου, ἐπισκόπου Γορτύνης τῆς Κρητικῶν νήσου.

Στίχοι

Εἰ καὶ γέρον Κυρίλλος ἦν ὁ Γορτύνης,

Ἦθωσαν εἶχε πρὸς εἶφος τὴν καρδίαν.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίας πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς, Ἀμήν.

ᾠδὴ 7'. Παῖδες Ἑβραίων.

Τάφῳ κειμένῃ τὴν ψυχὴν μου, ἐξανάστησον σοῦ δεῶμα· Προφήτα, ἐνδεικνὺς ἐπ' ἐμέ τὴν σὴν φιλανθρωπίαν, ὡς πάλαι ἐξανέστησας, Σωμανίτιδι τὸν παῖδα.

Ρῶσιν παράσχου μοι Προφήτα, τῆς ψυχῆς τε καὶ τοῦ σώματος ὁμοίως· ὡς γὰρ τὴν χάριν ἔλαβες, διπλὴν παρὰ Κυρίου, διπλᾶ καὶ τὰ χαρίσματα, τοῖς αἰτοῦσαί σε παρέχεις.

Ἐπαρον ἄγιε τὰς χεῖρας, πρὸς Θεὸν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἀγρυ-

πνεύματων, τῷ Ναφ σου πιστῶς, ὡς τύχοιμεν ἐλέους, ἡμέρα τῆς ἐπίσκεψης, τῆς φρικτῆς ἐκείνης τότε.

Θεστοκίον

Δέσποινα πάντων καὶ Κυρία, τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη σὲ ὀμιλοῦσι, καὶ λαοὶ ἐν τῇ γῆ, αἶψά σὲ εὐλογοῦσιν, εὐλογημένη κράζοντες, σὺ ὑπάρχεις εἰς αἰῶνας.

Καταβάσι· Ὁὐκ ἐλάτρευσαν.
Ὁρῆ γ'. Τὸν ἐν ὄρει ἄγιον.

Πικρὰν οὖσαν καὶ ἄγονον Προφήτα, τὴν ψυχὴν μου πολλὰς ταῖς τοῦ δουλλίου πλάναις, γλύκανον καὶ γόνιμον ταύτην ἐργασαι, σαῖς εὐχαῖς ἀγίαις, ὡς Ἱεριχοῦντος, τὰ ὕδατα ἰάσω.

Ἐν ὑαλάσῃ μὲ πλέοντα Προφήτα, καὶ ἐν ὁδῷ με βαδίζοντα αὐθις, ὑπνοῦντα ἐν νυκτί με περιφροῦρησον, καὶ ἐπαγρυπνοῦντα, τῷ σεπτῷ ναφ σου, διάσωσόν με μάκαρ.

Παραιεστάτοι εὐσεβεῖας λόγχοι, ἀγάσατε ἡμῶν τὰς διανοίας, Ἡλιοῦ Ἐλισσαῖε μεγαλώνουμοι, ὅπως τῶν παγίδων, τῶν κρυπτῶν τοῦ πλάνου, βράδιως λυτρωσώμεν.

Θεστοκίον

Πανακῆρατε πάντιμε Παρθένη, Ζωοδόχε Πηγῆ, πλούτος ἀσύλητος χαρίτων, χαρίτωσόν με μόνη θεοχαρίτωτε, ὅπως εὐλογῶ σε καὶ ὑπερυψῶ σε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβάσι· Παῖδας εὐαγεῖς.
Ὁρῆ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Τῇ τετρακτῷ ἤδη τῶν ἀρετῶν, καὶ ἡμεῖς καθαρθέντες κατῖδωμεν, ἔππους πυρός, ἄρμα τε πυρός ὡς εἰς οὐρανοῦς, συσσεισμῷ ἀνερχόμενον, καὶ Ἡλίαν ἐνδον τὸν ζηλωτὴν, διφρηλατοῦντα ἄνω, καὶ Ἐλισσαῖον κάτω, τὴν μηλωτὴν αὐτοῦ δεχόμενον.

Μὴ παύσῃ ἐποπτεύων διὰ παντός, καὶ ἐκ πάσης ἀνάγκης ρυόμενος, ποιμνὴν τὴν σὴν, ἤνπερ παρεσκεύασας σαῖς εὐχαῖς,

ἐπαγρυπνεῖν ἐκίστατε, ἐν τῷ ἱερῷ σου τούτῳ Ναφ, Προφήτα Ἐλισσαῖε, καὶ πόθῳ ἐσπλάξῃς, τὴν ἐσπλήν σου τὴν ἐπέραστον.

Προφήτα τοῦ Κυρίου εὐχὰς ποιοῦ, πρὸς Θεὸν ὑπὲρ πάντων τῶν τέκνων σου, ὧν αἱ ψυχαί, ἤδη ἐξεδήμασαν ἐκ τῆς γῆς, τῷ τοῦ Θεοῦ προστάγματι, ἐν τόποις δικαίων τοῖς χλοεροῖς, φαιδρῶς ἀνακαυθῆναι, ἐνθά οὐκ ἔστι πόνος, σὺ στεναγμαῖς σὺ λύπη τῶποτε.

Θεστοκίον

Λιμὴν χειμαζομένων ὁ ἀσφαλῆς, ἐλιδομένων χαρὰ ἀνεκλάλητος, καὶ βοηθῶς, τῶν ἐδικασμένων ἢ κραταιῶν, πιπτόντων ἐπανόρθωσις, καὶ ἡ βακτηρία σὺ τῶν τυφλῶν, ὑπάρχεις Θεοτόκα, καὶ σὲ ἔχων προστάειν, παντός κινδύνου λυτρωθήσομαι.

Καταβάσι· Ἄπας γηγενής.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις. (τὸ ἐν τῷ Μηναῖῳ ἀρχαῖον)

Ἐξ ἀροτήρος ὄφθης, προφήτης ὁ Ἐλισσαῖε καὶ Ἡλιοῦ δευγμένος τὴν μηλωτὴν καὶ τὸ αὐτοῦ, πνεῦμα δισῶς ἐπεσπάσω καὶ σὺν αὐτῷ σὲ τιμῶμεν.

Ἔτερον (νέον).

Τανῶν εἰς ἀληκτον δόξαν, ἀπάρας ὁ Ἐλισσαῖε, μὴ διαλίπης πρεσβεῦων, ὑπὲρ ἡμῶν τῷ Κυρίῳ, ἀλλ' ἴσθι φύλαξ ἐν πᾶσι, καὶ δεξιὸς παραστάτης, ὡς ζῶν ἡμᾶς ἐποπτεύων.

Θεστοκίον. (ἀρχαῖον)

Ἡμεῖς ἐν σοὶ καυχώμεθα Θεοτόκα, καὶ εἰς Θεὸν σὲ ἔχομεν προστασίαν· ἔκτεινον τὴν χεῖρά σου τὴν ἄμαχον, καὶ θρασῶν τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν· σοὶς ἐξαπόστειλον δούλοις, βοήθειαν ἐξ Ἁγίου.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ.

Επιγράψαί προσήκον. Ἦχος δ' Ἱσοίαι εἰρημῶν.

Ποίσις μελωδικαῖς ᾠμασιν, ἀνομνήσωμεν τὸν Ἐλισσαίον, μύστην καὶ προόπτῃν καὶ κήρυκα, καὶ Θεοῦ μυστηρίων ἐκφάντορα τὸν διπλῆν τὴν χάριν εὐληφέστα, θεοδίτου, τοῦ διφρηλάτου τοῦ ἐν ἄρματι, πυρίνῳ, τὸν οὐρανὸν ἐπιδιφρεύσαντος, τὸν κληρωσάμενον ἄφῳ, μηλωτῆν τὴν ἐκείνου, δι' ἧς Ἰορδάνην περὶ, ἀβρόχοις τοῖς ἴχνεσιν, ἄλλος Μωϋσῆς ἐνδεικνύμενος (δὶς).

Ποίσις πνευματικαῖς στέμμασι, στεφανώσωμεν τὸν Ἐλισσαίον, τὸν τὴν Οἰκουμένην τοῖς θαύμασιν, ὡς ἐν ἀστραπαῖς καταυγάζαντα τὸ γὰρ ἄγονον καὶ πικρὸν ὕδωρ, γλυκὸ τε καὶ εὐτεκνον ἄλλοι ἐποίησε, τὸν παῖδα τῆς Σωμανίτιδος ἀνάστησε, καὶ τὸν λεπρὸν Νεεμάν δέ, ἐξαισίως ἴασατο, τὸν ἄφρονα δὲ Γιεζί, λεπρὸν διὰ φιλαργυρίαν κατέστησε.

Ποίσις πνευματικαῖς ἄνθεσιν, ἀναδήσωμεν νῦν τὸν Προφήτην, τῷ Ναφ αὐτοῦ ἀθροιζόμενοι, καὶ ἐπαγρυπνοῦντες ἐκάστοτε, τῆς Τριάδος εἰς τιμὴν καὶ αἶνον ἢ δόξῃ, καὶ τιμῇ αὐτὸν κατέστεψε, καὶ ἐλη, συνελθοῦσα κατεσκήνωσε, τῇ καθαρᾷ αὐτοῦ καρδίᾳ, καὶ Προφήτην Κυρίου, ἀνέδειξε τῷ λαφ, τοῦ Πνεύματος χάριτι, ἐκ τῶν ἀγρῶν αὐτὸν καλέσασα.

Δόξα ἤχος δ'.

Ἐνθέσις ἐν ᾠμασιν, ἢ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τὴν μνήμην σου σήμερον εὐφύμῳσ γεραίρει, Προφήτα θεοπέσιε. Σὺ γὰρ τὰ πάντα καταλιπὼν, τῷ Θεοδίτῃ διδασκάλῳ ἐκθύμῳσ ἠκολούθησας, καὶ σεαυτὸν αὐτῷ ἀνατέθεικας. Διὸ καὶ τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος διπλῆν ἐχομίσω. Καὶ τὸ πύρινον τέθριππον κατιδεῖν ἡξιώθησ, δι' οὗ ὡς εἰς οὐρανὸν ἀνέβαινεν ὁ ἔμπυρος ἄρματηλά-

της. Καὶ τὴν θαυματόδρυτον ἐκείνου μηλωτῆν, ἀνοθεν πεσοῦσάν σοι, γνησίῳσ ἐκκληρονόμησας. Ὅθεν φωτειδέστατος γενόμενος, ἐλάμπρυνας τὴν Οἰκουμένην, ταῖς ἀρχαῖς τῶν Θαυμάτων σου ὦν καὶ ἡμεῖς πείραξ λάβοιμεν, δεόμεθᾶ σου, παμμάκαρ Ἐλισσαῖε, Προφητῶν ἀκροθίνιον, οἱ τὴν πανέρστῳν σου τελούντες νῦν πανήγυριν, καὶ τῷ πανσέπτῳ ναφ σου, εἰς δόξαν Χριστοῦ, ἀγρυπνοῦντες ἐκάστοτε.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Ἐκ παντοίων κινδύνων.
Δοξολογία μεγάλη ἢ α' Ὡρα καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικά, ὡς συνήθῳσ, καὶ ἢ γ' καὶ ς' φδῆ ἐκ τῶν κανόνων τοῦ Πραφῆτου. Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Προφήτου Ἠλίου. (Ζῆται τῇ 20 Ἰουλιου). Εἰς δὲ τὰ Δίπτυχα ψάλλομεν τὸ ἐξῆς Μεγαλυνάριον.

Χαίροις ὁ τὴν χάριν διπλῆν λαδῶν, Πνεύματος Ἁγίου, καὶ Θεοδίτου τὴν μηλωτῆν. Χαίροις ὁ πληρώσας τὴν γῆν ἐκ τῶν θαυμάτων, Προφήτα Ἐλισσαῖε, ἡμῶν τὸ στήριγμα.

Κοινωνικόν. Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ.

ΤΕΛΟΣ

Θεοτοκίον.

Τους θρήνους μου δέξαι καὶ στεναγμούς, Παντάνασσα Μήτηρ, θλιβομένων καὶ ὄρφανῶν, καὶ ἴασις χάρισις σὺ δούλω, συνεχόμενον ἄρρωστίμασιν.

Ψαλμ. γ'. Οὐρανίαι ἀψίδος

Ὡς τὰ ὄρατα πάλαι, Ἐλισσαϊὰ ἐνδοξε, τῆς Ἰεριχοῦντος Ἰάσω, ἀλαί τὰ ἄγονα, οὕτω πρεσβεΐαις σαῖς, θεράπευσον τὴν ψυχὴν μου, ἐν ἐνυθίοις πράξεσιν, ἄκαρπον μένουσαν.

Ποντισθέντα τρισμάκαρ, βυθῷ τῶν πταισμάτων μου, καὶ πλημμελημάτων ἀφρόνως, οἷσπερ συνέζησα, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ τῇ σῇ, ἀνάγκά με ὡς πάλαι, τὸ σιδήριον ἐκ τῶν βείβρων ἀνήγαγες.

Σὲ προστάτην μου μάκαρ, ἐν τῇ ζωῇ τίθημι, καὶ κατήγεμόνα ἐν πᾶσι, σὺ με ἐδήγησον, ἐν τῷ ἔλεει τῷ σῷ, πρὸς τὰς ἰσθμῶς τοῦ Κυρίου, ὅπως ὁμῶ σε ἀεί, τὸν θεοδόξαστον.

Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, τὸν περιτρεπόμενον νοῦν μου, καλῶς στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ ἀγνή, τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου, ὅπως ἐσωμάτωσας, εἰς ἡμῶν λύτρωσιν.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων, τὰ τέκνα σου ὦ Προφῆτα, ὅτι πάντες μετὰ Θεὸν πρὸς σὲ καταφεύγομεν, ὡς τὸν μέγαν ἡμῶν προστάτην.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενεῖα, ὦ πανεύφημε Προφῆτα, ἐπὶ τὴν δεινήν ἡμῶν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τὸ τῆς ψυχῆς ἡμῶν ἄλγος.

Καὶ μνημονεύει ὁ Ἰσραὺς δι' αὐτῆς ἡ Παράκλησις ἡμεῖς δὲ φάλλομεν τὸ : Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς.

Μετὰ δὲ τὴν ἐκφώνησιν, τὸ Κάθισμα ἤχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Προφῆτα Χριστοῦ, Ἐλισσαϊὰ Πανεύφημε, ἰάσεων πηγῆ, καὶ κρήνη ἀκένωτος, ἱετικῶς βοῶμέν σοι πρόφθασον, καὶ ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, ὁ μέγας φρουρὸς ἡμῶν καὶ πρόμαχος.

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΡΟΦΗΤΗΝ ΕΛΙΣΣΑΙΟΝ

ψαλλόμενος ἐν πάσῃ θλίψει καὶ ψυχῆς περιστάσει.

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως λέγομεν, τὸν Ψαλμὸν : Κύριε εἰσακούσου. Εἶτα εὐθὺς τὸ Θεὸς Κύριος, μετὰ τῶν στίχων ἐξ ἑκατέρων τῶν χορῶν καὶ τὰ πικρόντα τροπάρια.

ἤχος δ'. Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενωδῶς.

Τῷ τοῦ Προφήτου Ἱερῷ Ναῶ συνδράμωμεν, ἁμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοὶ καὶ προσπέσωμεν, ἐν ἰκεσίαις κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς· Προφητῶν ἐγκαλλώπισμα, Ἐλισσαϊὰ τρισμάκαρ, δὸς ἡμῖν βοήθειαν, τοῖς τιμῶσί σε πόθῳ, χειμαζομένοις ἐν θλίψεσι δεινῶς· σὲ γὰρ προστάτην καὶ βύστην κεκτήμεθα.

Δόξα καὶ νῦν Θεοτοκίον. Ὅμοιον. Οὐ σιωπήσωμεν ποτέ.

Εἶτα λέγομεν τὸν Ν'. ψαλμὸν, καὶ ἀρχόμεθα τοῦ Κανόνος.

Ὡς ἡ α'. ἤχος πλ. δ'. Ἰγρὰν διαδεύσας.

Παθῶν ἐπικλύσεις συσχεθεῖς, ἐξ ἁμαρτιῶν μου, ὦ Προφῆτα Ἐλισσαϊὰ, πρὸς σὲ καταφεύγω ἀπὸ βάθους, ἐμῆς καρδίας ὀδυνώμενος.

Ἀδύσσω ἐλέους καὶ οἰκτιρῶν, προσπελάσας μάκαρ, διανοίκα ἐν καθαρά, ἐκείθεν τὴν ἀδύσσω ἠρύσθης, τῆς εἰσπλαγχνίας πανοσιδίμει.

Τῇ θεῖα εἰκόνι σου προσδραμών, ἐν τῷ σῷ τεμένει, κλίνων γόνυ πανευλαδῶς, Προφῆτα Κυρίου Ἐλισσαϊὰ, ἐπικαλοῦμαι θερμῶς σὴν ἀντίληψιν.

ᾠδὴ δ'. Ἐξ ὄρου κατασκίον.

Φέρων κακῶν, δυσδύστακτα φορτία, ἐν τῇ σφ' νυκτὶ μετα-
νοῶν προσφύγων, μὴ με παρίδῃς ἰκετεύω σε τρισμάκαρ, ἀλλὰ
με τῷ Θεῷ κατὰλλαξον.

Σὲ τὸ καθάρων, τοῦ Πνεύματος δοχεῖον, πίσται δυσωπῶ, κα-
θάρισόν με πάσης, ἐξ εἰδεχθῶς ἀμαρτίας, ταῖς σαῖς πρεσβείαις,
πρὸς τὸν Θεὸν ἡμῶν τὸν Εὐσπλαγγχον.

Κείμενον νεκρὸν, ἐν τάφῳ ἀμαρτίας, ἐνδοξε Θεοῦ Προφήτα
Ἐλισσαίε, ἀνάστησόν με ὡς πάλαι, νεκρὸν τὸν παῖδα, τῆς Σω-
μαντίτιδος ἀνάστησας.

Θεοτοκίον

Ῥάθυμον ζῶγῃ, Παρθένε δαπανήσας, ἀκαρπὸς εἰμι πράξεων
ἐναρέτων· δύο πτοούμενος δίκην φεῦ! τὴν ἐσχάτην, ταῖς σαῖς
πρεσβείαις καταπέφευγα.

ᾠδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Ὡσπερ Νεεμάν, ἰάσω λεπρὸν ἀοίδιμε, ταῖς Ἰορδάνου προχοαῖς
καὶ ἐμοῦ, λεπρὰν τὴν ψυχὴν, καθάρισον ταῖς πρεσβείαις σου.

Τὸ τοῦ Ριεζί, ὀλόφρον καὶ φιλόργυρον, ἦθος τῇ λέπρᾳ ἐμά-
στιξας σφοδρῶς, ἡμᾶς διδάσκων, νόσον φεύγειν τὴν ἐπάρατον.

Ἄσκειον ζῶγῃ, καὶ ἀκτῆμονα διήγαγες, ἐν σαρκὶ ὡς ἄσαρ-
κος βιῶν σοφέ. ἡμᾶς διδάσκων, τὰ ἄνω ποθεῖν ἀέλποτε.

Θεοτοκίον

Δέσποινα ἀγνή, φώτισόν μου τὴν διάνοιαν, ἐσκοτισμένην
δεινῶς τοῖς γηροῖς, ὅπως τὰ κάλλη τὰ οὐράνια φαντάζωμαι.

ᾠδὴ στ'. Τὴν δέξαι ἐκχεῶ.

Ἐλάμπρυνας τῶν πιστῶν τὸ σύστημα, τῶν θαυμάτων σου τῇ
αἰγλή Προφήτα, διὸ καμὲ λάμπρυνον ἐν τοῖς ἔργοις, τῆς σωτη-
ρίας μου ὅπως σωθεῖς ὕμνῳ, τὸν δόντα σοι Ἐλισσαίε, τῶν θαυ-
μάτων τὴν χάριν τὴν ἀφθονον.

Ἄστηρ παμφάστατος τρισένδοξε, καταυγάζεις Χριστοῦ τὴν
Ἐκκλησίαν· διὸ καμὲ καταύγασον τὸ σκότος τῆς διανοίας, τῶν
πρεσβειῶν σου ἐλέει θεόληπτε, σοῦ δεῶμαι δικαίως, ὅπως βλέψω
τὴν τρίθρον τὴν ἐνθεον.

Καλέσαντι μάκαρ ἠκολούθησας, τῷ Ἠλίᾳ καὶ προφρόνως
διηκόνεις· οὕτω καμὲ τὸν ραθύμως βιῶντα, ἀκολουθεῖν τῷ
Χριστῷ ἐνδυνάμωσον, καὶ πράττειν καὶ ἐπιτελεῖν, τὰ σωτήρια
τούτου ἐντάλαμα.

Θεοτοκίον

Τὰ κόματα τῶν πλημμελημάτων μου, κατεκάλυψαν τὴν ψυ-
χὴν μου Παρθένε· διὸ προφθάσασα σώσον με Κόρη, καθικετεύω
τὴν εὐσπλαγγχίαν σου, καὶ χεῖρα δός μοι ἄρωγόν, πρὶν εἰς τέλος
ὁ Ἄδης ἐκπῆ με.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων...

Ἐπίδλεψον ἐν εὐμενείᾳ... (Ἴδε ἔμπροσθεν)

Καὶ μνημονεύει αὐτῆς ὁ Ἱερεὺς, ὡς δεδήλωται.

Μετὰ δὲ τὴν Ἐκφώνησιν, τὸ Κοιτάκιον ἤχος β'.

Ἰατρεῖον τῶν Χριστιανῶν ἐτοιμότητος, ὁ Νηός σου ἀνε-
δείχθη Παναοίδιμε, διὸ οἱ ἀρρωσθήμασι κυκλούμενοι δεινῶς,
ἐν αὐτῷ ἀθροίζομενοι, τὴν σὴν βοήθειαν θερμῶς, ἐξαιτούμεθα
κράζοντες· ἐνδοξε Ἐλισσαίε, Προφήτα Θεοῦ τρισμάκαρ, μὴ ὑπε-
ρίδῃς νῦν ἡμᾶς, κινδυνεύοντας εἰς θάνατον.

Ἔτα τὸ Προκαίμενον. ἤχος β'.

Μὴ ἄπτεσθε τῶν χριστῶν μου, καὶ ἐν τοῖς Προφήταις μου
μὴ πονηρεύεσθε.

Στιχ. Σὺ Ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα.

Και εὖτις τὸ Ἐβραϊκόν. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἰθαίμακον εἰ ἔβη ἐκ τῶν λόγων τῆς χάριτος. (Ζῆται κἀπὸ εἰς τὴν ἑσπέρην τοῦ Προφήτου Ἰησοῦ).

Δόξα Ταις τοῦ σοῦ Προφήτου. Καὶ νῦν Ταις τῆς Θεοτόκου.
Ἐλάτουν με ὁ Θεός. Καὶ ψάλλομεν προσέμοιον ἤχος πλ. β'. *Ὀλίγη ἀποθέμενοι

Προφήτα θεσπέσια, ὁ ἱατρὸς τῶν νοσοῦντων, θλιβομένων ἢ χαρᾶ, καὶ τελεία λύτρωσις καὶ ἀπάλλαξις, πάσης κακώσεως, πάσης στενωπέως, τὰς δεήσεις νῦν ἐπάκουσον, ἕς περ οἱ δοῦλοι σου, ἐν ψυχῆς ὀδύνη σοὶ προσάγομεν, πάντοθεν πολεμούμενοι, ἐρατῶν ἐξ ἐχθρῶν τε καὶ ἀοράτων, ἐνδοξε Προφήτα, ἐν τῷ καιρῷ σου πάντες ἐν κλαυθμῷ, γονυπετοῦντες αἰτούμενοι. τὸ σὸν μάκαρ ἔλεος.

Τέ· Σῶσον ὁ Θεός κλπ. Καὶ ἀποκληροῦμεν τὰς λοιπὰς ψάξ.
ᾠδὴ γ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἰησοῦ σε ὁ μέγας, νεύσει θεῖα Προφήτην ἐν τῷ καιρῷ ἔχρισε, θεόφρον Ἐλισσαῖε, θεῶ ἱερωμένον, ἀνομινοῦντα καὶ ψάλλοντα, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἶ.

Ἡξιώθης ἰδέσθαι, τὸν σὸν θεῖον διδάσκαλον πυρίνῳ ἐν ἄρματι. αἰθέριον πορείαν, ποιούμενον ἐνδόξως, καὶ ἐνθέως ἐκράυγαζες· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἶ.

Καὶ ἡμᾶς Ἐλισσαῖε, τοὺς ἐν τῷ τεμένει σου ἀγρυπνοῦντας ἐπίσκεψαι, καὶ ἴασιν ἐν νόσοις, καὶ θάρρος ἐν κινδύνοις, παράσχου τοῖς κραυγάζουσιν, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἶ

Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε, ἡθικαῖς τρικυμιαῖς περιστατούμενον, αἰκτείρησον καὶ σῶσον, ἐμὲ τὸν σὸν ἱκέτην, τὸν ἐν πίστει κραυγάζοντα, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός εὐλογητός εἶ.

ᾠδὴ η'. Τὸν βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Τὸς σηπεδόνας τῆς ψυχῆς μου ὦ Προφήτα, καὶ τὰ πάθη τοῦ σώματος ὁμοίως, θεράπευσον ἐν ὕμνοις, ἕπως σὲ μεγαλύνω.

Τὸς πειρασμοὺς διασκέδασον καὶ ἐνέδρας, τῶν δαιμόνων Προφήτα Κυρίου· κατ' ἐμοῦ γὰρ φθόνῳ, κεκίνηται ἀπαύστως.

Ἐπάκουσόν μου ἐν ὕμνοις σοὶ βοῶντος, καὶ παράσχου γαλήνην τῇ ψυχῇ μου. ἕπως ἀνομινοῦ σε, Προφήτα εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Τὴν δεήσιν μου μὴ παρίδης Θεοτόκα, ἣν ἐμπόνης νῦν σοὶ ἀναφέρω· σὺ γὰρ θλιβομένων, παράκλησις ὑπάρχεις.

ᾠδὴ θ'. Κυρία, Θεοτόκον.

Διπλὴν παρὰ Κυρίου, ἐνδοξε Προφήτα, λαβὼν τὴν χάριν διπλᾶ καὶ τὰ χαρίσματα, ἡμῖν παρέχεις, ψυχικῶς ὅμα τε καὶ σώματι.

Τὴν θεῖαν μηλωτὴν σου, εἴλησον καὶ πάλιν, καὶ τῶν παθῶν ἡμῶν τὴν θάλασσαν ἐξήρανον, τῶν ἀγρυπνοῦντων Προφήτα ἐν τῷ τεμένει σου.

Νοκτῆς τε καὶ ἡμέρας, σὲ ἐπικαλοῦμαι, τὸν ἀγαθὸν μου προστατήν, Προφήτα Θεοῦ, παντὸς κινδύνου καὶ βλάβης με λύτρωσαι.

Θεοτοκίον

Υἱὲ Θεοῦ Παντάνωξ, ἀνάπαυσον πάντας, οὓς προσελάδου ἐκ τῆς δε τῆς ποιμένης σου, πρεσβελαῖς τῆς Μητρὸς σου, καὶ τοῦ Προφήτου σου.

Ἐτα εὐθὺς τό· Ἄξιον ἔστι, καὶ τὰ ἔξῃς μεγαλυνῶρια τοῦ Προφήτου.

Χαίροις ὁ τὴν χάριν διπλὴν λαβὼν, Πνεύματος Ἁγίου, καὶ Θεοδίτου τὴν μηλωτὴν· χαίροις ὁ πληρώσας τὴν γῆν τῶν σῶν θαυμάτων, Προφήτα Ἐλισσαῖε, ἡμῶν τὸ στήριγμα.

Ἐχοντες ναόν σου τὸν ἱερόν, Προφήτα Κυρίου, ἱατρεῖον θαυματουργόν, εἰς τοῦτον ἐν πίστει, προσφεύγομεν καὶ πόθῳ, καὶ ἴασιν καὶ βῶσιν ἀπαρυόμεθα.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἰ στρατιαί....

Παλλομένων δὲ τούτων, θυμῶ δ' ἱερῶς τὸ Θεοκρατῆριον, τὰς ἁγίας Εἰκόνας
καὶ τὸν λαόν.

Εἶτα τὸ Τρισάγιον καὶ μετὰ τοῦτο τὰ Τροπάρια.

Ὁ ἁσπαστικὸς Ἄγγελος. Δέξαι καὶ νῦν· Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον.

Καὶ μνημονεύει πάλιν ὁ Ἱερῶς, ὡς ἄνωθεν, δι' οὗς ἡ Παράκλησις. Καὶ
γίνεται ἡ Ἀπόλυσις. Ὅτε δὲ ἀσπαζόμεθα τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου γονυπατοῦντες,
ἀλλοῦται τὰ ἔξῃς Τροπάρια.

ἤχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ οὐλοῦ.

Πάντων θλιδομένων ἡ χαρὰ, οὗ Θεοῦ Προφήτα υπάρχεις, καὶ
τῶν πεινῶντων τροφή, σκέπη καὶ ἀντίληψις, τῶν ἀδυνάτων ἡμῶν,
ἀσθενούντων ἡ ἰασις, ὑγιῶν ἡ βώμη, ἀναπήρων ἔρεισμα, καὶ
βακτηρία τυφλῶν· ὅθεν σοὶ προσφεύγομεν πόθῳ, καὶ ἐν εὐλαθεῖ
παρησίᾳ, τὴν σὴν εὐσπλαγχνίαν ἐκδεχόμεθα.

Δέσποινα πρόσδεξι....

ΤΕΛΟΣ

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΕΛΙΣΣΑΙΟΥ

καὶ ἀφήγησις τῶν θαυμάτων αὐτοῦ

(Κατὰ τὴν Γραφήν.)

«Ἐγκωμιαζόμενος δικαίου, εὐφρανθήσονται λαοί», προαγγέλλει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον διὰ τοῦ Σολομώντος. Καὶ τῷ ὄντι ποῖα κατὰ κόσμον εὐφροσύνη, ποῖα κατὰ κόσμον χαρὰ, δύναται νὰ παραβλήθῃ πρὸς τὴν εὐφροσύνην καὶ τὴν χαρὰν, τὴν ὁποῖαν προξενοῦν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ χριστιανοῦ οἱ ἔπαινοι καὶ τὰ ἐγκώμια τῶν δικαίων; Διότι ἡ μὲν κατὰ κόσμον χαρὰ καὶ εὐφροσύνη εἶνε διὰ πρόσκαιρα καὶ μάταια, τὰ ὁποῖα ἄρῳ παρελθούσι καὶ ἀφανισθούσι, συμπιέρεται καὶ συναφανίζεται καὶ ἡ χαρὰ ὅπου εἶχαμεν δι' αὐτὰ· ἡ δὲ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις ὅπου αἰσθάνεται κανεὶς, ὅταν ἀκούῃ τὰ ἐγκώμια τοῦ δικαίου, εἶνε ἀνεξάλειπτος καὶ διαρκὴς. Διότι ἐγκωμιάζων κανεὶς τὸν δικαίον, αὐτὴν τὴν ἀρετὴν ἐγκωμιάζει. Ἡ δὲ ἀρετὴ εἶνε ἓνα πρᾶγμα διαρκὲς καὶ αἰώνιον. Λοιπὸν καὶ ἡ χαρὰ ὅπου μᾶς προξενοῦν τὰ πρὸς αὐτὴν ἐγκώμια εἶνε διαρκὴς καὶ ἀνεξάλειπτος. Ὅπως καὶ ὁ θεολόγος Γρηγόριος ἐγκωμιάζων τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, μᾶς προαναγγέλλει εὐθὺς εὐθὺς εἰς τὸ προοίμιον, ὅτι αὐτὴν τὴν ἀρετὴν θὰ ἐγκωμιάσῃ. «Ἀθανάσιον ἐπαινῶν ἀρετὴν ἐπαινεσομαι» ἀναφωνεῖ ὁ μέγας Πατήρ.

Ὁλος ὁ βίος τῶν ἁγίων, Δικαίων, Πατριάρχων, Μαρτύρων καὶ Ὁσίων, ἦτο μία συνεχὴς καὶ ἀδιάκοπος ἀρετὴ. Μία

ἐπιμονή ἀκατανίκητος εἰς τὸ νὰ διατηρήσῃ τὸ πρόσημμά των ἀδούλωτον ἐνώπιον κάθε κινδύνου, ἕστις ἤμποροῦσε νὰ τοὺς παρασύρῃ ἀπὸ τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς. Οὔτε τυράννους, οὔτε βασιλεῖς ἐπτοήθησαν, οὔτε βασιανιστήρια ἐφοδύθησαν. Καὶ δὲν παρεξέκλιναν ἀπὸ τὴν ἀρετὴν. Ὅταν λοιπὸν ἡμεῖς ἀναγινώσκοντες τοὺς βίους των, θαυμάζωμεν καὶ ἐξιστάμεθα διὰ τὴν ὑπομονὴν καὶ καρτερίαν των, διὰ τὴν ἀγάπην ἧτοῦ εἶχον πρὸς τὸν Χριστὸν ἕστις τοὺς ἐδυνάμονεν, ὁ θαυμασμός μας αὐτὸς εἶνε ἕνα πολὺ ὠραῖον ἐγκώμιον πρὸς τὴν ἀρετὴν, τὸ ἄκρον αὐτὸ ἀγαθόν, ἧτοῦ πρέπει κάθε χριστιανὸς νὰ τὸ ἀποκτήσῃ, ἕνα ζήση εὐτυχῆς εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, κερδήσῃ δὲ καὶ τὸν αἰώνιον.

Καὶ ἡμεῖς λοιπὸν, ἀδελφοί, παρακινημένοι ἀπὸ τὸν Σολομῶντα, συνήλθομεν σήμερον νὰ ἀκούσωμεν τὰ ἐγκώμια τοῦ ἐνδόξου Προφήτου Ἑλισσαίου, ἕνα εὐφρανθῶμεν ἐπὶ τῇ ἐτησίῳ αὐτοῦ πανηγύρει. Ἀλλὰ πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ὅτι ὁλος ὁ βίος, ὅλη ἡ ζωὴ, ὅλη ἡ πολιτεία τοῦ ἐνδόξου αὐτοῦ Προφήτου εἶνε ἕνα ἄπαστον καὶ ἀτελειῶτον ἐγκώμιον. Μόνον νὰ ἀκούσωμεν ποῖαν ὑψηλὴν ζωὴν ἔζησε, μὲ ποῖας ἀρετὰς ἦτο στολισμένος· πόσῃ ἀγνότητι καὶ παρθενίᾳ εἶχε, ὅποῖαν αὐλον ζωὴν ἐν ὑλικῷ σώματι ὡς ἄσκαρος ἠκολούθησε· πῶς διὰ τὴν καθαρότητά του αὐτὴν καὶ τὴν πρὸς τὰ ἐγκώμια ἀπάρνησιν ἠξιώθη νὰ χρισθῇ Προφήτης κατὰ θεῖαν νεύσιν ἀπὸ αὐτὸν τὸν μέγαν Ἥλιον· πῶς ἠξιώθη κατόπιν νὰ λάβῃ διπλὴν τὴν χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἀνωτέραν ἀπὸ τὸν οὐράνιον ἐκεῖνον Διδάσκαλόν του· πῶς διέλαμψε διὰ τῶν παμμεγίστων αὐτοῦ θαυμάτων καὶ ἐξαισίων τερατουργημάτων, διαφημισθεὶς εἰς ὅλον τὸ βασίλειον τοῦ Ἰσραὴλ ὡς ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ καὶ χριστὸς Κυρίου. Ὅταν ἀκούσωμεν μὲ πόσῃ φιλανθρωπίᾳ ἦτο προικισμένος, πόσον εὐσπλαγχνον καὶ πονετικὴν καρδίαν εἶχε, καὶ τὸ ὑψίστον ἀγαθὸν καὶ σπάνιον, πόσῃ ἀκτημοσύνην, ἀνώτερος γενόμενος πάσης γῆϊνου προσπα-

θείας, δι' ἧ ἐδέχθη πλουσιώτατον τὸ προφητικὸν χάρισμα, προλέγων τὰ μέλλοντα καὶ ὡς παρόντα αὐτὰ δεικνύων, ἔταν, λέγω, ἀκούσωμεν τὴν ζωὴν τοῦ αὐτοῦ τὴν ὑπεράνθρωπον καὶ σχεδὸν ἀγγελικὴν, ἧτις ἦτο μὴ ἀρετὴ ἀδικήσας, τότε εἶνε ὡσὺν νὰ ἐγκωμιάζωμεν αὐτόν μὲ θμνοὺς καὶ εὐχαριστηρίους φωνάς. Ἀλλὰ τότε θὰ αἰσθανθῶμεν συνάμα εὐφροσύνην καὶ χάριν ἀνεκλάλητον εἰς τὴν ψυχὴν μας. «Ἐγκωμιαζόμενου δικαίου, εὐφρανθήσονται λαοί».

Ἄς ἀκούσωμεν λοιπὸν μὲ προσοχὴν καὶ εὐλάβειαν τὸν ὠραῖον καὶ θαυμαστόν βίον τοῦ μεγάλου Προφήτου μας.

Ὁ ἐνδοξὸς καὶ θαυμαστός οὗτος Προφήτης Ἑλισσαῖος, ἦτο υἱὸς Σαράτ, ἀπὸ ἕνα χωρίον τῆς Σαμαρείας Ἀδελμασολὰ ὀνομαζόμενον, ἐκ τῆς γῆς τοῦ Πατριάρχου Ρουβὶμ. Συνέδη δὲ κατὰ τὴν γέννησίν του ἕνα πολὺ τεράστιον πρᾶγμα. Ὅταν δηλαδὴ ἐγεννήθη εἰς τὰ Γάλλαλα, ἡ χρυσὴ δάμαλις, τὴν ὅποιαν ἐπροσκυνούσαν ἐκεῖ οἱ ἀγνωστοὶ καὶ πεπλανημένοι ἄνθρωποι, ἐδόξαε μὲ τόσῃ μεγάλῃ βροχῇ, ὥστε ἠκούσθη εἰς τὰ Ἱερουσόλυμα, ὅπου εἶναι μεγάλη ἀπόστασις. Ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς τοῦ καιροῦ ἐκεῖνου παρατηρήσας τότε τὰς δύο μυστηριώδεις πέτρας ἧτοῦ ἐκρέμαντο εἰς τὰ στήθη του, κατὰ τὸ ἔθος, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἡ μὲν μία ὠνομάζετο δ ἡ λ ω σ ι ε ἡ δὲ ἄλλη ἄ λ ἡ θ ε ι α, εὔρε τὴν ἐξήγησιν τοῦ σημείου ἐκεῖνου καὶ εἶπε : Νὰ ἠξεύρετε ὅτι σήμερον ἧτοῦ ἠκούσθη ἡ μακρονή αὐτῆ βοή, ἐγεννήθη ἕνας Προφήτης εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ὁ ὁποῖος θὰ κρημνίσῃ τὰ γλυπτὰ, καὶ θὰ συντρίψῃ τὰ εἰδῶλα. Ἀφοῦ δὲ ὁ Προφήτης οὗτος ἦλθεν εἰς ἡλικίαν, ἐπειδὴ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἦτο μεγαλοκτηματίας, ἔχων πολλὰς ἐκτάσεις γαιῶν, ὁ Ἑλισσαῖος ἀφιερῶθη ἀπὸ μικρὸς εἰς τὴν γεωργίαν, ἐποπτεύων ἰδίως καὶ διευθύνων τοὺς ἐργάτας οἱ

ὅποιοι ἐκαλλιέργουν τὰ πατρικὰ του ἔχεινα πολλὰ κτήματα.

Τὸν καιρὸν δὲ ἐκεῖνον, μέλλων ὁ Θεὸς νὰ παραλάβῃ ἀπὸ τὴν γῆν τὸν Προφήτην Ἡλίας, ἀφοῦ ἔγεινε μέγας καὶ περιδόχτος διὰ τὰς μεγάλας θαυματουργίας του, τοῦ λέγει εἰς τὸ ἄρος Σωρήθ, ὅπου ἦτο κρυμμένος εἰς ἓνα σπήλαιον, φεύγων τὴν ὀργὴν τῆς Ἰεζάβελ : Μὴ φοβῆσαι Ἡλίας, γύρισε ὀπίσω, καὶ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Λαμακαοῦ θὰ συναντήσῃς τὸν Ἐλισσαῖον τὸν υἱὸν τοῦ Σαφάτ· αὐτὸν νὰ κρίσῃς Προφήτην, νὰ μείνῃ εἰς τὴν γῆν ἀντὶ σοῦ. Ὁ Ἡλίας ἔκαμε καθὼς τοῦ εἶπεν ὁ Θεός, καὶ ἄρχισε τὴν ὁδοπορίαν του, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Σαμάρειαν. Καθ' ὁδὸν συναντᾷ τῶντι τὸν Ἐλισσαῖον, ὁ ὁποῖος ὄργωνε τὰ χωράφια τοῦ πατρὸς του, διευθύνων δώδεκα ζεύγη βοῶν ἀροτήρων καὶ ὀδηγῶν τοὺς ἐργάτας του. Ἐκδύεται λοιπὸν πάραυτα ὁ Ἡλίας τὴν μηλωτὴν ὅπου ἐφοροῦσε πάντοτε, καὶ τὴν ρίπτει εἰς τὸν ὄμιον τοῦ Ἐλισσαίου, ὁ ὁποῖος ὡς καθαρὸς καὶ παρθένος, ὅπου ἦτο, ἔχων διανοίαν δικαιοσεστάτην, καὶ φωτισμένον ὑπὸ τῆς θείας χάριτος, ἐνόησε πάραυτα τὸν σκοπὸν τὸν ἐνδόμουχον τοῦ Θεοδίτου, ὅτι τὸν προσκαλεῖ δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, καὶ ἀφήσας εὐθύς τοὺς βόας του καὶ τὰ χωράφια, τρέχει πρὸς τὸν Ἡλίας καὶ τοῦ λέγει : Νὰ ὑπάγω νὰ ἀποχαιρετίσω τὸν πατέρα μου καὶ τὴν μητέρα μου, καὶ νὰ ἔλθω νὰ σὲ ἀκολουθήσω. Λαδὼν δὲ τὴν ἄδειαν ἐπιστρέφει εἰς τὸ χωρίον του· καὶ σφάξας ἓνα ζεύγος βοῶν ἐψῆσε τὸ κρέας μὲ τοῦ ἀρότρου τὰ ξύλα καὶ τὸ ἐμοίρασεν εἰς τοὺς πτωχοὺς συντοπίτας του· καὶ ἐλθὼν ἠκολούθησε τὸν Ἡλίας καὶ τὸν ὑπηρετοῦσεν ἕκτοτε πανταχοῦ.

Ἀνεχώρησαν δὲ καὶ οἱ δύο ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἦλθον εἰς τὸ χωρίον Γάλλαλα. Τότε δὲ ἐπειδὴ ὁ Προφήτης Ἡλίας ἔμελλε νὰ ἀναληφθῇ ἐν σουσσειμῶ ὡσάν εἰς τὸν οὐρανόν, λέγει εἰς τὸν μαθητὴν του τὸν Ἐλισσαῖον : Ἀπόμεινε σὺ ἐδῶ, ὅτι ὁ Κύριος μὲ ἔστειλε νὰ ὑπάγω κάπου ἐδῶ πλησίον. Λέγει του ὁ Ἐλισσαῖος :

Νὰ μὴ τὸ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ σὲ ἀφήσω, ἀλλὰ ἔρχομαι καὶ ἐγὼ σοῦ καὶ ἂν ὑπάγῃς. Ἀνεχώρησαν λοιπὸν καὶ οἱ δύο τῶν ἀπὸ τὰ Γάλλαλα, καὶ ἦλθον εἰς τὴν Βαιθὴλ. Ἐκεῖ ἦσαν τινες Προφῆται· καὶ ἔλεγον πρὸς τὸν Ἐλισσαῖον : Νὰ ἡξεύρῃς, ὁ Θεὸς θὰ παραλάβῃ τὸν διδάσκαλόν σου τὸν Ἡλίας. Λέγει ὁ Ἐλισσαῖος : Τὸ ἡξεύρω καὶ ἐγὼ· ἀλλὰ σιωπάτε. Πάλιν εἶπεν ὁ Προφήτης Ἡλίας πρὸς τὸν Ἐλισσαῖον, ἀφ' οὗ ἐφθασαν εἰς τὴν Βαιθὴλ : Ἀπόμεινε σὺ ἐνταῦθα, ἕως οὗ ὑπάγω ἐγὼ μόνος, ἐδῶ παραπέρα. Ἀλλ' ὁ Ἐλισσαῖος δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀφήσῃ· διότι ἐφοβεῖτο μήπως τῶντι ἀναληφθῇ, καὶ δὲν τὸν ἴδῃ. Ἀνεχώρησαν λοιπὸν καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὴν Βαιθὴλ καὶ ἦλθον εἰς τὴν Ἰεριχώ. Ἦσαν δὲ καὶ ἐκεῖ τινες Προφῆται· καὶ εἶπαν πρὸς τὸν Ἐλισσαῖον : Νὰ ἡξεύρῃς ὅτι θὰ παραλάβῃ ὁ Θεὸς τὸν διδάσκαλόν σου, τὸν Ἡλίας. Ἀπεκρίθη πάλιν καὶ πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἐλισσαῖος : Τὸ ἡξεύρω καὶ ἐγὼ, ἀλλὰ σιωπάτε. Καὶ πάλιν τοῦ λέγει ὁ Ἡλίας : Περιμένε σὺ ἐδῶ, ἕως ὅτου νὰ ὑπάγω ἐγὼ μόνος εἰς τὸν Ἰορδάνην. Ἀπεκρίθη ὁ Ἐλισσαῖος : Νὰ μὴ τὸ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ σὲ ἀφήσω, ἀλλὰ ἔρχομαι καὶ ἐγὼ μαζὺ σου σοῦ καὶ ἂν ὑπάγῃς. Τότε ἀνεχώρησαν καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὴν Ἰεριχώ ἔχοντες μαζὺ τῶν καὶ μίαν συνοδίαν ἀπὸ πενήντα ἀνθρώπους, ὅλους Προφήτας τῶν μερῶν ἐκεῖνων. Ἐφθασαν λοιπὸν ὅλοι εἰς τὸν Ἰορδάνην καὶ ἐστάθησαν εἰς τὴν ὄχθην αὐτοῦ, θέλοντες νὰ περάσουν τὸν ποταμόν. Τότε ὁ Προφήτης Ἡλίας ἐκβαλὼν τὴν μηλωτὴν του, τὴν ὅποιαν ἐφοροῦσε πάντοτε, ἐκτύπησε μὲ αὐτὴν τὸν Ἰορδάνην, καὶ παρευθὺς ἐσταμάτησε τὸ ρεῦμά του, τὰ ὕδατα διηρέθησαν εἰς δύο, καὶ ἐσχηματίσθη μία διάδασις ξηρὰ. Καὶ οἱ μὲν ἀνθρώποι ἐκεῖνοι· οἱ πενήντα, ἀπέμειναν πέραν τοῦ ποταμοῦ· ὁ δὲ Προφήτης Ἡλίας μὲ τὸ Ἐλισσαῖον ἐπέρασεν εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην, χωρὶς νὰ βραχῶσιν οἱ πόδες των ὅλων διόλου.

Τότε λέγει ὁ Ἡλίας πρὸς τὸν Ἐλισσαῖον : Ζήτησαι τί χά-

ρισμα θέλεις να λάβης από εμά, πριν αναληφθῶ. Λέγει ὁ Ἐλισσαῖος: Θέλω. τὸ προφητικὸν χάρισμα, ὅπου ἔχεις, νὰ ἔλθῃ διπλοῦν εἰς ἐμένα. Τοῦ λέγει ὁ Ἥλιος: Πάραι πολὺ μεγάλου χάρισμα ἐξήγησες. Πλὴν ἐάν με ἴδῃς, εἴταν θὰ ἀναληφθῶ, νὰ τὸ λάβῃς κατὰ ὅπου ζητεῖς. Ἐκεῖ λοιπὸν ὅπου συνωμιλοῦσαν, ἴδου ἔξαφνα καὶ παρουσιάζεται: ἓνα ἄρμα πόρινον με τέσσαρας ἵππους πνέοντας πῶρ ἀπὸ τὸ στόμα των, καὶ ἄρπαξε τὸν Προφήτην Ἥλιον ἀπεμπρὸς ἀπὸ τὸν Ἐλισσαῖον, ὅστις ἐπρόφρασε μόνον καὶ ἔλαβε τὴν μηλωτὴν τοῦ Προφήτου Ἥλιου, ἣ ὅποια ἔπεσεν ἐπάνω του, καὶ σταθεῖς ἐκπληκτος ἔδλεπε τὸν Διδασκάλου του ὅπου ἀνέβαινεν εἰς τὸν οὐρανόν. Ἄφ' οὗ δὲ τὸν ἔχασεν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του, ἠθέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ οπίσω διερχόμενος ἀπὸ τὸν Ἰορδάνην. Καὶ μετὰ τὴν μηλωτὴν τοῦ διδασκάλου του ὅπου ἔκρατοῦσεν, ἐκτύπησε μίαν φορὰν τὸν Ἰορδάνην ποταμόν, ἀλλὰ δὲν ἐσχίσθη τὸ ρεῦμα του, καθὼς ἐσχίσθη καὶ εἰς τὸν Ἥλιον προτύτερα. Τότε λέγει ὁ Ἐλισσαῖος: Ποῦ εἶνε ὁ Θεὸς τοῦ πατρός μου, τοῦ Ἥλιου; Καὶ κρούσας τὸν Ἰορδάνην δευτέραν φορὰν, ἴδου πάραυτα διεχωρίσθη εἰς δύο τὸ ρεῦμα, καθὼς καὶ ἀπὸ τὸν Ἥλιον, καὶ ἐσχηματίσθη μία διάβασις πάλιν ξηρὰ καὶ ἐπέρασε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἀντιπέραν ὄχθην, χωρὶς θὰ βραχῆ διόλου. Μερικοὶ δὲ προφῆται ἀπὸ τὴν Ἰεριχώ, οἱ ὅποιοι εἶδον τὸ θαῦμα αὐτὸ ὅπου ἐτέλεσεν ὁ Ἐλισσαῖος, εἶπον ὅτι ἀληθινὰ ἐπανεπαύθη τὸ πνεῦμα τοῦ Ἥλιου εἰς τὸν Ἐλισσαῖον.

Διὰ τοῦτο εἴταν ὁ Ἐλισσαῖος εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἰεριχώ, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως τὸν προὔπηγθησαν μετὰ πολλὴν δόξαν καὶ τιμὴν, τὸν προσεκύνησαν, καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ καθαρῶσιν τὰ νερὰ τῆς πηγῆς των, ἐξ ἧς ἔπινον, διότι ἦσαν πολὺ θλαπτικὰ καὶ ἐπροξενούσαν νόσους καὶ στείρωσεις, ἐνῶ ἡ πόλις των ἦτο τόσο ὠραία καὶ εἶχεν ὑγιεινοὺς ἀέρας. Ὁ Ἐλισσαῖος εἰσήκουσε τὴν παράκλησίν των, καὶ τοὺς εἶπε νὰ λάβουν μίαν μικρὰν

ὕδριαν καινούργιαν, νὰ τὴν γεμίσουν ἄλας καὶ νὰ τοῦ τὴν φέρουν ἐκεῖ. Λαθῶν δὲ αὐτὴν μετέδωκε εἰς τὴν πηγὴν τῶν ἀκακικῶν ἐκείνων ὑδάτων ἄρριψε μὲτα εἰς αὐτὴν τὸ ἄλας, καὶ λέγει: Τάδε λέγει Κύριος. Νὰ εἶνε ἱατρουμένα πλέον τὰ ὑδάτα αὐτά. Δὲν θὰ συμβῇ πλέον ἐξ αἰτίας αὐτῶν κανένα κακόν, καὶ κανεὶς θάνατος· καὶ δὲν θὰ γίνωνται στείραι αἱ γυναῖκες ὅπου θὰ πίνουν ἀπὸ αὐτά.

Καὶ ἀληθῶς ἔκτοτε τὰ ὑδάτα τῆς πηγῆς αὐτῆς ἐγίνων ὑγιεινότερα πλέον, καὶ δὲν ἐπροξένουν κανμίαν βλάβην εἰς τοὺς κατοικοὺς τῆς πόλεως. Ἐκτοτε λοιπὸν εἶνε εὐλογημένα τὰ ὑδάτα τῆς Ἰεριχώ. Καὶ μέχρι σήμερον ἡ πηγὴ αὕτη ἀναδύσει ὠραῖον καὶ διαυγέστατον ὕδωρ, εἰς ἀπόστασιν 35 λεπτῶν τῆς ὄρας ἀπὸ τὸ χωρίον Ρόχα. Καὶ οἱ μὲν ἴδιοί μας χριστιανοὶ καλοῦσι τὴν πηγὴν αὐτὴν ἕως τὴν ὥρα ὑδάτα τοῦ Ἐλισσαίου, οἱ δὲ ἐντόπιοι Ἀραβες Ἀίν-Ἐσσουλτάν.

Ἐν ᾧ δὲ ὁ Ἐλισσαῖος ἀναχωρήσας ἀπὸ τὴν Ἰεριχώ ἀνέβαινεν εἰς τὴν Βαιθήλ, μερικὰ μικρὰ παιδάκια ἐξήλθον ἀπὸ τὴν πόλιν κατὰ τὴν διάβασίν του καὶ τὸν ἐπεριγελοῦσαν καὶ ἐφώναζαν: Ἀνάβαινε, φαλακρέ· ἀνάβαινε, φαλακρέ. Ταραχθεὶς ὁ Προφήτης ἐγύρισε καὶ τὰ εἶδε· καὶ τὰ κατηράσθη ἐν ὀνόματι Κυρίου καὶ εἶπε: Τέκνα παρακοῆς καὶ ἀργίας! Καὶ ἴδου ἔξαφνα μετὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἐδύνηκαν ἀπὸ τὸ δάσος δύο ἄρκτοι καὶ κατεσπάραξαν δύο ἀπὸ τὰ κατηρακμένα ἐκεῖνα παιδία. Ἀπὸ ἐκεῖ δὲ ἀνέδῃ ὁ Προφήτης εἰς τὸ Καρμήλιον ὄρος· καὶ ἔπειτα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Σαμάρειαν.

Ἐκ τῶν πολλῶν θαυμάτων τοῦ Προφήτου Ἐλισσαίου τινὰ μὲν, ὡς τὸ ἀνωτέρω, ἀνάγονται εἰς τὴν παρὰ Θεοῦ δοθεῖσαν αὐτῷ χάριν τῆς Δυνάμεως, δι' ἧς ἐτιμῶρει καὶ ἐμάστιζε τὴν κακίαν

εις διδράκωσιν ἄλλων· τινὰ πάλιν εἶνε γεμάτα ἀπὸ τὸσσην φιλανθρωπίας, καὶ ἀγάπην ἐν γένει πρὸς τὸν πλησίον, ὥστε διεγείρουν τὸν θαυμασμόν, καὶ κινουσιν εἰς κατάνυξιν τὸν ἀκούοντα.

Μίαν ἡμέραν ἦλθε πρὸς τὸν Προφήτην μία γυναῖκα χήρα, τῆς ὁποίας πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀποθάνει ὁ σύζυγος. Καὶ οὗτος ἀνῆκεν εἰς τὴν τάξιν τῶν Προφητῶν. Ἡ χήρα αὕτη συναντήσασα τὸν Προφήτην, λέγει πρὸς αὐτόν : Ὁ δούλος σου ὁ ἄνδρας μου ἀπέθανε· καὶ σὺ καλὰ γνωρίζεις πόσον ἦτο θεοφοβούμενος. Ἐχρεωτοῦσαμεν, ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, καὶ ἦλθε σήμερον ὁ δανειστής νὰ λάβῃ αὐτὸ τὸ χρέος· καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχω νὰ τὸ πληρώσω, ζητεῖ νὰ λάβῃ τὰ δύο παιδιὰ μου, νὰ τὰ ἔχῃ δούλους του, σύμφωνα μὲ τὸν Νόμον τοῦ Μωσέως. Ὁ Ἐλισσαῖος συγκινηθεὶς ἀπὸ τὴν μεγάλην αὐτὴν δοκιμασίαν τῆς χήρας, τῆς λέγει : Τί νὰ σοῦ κάμω, ταλαίπωρε ; Πές μου τί πράγματα ἔχεις εἰς τὴν οἰκίαν σου ; Δὲν ἔχω τίποτε, ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, ἀπήνητησεν ἡ χήρα. Εἶμαι πάλμπτωχος. Μόνον ἓνα δοχεῖον γεμάτο λάδι ἔχω. Τῆς λέγει ὁ Ἐλισσαῖος. Πήγαινε καὶ ζήτησε ἀπὸ τοὺς γείτονάς σου νὰ σοῦ δώσουν μερικά δοχεῖα ἄδεια, ὅσα ἤμπορέσουν περισσότερα· καὶ ἀφοῦ τὰ λάβῃς, νὰ κλεισθῇς μόνη σου μὲ τὰ παιδιὰ σου μέσα εἰς τὴν οἰκίαν σου, καὶ νὰ τὰ γεμίσης αὐτὰ τὰ ἄδεια δοχεῖα ἔλαιον ἀπὸ τὸ δοχεῖον ὅπου ἔχεις γεμάτον. Ἡ χήρα ἐπραξε καθὼς τῆς εἶπεν ὁ Προφήτης. Τὰ παιδιὰ τῆς ἐκρατοῦσαν τὰ ἄδεια ἐκεῖνα δοχεῖα, καὶ αὐτὴ τὰ ἐγέμιζεν ἔλαιον κατὰ σειρὰν ἀπὸ τὸ ἰδικόν τῆς δοχεῖον. Καὶ τὰ ἐγέμισεν ἔλαιον. Τότε λέγει εἰς τὰ παιδιὰ τῆς : Φέρετε καὶ ἄλλο δοχεῖον ἀκόμη νὰ τὸ γεμίσω· διότι τὸ δοχεῖόν μας ἔχει λάδι ἀκόμη. Δὲν ἔχομεν ἄλλο, μητέρα μου, εἶπαν τὰ παιδιὰ. Καὶ πάραυτα τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ἐτελειώσε καὶ τὸ ἔλαιον τοῦ ἰδικοῦ τῆς δοχεῖου. Τότε ἡ χήρα γεμάτη ἀπὸ χαρὰν ἔσπευσε καὶ ἀνήγγειλε τὸ θαῦμα αὐτὸ εἰς τὸν Ἐλισσαῖον, ὅστις τῆς εἶπε : Πήγαινε τώρα, πώλησε τὸ

ἔλαιον καὶ πλήρωσε τὸ χρέος σου, διὰ νὰ γλυτώσης τὰ παιδιὰ σου.

Ἡ χήρα πιστῶς ἀκολουθοῦσα τὰς συμβουλὰς τοῦ Ἐλισσαίου, τὸν ὅποιον ἐπίστευεν ὡς ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ, καὶ ὡς ἓνα θαυματουργόν, ἔκαμε καθὼς τῆς εἶπεν ὁ Προφήτης. Ἐπλήρωσε τὸ χρέος τῆς, καὶ τῆς ἔμεινε καὶ ἄρκετὸν ἀκόμη ἔλαιον, διὰ νὰ διαθρέψῃ τὰ παιδιὰ τῆς, νὰ ζήσῃ καὶ αὐτή.

Συγκινητικώτατον ἐπίσημα εἶνε καὶ τὸ ἐπεισόδιον μεταξὺ τοῦ ἐνδόξου αὐτοῦ Προφήτου καὶ τῆς Σωμανίτιδος γυναικὸς ἣ ὁποία ἦτο ἄτεκνος, ὅπερ διηγεῖται ἐν ἐκείνῃ ἡ ἁγία Γραφή, προσενεῖ δὲ μεγάλην κατάνυξιν εἰς τὸν ἀκούοντα, ὅστις καυμάζει ἐξ ἑνὸς μὲν τὴν μεγάλην συμπάθειαν καὶ φιλανθρωπίαν τοῦ Προφήτου, ἐξ ἄλλου δὲ τὴν μεγάλην θαυματουργὸν αὐτοῦ δύναμιν.

Ἡ εὐσεβὴς αὐτὴ καὶ φιλόθεος γυνὴ ἡλικιωμένη οὖσα ἐπιλοξήνησέ ποτε τὸν Ἐλισσαῖον πολλὰς ἡμέρας εἰς τὸν οἶκόν τῆς. Καὶ λέγει μίαν ἡμέραν εἰς τὸν ἄνδρα τῆς : Κύριέ μου, ἐγνώρισα ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ὅπου φιλοῦμεν εἰς τὴν τράπεζάν μας τόσας ἡμέρας, εἶνε ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ. Ἄς τοῦ ἐτοιμάσωμεν ἓνα δωμάτιον ἐπάνω εἰς τὸ ὑπερφόν, νὰ μένῃ καὶ νὰ κοιμᾶται ἐκεῖ, νὰ τὸν ἔχωμεν πάντοτε μαζί μου. Καὶ ἔτσι ἔγεινε. Καὶ ἐκοιμήθη ἐκεῖ ὁ Προφήτης τὴν νύκτα ἐκεῖνην. Καὶ τὸ πρωὶ λέγει πρὸς τὸν ὑπηρέτην του τὸν Γιεζὶ. Φώναξε τὴν γυναῖκα αὐτὴν τὴν φιλόξενον. Καὶ ἐπακουσασθῆ ἡ Σωμανίτις ἐνώπιόν του. Καὶ τῆς λέγει ὁ Προφήτης : Τί χάριν θέλεις νὰ σοῦ κάμω, διὰ τὸ καλὸν ὅπου μοῦ ἔκαμες ; Θέλεις νὰ σοῦ συστήσω καμμίαν ὑπόθεσιν σου εἰς τὸν βασιλέα ἢ εἰς τὸν ἀρχιστράτηγόν του ; Εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ γυνή. Τότε λέγει ὁ Γιεζὶ πρὸς τὸν Ἐλισσαῖον. Ἡ γυ-

ναίκα αὐτὴ δὲν ἔχει τέκνα. αὐθέντα, εἶνε στείρα καὶ ὁ σύζυγός της εἶνε γέρον. Τότε λέγει ὁ Ἐλισσαῖος πρὸς τὴν γυναῖκα τὴν Σωμκνίτιδα: Ἀληθεῖαν τοῦ λέγω· ἢ ἀποκτήσῃς υἱόν. Νῦν γαίνοι ὁ λόγος σου, ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, εἶπε ἡ γυνή. Τφόντι· ἡ στείρα ἐκείνη καὶ γερώντισσα συνέλαβε κατόπιν καὶ ἐγέννησε παιδίον ἄρσενικόν. Ἐπέρασε καιρὸς καὶ ἐμεγάλωσε τὸ παιδίον. Καὶ μίαν ἡμέραν ἐπήγε νὰ συναντήσῃ τὸν πατέρα του εἰς τοὺς ἀγρούς, ὅπου ἐθέριζε με τοὺς θειριστάς. Καὶ ἐπειδὴ ἦτο μέγανον καῶμα, τοῦ ἦλθεν ἕξαφνα μίαν ζάλη καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ: Ἄχ τὸ κεφαλάκι μου! τὸ κεφαλάκι μου! Τότε διέταξεν ὁ πατέρας του ἕνα ἀπὸ τοὺς θειριστάς νὰ λάβῃ τὸ παιδίον· ὁ ὅποιος βιαστῶν αὐτὸ ἀναίσθητον τὸ ἐπήγεν εἰς τὴν μητέρα του. Πόνον πόνον θαρρεῖτε νὰ ἐπήρην ἡ μητέρα τοῦ παιδίου! Τὸ ἔβραλεν εἰς τὰ γόνατά της καὶ τὸ ἐκοίμησε διὰ νὰ συνέλθῃ. Ἀλλὰ ἕως τὸ μεσημέρι ἀπέθανε τὸ παιδίον. Τότε θρηνοῦσα καὶ κλαίουσα ἡ γυναῖκα, ἀλλὰ πιστεύουσα εἰς τὸν Θεόν με ὅλην τὴν καρδίαν της, καὶ εἰς τὴν χάριν τοῦ Ἐλισσαίου, τὸν ὅποιον ἐφιλοξένει, τὸ ἐπήρε νεκρὸν καὶ τὸ ἀπέθεσεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Προφήτου ἐπάνω εἰς τὴν κλίνην του. Καὶ ἄμέσως ἐπορεύθη εἰς τὸ Καρμήλιον ὄρος εἰς συνάντησίν του. Καὶ ὡς τὴν εἶδεν ὁ Ἐλισσαῖος, λέγει πρὸς τὸν ὑπηρέτην του τὸν Γιεζὶ. Τρέξε καὶ χαιρέτισε τὴν Σωμκνίτιν ὅπου ἔρχεται καὶ εἶπέ της τὰς εὐχάς μου δι' αὐτὴν καὶ διὰ τὸν ἄνδρα της καὶ διὰ τὸ τέκνον των καὶ ὀδήγησέ την ἐδῶ. Ἐσπευσε λοιπὸν ὁ Γιεζὶ, καὶ ὀδήγησεν αὐτὴν πρὸς τὸν Ἐλισσαῖον, ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος. Καὶ ἐκείνη ἔπεσεν ἄμέσως με κλαυθμούς εἰς τοὺς πόδας του, ὁ δὲ Γιεζὶ ἤθελε νὰ τὴν ἐμποδίσῃ, νὰ μὴ στενοχωρῇ τὸν αὐθέντην του· ἀλλ' ὁ Ἐλισσαῖος ὅπου εἶχε πολὺ πονετικὴν τὴν καρδίαν του, λέγει: Ἄφρσέ την· ὅτι ἡ ψυχὴ της εἶνε πολὺ σπαραγμένη ἀπὸ τὸ πένθος ὅπου τὴν εὐρήκε. Τότε τοῦ ἀνήγγειλεν ἡ γυνὴ με πόνον τὸν θάνατον τοῦ παιδίου της. Ὁ δὲ Ἐλισσαῖος συγκινη-

θεῖς εἰς ἄκρον δίδει ἄμέσως τὴν βακτηρίαν του εἰς τὸν Γιεζὶ νὰ τρέξῃ ἄμέσως εἰς τὸν οἶκον τῆς Σωμκνίτιδος, χωρὶς νὰ σταθῇ πορευνὰ, καὶ νὰ ἐγγίσῃ με αὐτὴν τὴν βακτηρίαν τὸν νεκρὸν τοῦ παιδίου. Ἀναχώρησε πάροτα ὁ Γιεζὶ. Ἀλλ' ἡ μητέρα τοῦ παιδίου ἔχουσα ὄλας τὰς ἐλπίδας της εἰς τὴν θαυματουργὴν δύναμιν τοῦ Προφήτου, ἐπέμενε με δάκρυα παρακαλοῦσα αὐτὸν νὰ ἔλθῃ ὁ ἴδιος. Τότε ὁ Ἐλισσαῖος συγκινηθεὶς ἀπὸ τὰς θουνηρὰς ἐκείνας παρακλήσεις τῆς μητρὸς ἀναχώρησεν ἄμέσως νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν φιλοξένον οἰκίαν της· τὸν ἠκολούθει δὲ καὶ ἐκείνη. Ἀλλ' ὁ Γιεζὶ ἔφρασε προσητέρα ἀπὸ αὐτοῦς. Καὶ ἐγγίσας τὴν ράβδον τοῦ Ἐλισσαίου εἰς τὸν νεκρὸν εἶδεν ὅτι δὲν ἔγεινε κανένα σημεῖον. Δὲν ἠκούσθη καμμίαν φωνή, καμμίαν ἀκρόασις. Τὸ παιδίον ἦτο νεκρὸν. Ἐνῶ δὲ ὁ Γιεζὶ ἔστρεψε νὰ ἀναγγεῖλῃ εἰς τὸν Προφήτην ὅτι δὲν ἐσηκώθη τὸ παιδάριον, ἴδου ἔφρασε καὶ αὐτός καὶ εὗρεν ἀληθῶς αὐτὸ ἀποθαμένον, ἐπάνω εἰς τὴν κλίνην, ὅπου ἐκοιμάτο συνήθως ὁ Προφήτης. Βαθυτάτη συγκίνησις κατέλαβε τὴν ἀπαλήν καρδίαν τοῦ φιλοθρώπου Προφήτου. Ἡ εὐσπλαγγνος ψυχὴ τοῦ Ἐλισσαίου συνεσπαράχθη πρὸς τὸ πῆμα τοῦ νεκροῦ παιδαρίου, τὸ ὅποιον με τὰς εὐχάς του εἶχε χάρισῃ εἰς τὴν στείραν μητέρα νὰ τὸ ἔχῃ συντροφίαν καὶ παρηγορίαν.

Κλείει ἄμέσως τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἀπομείνας μόνος του, γονατίζει, καὶ ἀρχίζει νὰ παρακαλῇ τὸν Θεόν. Μετὰ μίαν δὲ ἐκτενῆ προσευχὴν ὅπου ἔκαμεν, ἔρχεται καὶ κατακλίνεται διπλα εἰς τὸ νεκρὸν παιδίον. Θέτει τὸ στόμα του εἰς τὸ στόμα τοῦ παιδίου, τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ παιδίου, τὰς χεῖρας αὐτοῦ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ παιδίου, καὶ συσφίγγει τὸν νεκρὸν καὶ συγκοιμάται με αὐτόν. Μετ' ὀλίγον ἄρχισε τφόντι νὰ ζεσταίνεται ἡ σάρξ τοῦ νεκροῦ παιδαρίου. Τότε ἐγείρεται ὁ Προφήτης καὶ κἀμνει ὀλίγα δῆματα ἐντὸς τῆς οἰκίας· καὶ πάλιν ἀναδαίνει εἰς τὸ ὑπερφὸν ὅπου ἦτο ὁ νεκρός, καὶ ἐπανά-

λαβε πάλιν τὸ αὐτό, ἐναγκασθεὶς αὐτὸν καὶ ἐπισυναφθεὶς μετ' αὐτόν· καὶ τὸ ἐπανέλαβεν αὐτὸ ἕως ἑπτὰ φορές. Καὶ ἰδοὺ πάραυτα ἀνοίξε τὰ ματάκια τοῦ τὸ νεκρὸν παιδίον. Τότε ἐφώνησεν ὁ Προφήτης τὸν Γιεζὶ καὶ τοῦ εἶπε μετὰ χαρὰν νὰ σπεύσῃ νὰ καλέσῃ τὴν μητέρα τοῦ παιδίου, πρὸς τὴν ὁποίαν ἀλθούσαν εἶπεν ὁ Ἐλισσαῖος· Ἄδε τὸ παιδί σου ζωντανόν, φιλόξενος γύναι, καὶ μὴ κλαίῃς πλέον. Ὡ χαρὰ τῆς μητρὸς τὴν στιγμὴν ἐκείνην! Κλαίουσα ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Προφήτου καὶ τὸν ἐπροσκύνησε, θαλοῦσα μετάνοιαν ἕως τὴν γῆν ἀπὸ τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς, εὐλογοῦσα τὸν Θεὸν καὶ τὸν θαυματουργὸν Προφήτην τῆς.

Μετὰ τὸ ἐξαισιον αὐτὸ θαῦμα ὁ ἐνδοξος Προφήτης ἐπανῆλθεν εἰς τὰ Γάλαγα. Καὶ κάμνει ἐκεῖ ἄλλο μέγιστον ὠσαύτως τεράστιον. Πεῖνα μεγάλη ἦτο τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας εἰς τὰ Γάλαγα· καὶ οἱ Προφῆται ὅπου εὐρίσκοντο ἐκεῖ, ὅταν ἔμαθον ὅτι ἦλθεν ὁ Ἐλισσαῖος, ἔτρεξαν ὅλοι καὶ τὸν περιεκύκλωσαν, ἀπηλπισμένοι ἀπὸ τὴν πείναν. Τότε λέγει ὁ Ἐλισσαῖος πρὸς τὸν Γιεζὶ· Δάδε τὸν μεγάλον λέδητα καὶ βράσε φαγητὸν νὰ φιλεύσωμεν τοὺς Προφήτας. Καὶ ἐξηλθεν ἔξω εἰς τὰ χωράφια ὁ Γιεζὶ νὰ συνάξῃ χόρτα. Εὗρε δὲ ἐκεῖ μίαν ἄμπελον καὶ ἐμδῆκε μέσα καὶ ἐσύναξεν ἓνα φαρμακερὸν ἀγριόχορτον τολύτην καλούμενον, μίαν ποδιὰν γεμάτην. Καὶ ἐπιστρέψας τὸ ἔρριψε μέσα εἰς τὸν λέδητα τὸ ἀγριόχορτον ἐκεῖνο καὶ ἔδρασε, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ὅμως ὅτι εἶνε φαρμακερὸν.

Καὶ ἐκάλεσε κατόπιν τοὺς προφήτας νὰ φάγουν. Τότε ἐκείνοι, ἐνῶ ἐκάθησαν νὰ φάγουν, ἰδόντες τὸ ἀγριόχορτον τὸ φαρμακερὸν ὅπου τὸ ἐγνώριζαν, ἐφώνησαν· Μὴ τρώγετε, ἀδελφοί, εἶνε θανατηφόρον· θάνατος ὑπάρχει μέσα εἰς τὸν λέδητα, ὡ ἀνθρώπε τοῦ Θεοῦ. Τότε χωρὶς νὰ ταραχθῇ διόλου ὁ Ἐλισσαῖος λέγει πρὸς αὐτούς. Δάδετε ἄλευρον καὶ ρίψατέ το μέσα εἰς τὸν λέδητα.

Καὶ λέγει πρὸς τὸν Γιεζὶ· Τώρα δός τους νὰ φάγῃ ὁ κόσμος ὁ πεινασμένος. Καὶ ἔρχον ὅλοι, καὶ ἐν ἑπάσῳ τίποτε. Μετ' ὀλίγον νὰ καὶ ἔρχεται ἓνας ἄνθρωπος καὶ προσφέρει εἰς τὸν Ἐλισσαῖον εἰκοσι κριθίνα ψωμῖα καὶ μίαν πλάθην σύκων. Καὶ λέγει ὁ Προφήτης πρὸς τὸν Γιεζὶ· Δός εἰς τὸν κόσμον τὸν πεινασμένον νὰ φάγουν. Καὶ λέγει ὁ Γιεζὶ· Τι θὰ κάμῃ, ἀδθέντα, αὐτὸ τὸ ὀλίγον εἰς πόσον κόσμον, ὅπου εἶνε ἕως ἑκατὸν ἄνθρωποι; Ἀλεγει πάλιν ὁ Ἐλισσαῖος· Δός τους, τοῦ λέγω, νὰ φάγουν· διότι τάδε λέγει ὁ Κύριος, θὰ χορτάσουν ὅλοι καὶ θὰ περισσεύσουν ἀκόμη ἀρκετὰ ψωμῖα. Καὶ ἀληθῶς ἔρχον ὅλοι καὶ ἐχόρτασαν καὶ ἐπερίσσευσαν ἀκόμη ψωμῖα. Ἀκούσατε ἄλλα θαῦμα.

Εἰς τὴν Συρίαν ἦτο ἓνας βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀριστοκράτηγον ἓνα ἀνδρεῖον πολεμιστὴν Νεεμάν καλούμενον, ὅστις ὅμως ἦτο λεπρὸς εἰς τὸ πρόσωπον, ἢ ὁποῖα ἀσθένεια πολλὴ τὸν ἀσκάκιζεν. Εἶχε δὲ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ μίαν αἰχμάλωτον Ἑβραίαν. Μίαν ἡμέραν δὲ βλέπουσα αὐτὴ τὸν ἀσθέντην τῆς στενοχωρημένον ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν, εἶπε πρὸς τὴν κυρίαν τῆς, τὴν γυναῖκα τοῦ Νεεμάν. Ἄν ἤθελεν εἶνε ὁ ἀσθέντης μου εἰς τὴν Σαμάρειαν, ἤθελεν εἶνε τώρα θεραπευμένος. Τότε ἐκείνη, λέγει εἰς τὸν ἄνδρα τῆς τὸν Νεεμάν, ὅτι αὐτὸ καὶ αὐτὸ μοῦ εἶπεν ἡ σκλάβα μας, ὅτι ἂν ἦσουν εἰς τὴν Σαμάρειαν θὰ ἦσουν τώρα ἰατρευμένος. Τότε ὁ Νεεμάν παρουσιάζεται εἰς τὸν βασιλέα καὶ τοῦ λέγει· Παρακαλῶ σε, βασιλεῦ, δός μου ἄδειαν νὰ ὑπάγω εἰς τὴν Σαμάρειαν νὰ ἰατρευθῶ. Ὁ βασιλεὺς τοῦ δίδει ἀμέσως τὴν ἄδειαν, καὶ προσέτι δέκα τάλαντα ἄργυρον, ἡγουν χίλιας πενήντα λίτρας ἀργύρου καὶ ἑξ χιλιάδες φλωρία, καὶ δέκα ἐνδυμασίας κεινουργεῖς καὶ προσέτι καὶ γράμμα βασιλικὸν συστατικὸν πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Σαμαρείας. Σηκόνεται λοιπὸν ὁ Νεεμάν καὶ πηγαίνει εἰς τὴν Σαμάρειαν, καὶ παρουσιάζεται ἀμέσως εἰς τὸν βασιλέα τῆς Σαμαρείας. Καὶ καθὼς τὸν εἶδεν ἐκεῖνος ἔτσι λεπρόν,

διέρρηξε τὰ ἱμάτιά του ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν του, καὶ εἶπε πρὸς τὸν Νεεμάν· Μήπως εἰμι ἐγὼ Θεὸς καὶ σὲ ἔστειλεν ὁ βασιλεὺς πρὸς ἐμένα νὰ σὲ ἰατρεύσω ; Ἐδιόξασε καὶ τὸ γράμμα τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας, καὶ εἶχε μεγάλην θλίψιν ὁ βασιλεὺς τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καὶ δὲν ᾔφειρε τί νὰ κάμῃ δι' ἕνα τὸν ἐπαρκαλοῦσεν ὁ βασιλεὺς. Τότε ἤκουσεν ὁ Προφήτης Ἐλισσαῖος ὅπου ἦτο ἐκεῖ, πῶς ὁ βασιλεὺς διέρρηξε τὰ ἱμάτιά του ἀπὸ τὴν θλίψιν του. Καὶ τοῦ παρήγγειλε· Διατί λυπαῖσαι, βασιλεῦ ; Ἄς ἔλθῃ εἰς ἐμένα νὰ τὸν ἰατρεύσω, διὰ νὰ γνωρίσῃ ὅτι μεγάλος Θεὸς εἶνε εἰς τὸ γένος μας. Ἐσηκώθη λοιπὸν ὁ ἄρχων Νεεμάν καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Προφήτου Ἐλισσαίου, καὶ ἐστάθη ἔξω, εἰς τὴν ὄψαν, ἀνακρινών, ὡς ἀρχιστράτηγος ὅπου ἦτο μέγας καὶ ὀνομαστός, νὰ ἐξέλθῃ ἔξω ὁ Προφήτης νὰ τὸν προὔπαντήσῃ. Ὁ δὲ Ἐλισσαῖος τοῦ ἐμήνυσε μὲ τὸν ὑπηρέτην του τὸν Γιεζὶ, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν ποταμὸν Ἰορδάνην νὰ κάμῃ ἑπτὰ λουτρὰ μέσα εἰς τὸ ρεῦμά του καὶ θὰ καθαρῶσθῃ ἀμέσως ἀπὸ τὴν κακὴν ἀσθένειαν. Καὶ ὡς τὸ ἤκουσεν ὁ Νεεμάν, ἐθυμώθη, καὶ εἶπεν· Ἐγὼ ἐθαυροῦσα νὰ ἐδῶγῃ ἔξω νὰ μὲ εὐλογῆσῃ εἰς τὸ πρόσωπον καὶ νὰ ἰατρευθῶ· καὶ αὐτὸς μὲ στέλλει νὰ ὑπάγω εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν νὰ λουσθῶ ; Καὶ μήπως δὲν ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ποτάμια καλλίτερα ἀπὸ τὸν Ἰορδάνην ; Δὲν εἶνε εἰς τὴν Συρίαν ὁ Ἄρδανᾶς καὶ ὁ Φαρφάρ, τὰ δύο ποτάμια τῆς Λαμασκοῦ, καλλίτερα ἀπὸ τὸν Ἰορδάνην ; Ἐγὼ θὰ ὑπάγω ἐκεῖ νὰ λουσθῶ. Καὶ ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Συρίαν τὴν πατρίδα του ὀργισμένος. Τότε τοῦ λέγουν οἱ ὑπηρέται του· Καὶ τί σπουδαῖον λόγον, αὐθέντα, σοῦ εἶπεν ὁ Προφήτης καὶ δὲν ἀποφασίζεις νὰ τὸν κάμῃς ; Τί μέγαλον πρᾶγμα εἶνε τάχα αὐτὸ ὅπου σοῦ εἶπε ; Πήγαινε, αὐθέντα, εἰς τὸν Ἰορδάνην νὰ λουσθῆς. Δὲν παθαίνεις τίποτε. Ἦκουσεν ὁ Νεεμάν τοὺς ὑπηρέτας του καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν Ἰορδάνην καὶ ἐλουσθῆ ἑπτὰ φοαῖς· καὶ παρευθὺς ἐκαθαρίσθη ἀπὸ

τὴν λέπραν, καὶ ἔγεινε τὸ πρόσωπόν του τρυφερὸν ὡς τοῦ μικροῦ παιδίου.

Τὸ μέγα αὐτὸ καὶμα προεκάλει τὸ ἅγιον Βάπτισμα, ὅπου ἐμελλε νὰ καθαρῶσθ τοὺς χριστιανούς πνευματικῶς ἀπὸ τὰ ἡμικὰ τῆς ψυχῆς των ἁμαρτήματα, ἀνακαινίζον αὐτούς.

Ὁ Νεεμάν λοιπὸν κακάρισθεις πλέον ἀπὸ τὴν φρενὴν νόσον ἐσπευσεν εἰς ἀπάντησιν τοῦ Προφήτου διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. Ἦλθε δὲ εἰς τὴν Σαμαρείαν, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἐλισσαίου· τοῦ ἀξίωσεν τὴν βασιτάτην εὐγνωμοσύνην του, καὶ τὸν παρεκάλει νὰ δεχθῇ μερικὰ δῶρα, τὰ ὅποια, καθὼς εἶπαμεν, ἐπῆρε μαζί του, ὅταν εἶχεν ἔλθει ἀπὸ τὴν Λαμασκόν. Ἀλλ' ὁ Ἐλισσαῖος δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῇ καμίαν ἀμοιβὴν διὰ τὴν θεῖαν δωρεάν· ἠχρήσθη δὲ μόνον καὶ εὐλόγησε τὸν Νεεμάν, ὅστις ἀνεχώρησε χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος. Ἄλλως δὲ ὁ Ἐλισσαῖος δὲν εἶχεν ἀνάγκην ἀπὸ χρήματι· διότι ἔζουσε μίαν ζωὴν ὅλως διόλου ἀκακητικῆν, ἄσκατος καὶ ἀμακαίρετος διὰ τὸν πάντοτε ὡσάν ἕνας αὐλός. Ὁ Γιεζὶ ὅμως ὁ ὑπηρέτης του κυριεύθει εἴσαρνα ἀπὸ ἕνα φρενὸν πάθος φιλαργυρίας καὶ πλεονεξίας ἐγόγγυσε καὶ ἠγανάκτησε κατὰ τοῦ κυρίου του, ὅστις δὲν ἐδέχθη τὰ δῶρα ἐνός πλουσίου καὶ ἄρχοντος. Καὶ ἂν δὲν εἶχε ἀνάγκην αὐτός, ἔλεγε, δὲν τὰ ἔδιδεν εἰς ἐμένα ὅπου τὸν ὑπηρετῶ ; Τρέχει λοιπὸν κατόπιν καὶ προφθάνει τὸν Νεεμάν εἰς τὸν δρόμον καὶ τὸν σταματᾷ. Καὶ τοῦ λέγει· Αὐτὴν τὴν ὄψαν, αὐθέντα, ἦλθον εἰς τὸν οἶκόν μας δύο παιδάκια καὶ τέκνα προφήτου, καὶ μὲ ἔστειλεν ὁ κύριός μου νὰ μοῦ δώσῃς τάλαντον ἀργυρίου καὶ δύο ἐνδυμασίας διὰ τὰ παιδάκια αὐτά. Ὁ Νεεμάν εὐχαριστήθεις, διότι παρυσιασθῆ εὐκαιρία νὰ δεῖξῃ μὲ μεγαλοδωρεάν τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὸν Ἐλισσαῖον, βγάζει καὶ δίδει ἀμέσως εἰς τὸν Γιεζὶ δύο τάλαντα ἀντὶ ἐνός μέσα εἰς δύο σακκούλαις, καὶ δύο ὀραίας ἐνδυμασίας. Ὁ φιλάργυρος ὑπηρέτης ἔλαθεν αὐτὰ ἀμέσως καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν. Τοῦ

λέγει ὁ Ἐλισσαῖος, ὁ ὁποῖος φωτισμένος ἐξ ἁγίου Πνεύματος ἐγνώριζεν ὅσα ἔκαμεν ὁ Γιεζὶ. Ἄπο ποῦ ἔρχεσαι Γιεζὶ; Δὲν ἐπήγα πρῶθεν, κἀθέντα. Ὁ Γιεζὶ δὲν γυρίζει· ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Τοῦ λέγει πάλιν ὁ Ἐλισσαῖος. Διὰ τί ψεύδεσαι; Δὲν ἐπήγες ἐσὺ τώρα δὲ, εἰς συνάντησιν τοῦ ἀναχωρήσαντος Νεεμάν καὶ τοῦ εἶπες ψεύματα, ἐκ μέρους μου τάχα, καὶ σοῦ ἔδωκε χρήματα καὶ φορέματα; Ὁ Γιεζὶ τὰ ἔχασεν ἀπὸ τὸν τρόμον του. Ἐψεύδετο ὁ ἀνασχόντος ἐνώπιον τοῦ Προφήτου. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐφάνης, τοῦ λέγει ὁ Ἐλισσαῖος, ἐπειδὴ ἐφάνης παρήκοος καὶ ψεύστης καὶ φιλάργυρος, ἢ λέπρα τοῦ Νεεμάν νὰ κολλήσῃ ἐπάνω σου, εἰς ἐσένα καὶ εἰς τὴν γενεάν σου εἰς αἰῶνας αἰώνων. Καὶ ἰδοὺ πάραυτα ὁ Γιεζὶ ἐγένει λεπρὸς ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, καὶ ἀσπρῖσε τὸ δέρμα του ὡς τὸ χιόνι. Αὐτὸ παθαίνουν οἱ πονηροὶ δοῦλοι, ὁσοὶ ἐξαπατοῦν καὶ κλέπτουν τοὺς κἀθέντας τῶν κυριευόμενοι ἀπὸ φιλαργυρίαν.

Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ἐλισσαίου τοῦ Προφήτου ὑπῆγαν μερικὸι ἐργάται εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ νὰ κόψωσι ξύλα· ὑπῆγε δὲ καὶ ὁ Ἐλισσαῖος μετ' ἐκείνους· ἐκεῖ δὲ ὁποῦ ἔκοπτον τὰ ξύλα, ἔπεσεν ἀπὸ τὸ στυλιάρι ὁ σιδηροῦς πέλεκυς μέσα εἰς τὸν ποταμόν. Ἐδάλε φωνὴν ἀμέσως ὁ ἄνθρωπος ὁποῦ ἐκράτουσε τὸν πέλεκυν καὶ ἔκοπτε.

Τότε ὁ Προφήτης Ἐλισσαῖος λαβὼν τὸ στυλιάριον, ἐτοποθέτησεν αὐτὸ εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ, καὶ εἶπε· Δεῖξε θαῦμα, Θεέ μου. Καὶ παρευθὺς ἀνεπήδησεν ὁ σιδηροῦς πέλεκυς ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐμβήκε μόνος του εἰς τὸ στυλιάριον εἰς τὸ μέσον, καὶ ἐγένει ὡς ἓνας Σταυρός. Αὐτὸ τὸ θαῦμα ἦτο προεικόνισμα τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος, καὶ τοῦ τιμίου Σταυροῦ, καθὼς τὸ λέγει καὶ ὁ ἅγιος Κοσμᾶς εἰς ἓνα τροπάριον τοῦ Κανό-

νος τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ: «Ὁ βυθὸς καλπασάμενος, τέμνουσιν ἀνέδωκεν Ἰορδάνης ξύλα, τῷ Σταυρῷ καὶ τῷ Βαπτίσματι, τὴν τομὴν τῆς πλάνης τεκμαριζόμενος». Ἦγουν ὁ Ἰορδάνης ποταμὸς, ὁποῦ ἐδέχθη μέσα του τὴν τέμνουσαν, δηλαδὴ τὸ σιδηρὸν ὁποῦ ἔκοπτε, πάλιν τὸ ἔδωκεν ὀπίσω εἰς τὸ ξύλον του. Ἐσήμεινε δὲ αὐτό, ὅτι καθὼς μετ' τὸν πέλεκυν ἔκοπταν τὰ ξύλα, ἔτσι ἐκόπη μετ' τὴν δύναμιν τοῦ Σταυροῦ καὶ τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος ἢ πλάνη τῶν εἰδώλων, ἢ πολυθεῖα εἰδωλολατρία.

Τοιαύτην δύναμιν θαυμάτων ἔλαβεν ὁ Προφήτης Ἐλισσαῖος, ἀδελφοί. Ἀλλὰ προσέχετε ἀκομή νὰ ἀκούσητε καὶ ἄλλα ὄρατα καὶ χαριέστατα θαύματά του.

Ὁ μέγας οὗτος Προφήτης, πλὴν τῆς μεγάλης του φιλάνθρωπίας πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἀγαποῦσε πολὺ καὶ τὴν πατρίδα του, καὶ πολλὰς φορὰς τὴν ἐπροστάτευσε καὶ τὴν ἔσωσεν ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦ τῆς. Μίαν φορὰν ἐξεστράτευσεν ἐναντίον τῆς Σαμαρείας ὁ βασιλεὺς τῆς Συρίας ὁ δὲ Προφήτης μετ' τὸ χάρισμα τὸ προφητικόν του ἐμάνθανεν ἔλα τὰ σχέδια τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας, καὶ τὰ ἔκαμε γνωστὰ εἰς τὸν βασιλέα του· ὅστις μετ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπροφυλάττετο ἀπὸ ἔλας τῆς ἐνέδρας τῶν ἐχθρῶν του. Μίαν φορὰν τοῦ λέγει ὁ Ἐλισσαῖος· Φυλάξου νὰ μὴ περάσῃς μετ' τὸ στρατεύμα σου ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος, διότι ἐκεῖ ἔχει ἐνέδραν ὁ βασιλεὺς τῆς Συρίας, νὰ ἐπιπέσῃ ἐξαφνα ἐναντίον σου καὶ νὰ σὲ ἀφανίσῃ. Ὁ βασιλεὺς ἤκουσε τὸν Ἐλισσαῖον καὶ ἔτσι ἐσώθη. Αὐτὸ ἐπανελήφθη δύο καὶ τρεῖς φορὰς. Τότε ὁ βασιλεὺς τῆς Συρίας γεμᾶτος ἀπὸ θυμὸν καὶ ὀργὴν φωνάζει τοὺς στρατηγούς του καὶ τοὺς λέγει· Δὲν μοῦ λέγετε, παρακαλῶ, ποῖος ἀπὸ σᾶς μετ' προδίδει εἰς τὸν ἐχθρόν μου καὶ ματαιώνονται ἔλα τὰ σχέδια καὶ στρατηγήματά μου; Τότε ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς λαμβάνει τὸν λόγον μετ' ἄρρος πολὺ, καὶ τοῦ λέγει. Ὅχι, βασιλεῦ, ὄχι. Κανένας ἀπὸ ἡμᾶς δὲν σὲ προδίδει. Ἄλλ' ὁ Προφήτης Ἐλισ-

αυτός τὸ γνωρίζει όλα τὰ σχέδιά σου, καὶ τὸ λόγιόν σου ἀκόμη
 ἔσται ἐν εἴργῃ ἐλεονοχῶς μέσα εἰς τὸν κοιτῶνά σου, καὶ τὰς
 σκέψεις σου ἀπὸς εἶνε Προφήτης τοῦ Ἰσραήλ, καὶ τὰ φανε-
 ρόναι ἐλα εἰς τὸν βασιλέα του. Αὐτοὶν νὰ ὑπάγωμεν νὰ τὸν
 συλλάβωμεν, λέγει ὁ βασιλεὺς. Καὶ ἀποστέλλει ἀμέσως μίαν
 μεραρχίαν στρατοῦ καὶ ἄρματα καὶ ἵπποις καὶ περιεκύκλωσαν
 τὴν πόλιν Δωθαίμ, νὰ συλλάβουν τὸν Προφήτην. Αἶψαν πρῶτ
 σηκόνεται ὁ ὑπηρέτης τοῦ Προφήτου, καὶ βλέπει ὅτι ἡ πόλις
 ἦτο περικυκλωμένη ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς. Καὶ λέγει εἰς τὸν Ἐλισ-
 σαίον. Ἄχ! ἀθὲντα μου, μὰς πολιορκοῦν. Τί θὰ κάμωμεν;
 Μὴ φοβῆσαι, λέγει ὁ Ἐλισσαίος· ὅτι περισσότερος στρατός εἶνε
 μαζί μας ἀπὸ ὅσους εἶνε μὲ ἐκείνους. Καὶ ἔκαμε προσευχὴν
 ἀμέσως ὁ Ἐλισσαίος καὶ εἶπε: Κύριε, ἀνοιξὸν τοὺς ὀφθαλμούς
 τοῦ ὑπηρέτου μου νὰ ἴδῃ καλὰ. Καὶ εἶδε τότε ἀληθῶς ὁ ὑπη-
 ρέτης τοῦ Προφήτου, ὅτι τὸ βουνὸν ὅλον ἦτο γεμάτον ἀπὸ ἵπποις,
 καὶ ἓνα ἄρμα πύρινον ὑπῆρχε γύρω ἀπὸ τὸν Ἐλισσαίον. Καὶ
 ἔκαμε ἄλλην προσευχὴν ὁ Προφήτης καὶ εἶπε: Κύριε, κάμει τους
 ὄλους αὐτοὺς τυφλοὺς νὰ μὴ βλέπουν. Καὶ ἀμέσως ἐτυφλώθη-
 σαν ὅλοι οἱ ἐχθροί, ὅλον τὸ στρατεύμα των, καὶ δὲν ἔβλεπον.
 Τότε τοὺς λέγει ὁ Ἐλισσαίος: Νὰ αὐτὸς εἶνε ὁ δρόμος καὶ
 αὐτὴ εἶνε ἡ πόλις, ἐλάτε νὰ σὰς ὀδηγήσω ἐγὼ εἰς τὸν ἀνθρώ-
 πον τὸν ὁποῖον ζητεῖτε. Καὶ τοὺς ἔφερον ὄλους μέσα εἰς τὴν
 Σαμάρειαν. Τότε κάμνει πάλιν προσευχὴν ὁ Ἐλισσαίος νὰ λά-
 βουν ὄλοι ἐκεῖνοι τὸ φῶς των. Καὶ ὁ Κύριος ὅπου ἤκουεν ἀμέ-
 σως τὰς προσευχὰς τοῦ ἔχοντος καθαρωτάτην τὴν καρδίαν Προ-
 φήτου, διήνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς των καὶ εἶδον ὅτι ἦσαν ὄλοι μέσα
 εἰς τὴν Σαμάρειαν, εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ Ἐλισσαίου. Τότε λέγει
 ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ πρὸς τὸν Προφήτην: Νὰ τοὺς φονεύσω
 ὄλους αὐτούς, πάτερ; Ὁχι, τοῦ λέγει ὁ Προφήτης, ὄχι αὐτούς,
 ἀλλὰ μόνον ὄσους ἡχημαλώτισες μὲ τὸ σπαθί σου. Εἰς αὐτούς

δὲ δὲς ψωμιά καὶ νερὸ νὰ φάγουν καὶ νὰ γυρίσουν ὀπίσω εἰς
 τὸν βασιλέα των. Ἐπανήλθον λοιπὸν εἰς τὴν Συρίαν· καὶ ἀπὸ
 τότε δὲν ἐτόλμησεν ἐκεῖνος ὁ βασιλεὺς νὰ πλησιάσῃ πλέον ἐκεῖ.

Μετὰ καιρὸν ἕως ἄλλος βασιλεὺς τῆς Συρίας, ὁ Ἄδερ,
 ἐλθὼν μὲ στρατὸν πολυάριθμον ἐπολιόρκησε τὴν Σαμάρειαν, τὴν
 πρωτεύουσαν τοῦ Ἰσραήλ. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤμποροῦσε κανένας
 οὔτε νὰ ἐμῶν εἰς τὴν πόλιν, οὔτε νὰ ἐξέλθῃ, ἐνέσκηψεν εἰς αὐτὴν
 μεγάλη πείνα, ὥς εἶνε φυσικὸν νὰ συμβαίῃ εἰς τὰς πολιορ-
 κίας ἐν καιρῷ πολέμου. Τόση πείνα, ὥστε ἄρχισαν οἱ ἄνθρωποι
 νὰ τρώγουν τὴν κόπρον τῶν περιστερῶν καὶ ἄλλα ἐκθήρατα ζῶα·
 αἱ δὲ μητέρες νὰ τρώγουν τὰ παιδιὰ των. Ὁ δὲ βασιλεὺς τοῦ
 Ἰσραήλ ἦτο ἐπάνω εἰς τὰ τείχη ἀποκλεισμένος καὶ θεωρεῖ τὴν
 παράταξιν τῶν ἐχθρῶν. Τότε τοῦ λέγει μία γυναῖκα: Σῶσον
 μας, κύριε βασιλεῦ! Ὅτι πεινοῦμεν καὶ εὐρισκόμεθα εἰς μεγά-
 λην ἀπελπισίαν. Καὶ λέγει ὁ βασιλεὺς. Πῶς νὰ σὰς σώσω;
 Μήπως ἔχω τὰ ἀλώνια μου γεμάτα καὶ τὰ πατητήρια μου; Καὶ
 τὴν ἐρωτᾷ πάλιν ὁ βασιλεὺς. Τί θέλεις νὰ σοῦ δώσω; Λέγει ἡ
 γυνή· Δός μου τὸ παιδί σου νὰ τὸ φάγωμεν σήμερον, νὰ μὴ
 ἀποθάνωμεν ἀπὸ τὴν πείναν. Καὶ τὸ ἱδικόν μου παιδί θὰ τὸ
 φάγωμεν αὔριον. Καὶ ἐμαγειρεύσαμεν μάλιστα τὸν ἓνα υἱόν μου
 καὶ τὸν ἐφάγαμεν. Καὶ λέγουν τὴν ἄλλην ἡμέραν πρὸς αὐτὴν
 οἱ ἄνθρωποι πεινασμένοι. Δός μας τὸν υἱόν σου νὰ τὸν φάγωμεν.
 Καὶ αὐτὴ ἐπρόφασε καὶ ἔκρυψε τὸν υἱόν της. Ἀποῦ δὲ ὁ βασι-
 λεὺς ἤκουσε τὰ λόγια αὐτὰ τῆς γυναικός, καὶ ἐπληροφόρηθῃ
 ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἤρχισαν νὰ τρώγουν ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν μεγά-
 λην πείναν, κατελήφθη ἀπὸ βαθυτάτην θλίψιν· ἐπόνεσε βαθεῖα ἡ
 ψυχὴ του, διέρρηξε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, ἐφόρεσε σάκκον πένθους
 καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ πρὸς τὸν Θεὸν ζητῶν ἔλεος. Καὶ εἶδεν
 ὄλος ὁ λαὸς τὸν σάκκον ὅπου ἐφοροῦσεν ὁ βασιλεὺς ἀπὸ μέσα
 ἀπὸ τὴν βασιλικὴν στολήν, κατὰσαρκα. Ὁ δὲ Ἐλισσαίος ἐνόη

ὅλος ὁ λαὸς εὐρίσκατο εἰς μεγάλην ἀπελπισίαν, ἐκάθητο εἰς τὸν οἶκόν του μετὰ τῶν πρεσβυτέρων ἀπόδρα λυπημένος διὰ τὴν μεγάλην κατὰ συμφορὰν τῆς πατρίδος του. Τὴν νύκτα ἔκαμε μεγάλην δέησιν πρὸς τὸν Θεὸν νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα του ἀπὸ τὴν ἀνάγκην ἐκείνην. Καὶ ἀκούονται ἀμέσως κρότοι ἰσχυροί, καὶ ταραχὴ μεγάλη μέσα εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ βασιλέως τῆς Σαρίας ὅπου ἐπολιορκούσε τὴν πόλιν. Σὺν νὰ ἐπίρρατο ἐν ἐπόδῳ στρατὸς ἄλλος ἐναντίον των μὲ πλῆθος ἀμαξῶν καὶ ἵππέων. Ἐνόμισαν δὲ οἱ ἀρχηγαί των ὅτι ἄλλοι στρατοὶ σύμ- μχοι ἦλθον ἐξ ὀπίσθεν νὰ βοηθήσουν τὴν Σαμάρειαν, Χετταῖοι Ἰσως καὶ Αἰγύπτιοι. Πανικὸς ἐνέσκηψε πάραυτα εἰς ἕλον ἐκεῖνο τὸ στρατεύμα καὶ ἐτάπησαν εἰς ἄτακτον φυγὴν. Αὐτὸ τὸ ἔμα- θεν ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τέσσαρας λεπρούς, οἱ ὅποιοι κατώρθωσαν νὰ πλησιάσουν εἰς τὰς πόλεις τῆς πόλεως καὶ ἀνήγγειλαν τὴν φυγὴν τῶν Σύρων. Ἄλλ' ὁ βασιλεὺς ὑπόπτεισε μήπως αὐτὸ ἦτο κανὲν τέχνασμα τῶν ἐχθρῶν, διὰ νὰ ἐξαπατήσουν τοὺς Ἰσραη- λίτας. Ὅτι ἐκρύφθησαν Ἰσως κάπου, διὰ νὰ ἀποπλανήσουν τὸν Ἰσραήλ καὶ ἐξέλιθη ἔξω, καὶ τότε νὰ ἐπιπέσωσιν αἰφνης καὶ νὰ κυριεύσωσι τὴν πόλιν. Ἄλλὰ τέσσαρες ἀγγελιοφόροι, τοὺς ὁποίους ἔστειλεν ὁ βασιλεὺς νὰ κατασκοπεύσουν καὶ ἴδουν ἂν ἦσαν ἀληθινὰ ἔσα τοῦ εἶπαν οἱ λεπροί, προχωρήσαντες μέχρι τοῦ Ἰορδάνου εὗρον τὴν ὁδὸν γεμάτην πράγματα ἱμάτια καὶ σκεύη καὶ σκηνάς. Τότε ἐξῆλθε πλέον μὲ θάρρος ὁ πολιορκού- μενος λαὸς καὶ ἐπήγαν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐστρατοπέδευον οἱ ἐχθροὶ καὶ διήρπασαν ὅλα τὰ πράγματά των ἔσα ἄφησαν, καὶ εὗρον ἐκεῖ πλῆθος τροφίμων καὶ ἄλλων, καὶ σερμίδαλιν καὶ κρι- θὴν καὶ λοιπά· καὶ ἐσώθη οὕτω ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραήλ καὶ ἡ Σαμάρ- ρεια διὰ τῆς προσευχῆς τοῦ φιλοπάτριδος Ἐλισσαίου· ὁ δὲ λαὸς μὲ εὐθηνότατην τιμὴν ἠγόρασε τροφάς.

Ὁ Ἐλισσαῖος ἐπάταξε καὶ τὸν οἶκον τοῦ Ἀχαάβ καὶ τῆς Ἰε-

ζάβελ τῆς φοβερᾶς, ὅπου τόσο ἀπκνήρως εἶχε καταδιώξει τὸν μέγαν διδάσκαλόν του τὸν ζηλωτὴν Ἥλιαν· τὸν ἐπάταξε δὲ τὸν Ἀχαάβ εἰς τὸν διαδόχον του τὸν Ἰωράμ, πονηρὸν υἱὸν τῶν ἀσε- βεστάτων ἐκείνων γονέων του. Ἀπέστειλε δηλαδὴ ἕνα προφήτην εἰς τὴν Ρουμώθ—Γαλάαδ καὶ ἔχρισεν ἀντὶ τοῦ Ἰωράμ βασιλεῖα τὸν Ἰησοῦ, υἱὸν τοῦ Ἰωσαφάτ. Ὁ δὲ Ἰησοῦ πατάξας τὸν Ἰωράμ μὲ δέλος τοῦ διεπέρασε τὴν καρδίαν καὶ ἐβασιλεύσεν αὐτὸς.

Μεταξὺ ἄλλων ὁ Ἐλισσαῖος ἐπροφήτευσεν καὶ περὶ τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, ἡ δὲ δράσις αὐτοῦ ἐν τῇ βασιλείῳ τοῦ Ἰσραήλ περιλαμβάνει ἕνα πολὺ μακρότατον διάστημα ἀπὸ τῶν βασιλέων Ἰωράμ, Ἰησοῦ, Ἰωάχαζ καὶ Ἰואς, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου ἀπέθανεν.

Ὁ θάνατός του συνεκίνησεν ἕλον τὸ βασίλειον τοῦ Ἰσραήλ ἀπὸ τοῦ Καρμήλου ἕως τῆς Σαμαρείας καὶ τοῦ Ἰορδάνου· καὶ τὸν ἐθαψάν δὲ εἰς τὴν Σεβαστούπολιν τῆς Σαμαρείας, ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ λαὸς μὲ ὄδυρους καὶ θρήνους, διότι ἔχασαν ἕνα μέγαν ὀδηγὸν καὶ προστάτην, ὅστις εἶχε μεγίστην χάριν παρὰ Θεοῦ. Ἄλλὰ καὶ τὸ ἱερὸν καὶ ἡγιασμένον καὶ παρθενικὸν τοῦ καθα- ρωτάτου Προφήτου λείψανον διετήρησε τὴν χάριν τῶν θαυμά- των πλουσιωτάτην καὶ ἔνθεον, καὶ ἐθαυματούργει ὅπως καὶ ἔταν ἦτο ζωντανὸς ὁ Προφήτης. Τὸ ἀκόλουθον ἔτος μετὰ τὸν θάνατόν του μερικοὶ ἔπου ἔφεραν ἕνα νεκρὸν νὰ τὸν θάψουν, κυριευθέντες ἀπὸ μέγαν φόβον ὅπου τὴν ὥραν ἐκείνην ἐπέπεσαν ἔξαφνα ἐναντίον των οἱ Μωαβίται, μὴ ἔχοντες καιρὸν νὰ ἀνοί- ξουν τάφον, τὸν ἔρριψαν τὸν νεκρὸν των μέσα εἰς τὸν τάφον τοῦ ἁγίου Ἐλισσαίου. Μόλις δὲ ὁ νεκρὸς ἤγγισεν εἰς τὰ ὄσπᾶ τοῦ Προφήτου, πάραυτα ἀνέστη εἰς ἐκπληξιν ἕλων καὶ τρόμον. Τὸ μέγα αὐτὸ καὶ ἀνήκουστον θαῦμα ἦτο προεικόνισμα τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν κατὰ τὴν δευτέραν παρουσίαν.

Γράφει δὲ ὁ Δοσίθεος εἰς τὴν Δωδεκάβιβλόν του ὅτι κατὰ τὸ

ἐδοξον ἔτος τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ, μεταφέρθη τὸ ἄγιον αὐτοῦ λείψανον ἀπὸ τῆν Σεαστοπόλιν τῆς Σαμαρείας εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, καὶ κατετάθη ἐκεῖ ἐν τῇ Μονῇ Παύλου τοῦ λεπροῦ καὶ πρεπόντως· διότι λεπρὸν ἴαρευσεν, τὸν Νεεμάν, λεπρὸν ἐποίησε τὸν Γιεζὶ καὶ τέλος ἐν τῇ Μονῇ λεπροῦ κατετάθη, φαίνεται ὅμως ὅτι ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείας μετεκομίσθησαν πάλιν τὰ ἅγια λείψανά του καὶ κατετάθησαν εἰς τὸν περίφημον Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἣ ὅποια κατὰ καιροὺς ἐορτάζεται ἰδιαίτερος κατὰ τὰς 20 τοῦ μηνὸς Ἰουνίου. Ἄλλ' ὡς μαρτυρεῖται ἐν τῷ Συναξαριστῇ, φαίνεται ὅτι εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν ὑπέρχε καὶ ἰδιαίτερος Ναὸς ἀσπερωμένος εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἐνδόξου Προφήτου Ἐλισσαίου ὅπου κατ' ἔτος ἐτελεῖτο μεγαλοπρεπῶς ἡ πανήγυρις τῆς ἐσρτῆς του.

Αὐτὸς εἶναι ὁ θαυμαστὸς βίος τοῦ ἐνδόξου Προφήτου μας, αὐτὴ εἶνε ἡ δρᾶσις του ἐν μέσῳ τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ, αὐτὰ εἶνε τὰ μέγιστα αὐτοῦ θαύματα, διὰ τῶν ὁποίων ἐλαμπρύνθη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, δεχθεὶς εἰς τὴν καθαρωτάτην ψυχὴν του διπλὴν τὴν χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος καὶ ἐδοξάσθη ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων, ζῶν καὶ μετὰ θάνατον. Ἄλλ' ὁ φιλόχριστος ἀθροισμα τῶν πιστῶν, ὅσοι συνηθροίσθητε σήμερον νὰ συνεορτάσωμεν εἰς τὴν λαμπρὰν αὐτὴν πανήγυριν του, πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ὅτι οἱ βίοι τῶν ἁγίων ἀνδρῶν δὲν ἐγράφθησαν διὰ νὰ τοὺς ἀναγινώσκωμεν μόνον καὶ νὰ τοὺς θαυμάζωμεν· ἐγράφθησαν διὰ νὰ μιμώμεθα τὸ κατὰ δύναμιν τὰς ἀρετὰς των, τοὺς τρόπους των, τὴν πολιτείαν των καὶ τὴν ζωὴν των ἐν γένει, τὴν ὁποίαν ἔζησαν εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, προσπαθοῦντες πάντοτε νὰ φυλάττωσιν ἐπακριδῶς τοὺς θείους νόμους καὶ νὰ ἀκολουθῶσιν ἀεὶποτε τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς. Αὐτοὶ εἶνε οἱ φίλοι τοῦ Θεοῦ, ὅπου ἠγάπησαν τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς ἠγάπησεν. Αὐτοὶ εἶνε ὅπου ἠγάπησαν τὸν πλησίον ὡσὰν τὸν ἑαυτὸν τους, ὅπου ἠγάπησαν τὸν Θεὸν μέχρις αἵματος καὶ θανάτου ἀντιπαταχθέντες διὰ τὸ ὄνομά του τὸ Ἅγιον καὶ θαυμαστόν. Αὐτὴν τὴν πορείαν ἐδάδι-

σαν ὅλοι οἱ Προφῆται, τοὺς ὁποίους ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν κόσμον ὡς ἕνα μέσον εἰς τὸ νὰ καταπολεμηθῇ ἡ ἁμαρτία ὅπου εἶχε πλεονεξαι, μεταξὺ τῶν ὁποίων διαπρεπῆ θέσιν κατέχει καὶ ὁ Ἐλισσαίος, ὁ μέγας τοῦ Θεοῦ φίλος διὰ τὴν μεγάλην ἀγάπην του ὅπου ἔδειξε, πρὸς αὐτόν, καθὼς ἠκούσατε. Ὅταν προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ Ἠλίου νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, δὲν ἔδειξε κανένα δισταγμὸν, διότι ἕνεκα τοῦ παρθενικοῦ τοῦ βίου, καθαρῶς καὶ ἅγιος ὢν κατὰ τὴν φύσιν, ἐγνωρίσεν ὅτι ναθαὶς Θεὸς ἦτο ἡ πρόσκλησις του ἐκείνη. Ἀμέσως ἤρχεσε τοὺς ἀγρούς του καὶ τὰ κτήματά του, ἤρχεσε τὰ ζῷα τῶν βοῶν ὅπου τὴν ὄραν ἐκείνην διαφύονεν ἐπιστατῶν ἐπάνω εἰς πολλοὺς ἀργάτας, καὶ ἀκολουθῆσε τὸν Ἠλίαν. Ἔτσι πρέπει καὶ ἡμεῖς νὰ κἀνωμεν. Νὰ μὴ δίδωμεν καμμίαν ἀνάδολγην ἕταν καὶ ἐπιστάσις φωτίζουσα ἡμᾶς μὲς προσκαλῆ νὰ ἀκολουθήσωμεν τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς. Ἠκούσαμεν πόσον εὐσπλαγγνον καρδίαν, πόσον πονητικὴν ψυχὴν εἶχεν ὁ Προφήτης, ἔτσι καὶ ἡμεῖς ἄς συμπαθῶμεν καὶ ἄς βοηθῶμεν τοὺς ἀδελφοὺς μας εἰς τὰς ἀνάγκας των. Ἠκούσαμεν πόσον φιλόπαιτρις ἦτο ὁ Προφήτης καὶ πόσον ἐπροστάτευσεν τὴν πατρίδα του, ἄς ἀγαπῶμεν καὶ ἡμεῖς πάντοτε τὴν πατρίδα μας καὶ ἄς κοπιᾶζωμεν διὰ τὸ καλὸν τῆς καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς. Ὅταν ἡ πατρίς εὐτυχῇ καὶ ἡμεῖς οἱ πολῖται ἢ συνευτυχῶμεν μαζί της. Ἠκούσατε πόσον ἀπιστρέφεται καὶ εὐοχαίνεται τὸ ὄντως συγχικερὸν πάθος τῆς φιλαργυρίας, καταρασθεὶς νὰ λεπρωθῇ ὁ φιλαργυρὸς ὑπηρέτης του ὁ Γιεζὶ, ὅστις καὶ ἐλεπρώθη πάραυτα ἄς ἀποστρεφώμεθα καὶ ἡμεῖς τὸ πάθος αὐτὸ ὡς καὶ τὰ λοιπὰ πάθη, τὰ ὁποῖα εἶνε ὡσὰν μία λέπρα τῆς ψυχῆς μας. Καμῖλιον τῆς παρθενίας τὸν ὀνομάζουσι οἱ ἐγκωμισαταὶ του, δι' αὐτὸ καὶ ἠξιώθη νὰ λάβῃ διπλὴν τὴν χάριν τοῦ Διδασκάλου του, διὰ τὴν ἄκραν καθαρότητα. Ἄς διατηροῦμεν καὶ ἡμεῖς ἄγνον καὶ καθαρὸν τὸ σῶμα ἡμῶν, διὰ τῆς ἐγκρατείας καὶ σωφροσύνης, διὰ νὰ ἐνοικήσῃ ἐντὸς ἡμῶν πλουσία ἢ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Ἠκούσατε πόσας εὐχὰς, πόσας δεήσεις ἔκαμνε θερμστάτας πρὸς τὸν Πανάγαθον Θεόν, ὅσας εἰς μελλε νὰ ζητήσῃ τὴν θέλαν του χάριν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν μεγάλων θαυμάτων του· ἄς ἐστᾶμεθα καὶ ἡμεῖς μὲ εὐλάβειαν καὶ μεγάλην προσοχὴν καὶ

κατάνοξιν εἰς τὰς προσευχὰς μας, καὶ μάλιστα θαύτως ἀγρυπνοῦ-
 μεν εἰς τὸν ἱερὸν αὐτὸν Ναὸν τοῦ, ἵνα μᾶς εἰσακούῃ ὁ Θεός, καὶ
 διὰ τῶν πρεσβειῶν τοῦ ἐνδόξου Προφήτου ἐκτελέῃ τὰς αἰτήσεις
 μας. Τοῦ γὰρ οὐκ ὑποφέρουν τὴν ἀσπνίαν καὶ τὸν κόπον ἐν γένει
 ἔσοι ἐνταῦθα ἀγρυπνοῦντες δὲν προσέχουν μὲ τὴν ἀπαιτούμενην
 εὐλάβειαν εἰς τοὺς ψαλλομένους ὕμνους· ἀλλὰ χωρὶς φόβου Θεοῦ
 ἀνοίγουν κασμηκὰς ὀμιλίας μὲ τοὺς πλησίον των καθημένους
 συζητοῦντες τὰς οικιακὰς των ὑποθέσεις, καὶ τὸ χειρότερον
 ἀκόμη κακολογοῦντες καὶ ἐμπαίζοντες, ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία χαρμο-
 σύμως ψάλλει τοὺς ὕμνους τῆς, εἰς δόξαν τοῦ ἑορταζομένου
 ἁγίου. Ἀλλοίμονον εἰς αὐτοὺς τοὺς ταλαιπώρους. Γράφει ὁ μέ-
 γας Βασιλεὺς, ὅτι κατὰ τὰς ἱερὰς Ἀκολουθίας ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ
 ἀοράτως ἐπισκέπτονται τὸν Ναὸν καὶ παρατηροῦσι μὲ προσοχὴν
 τοὺς προσευχομένους Χριστιανοὺς κρατοῦντες καὶ κατάστιχα, εἰς
 τὰ ὅποια σημειοῦν τὰ δνόματα ἐκείνων ὅπου μὲ εὐλάβειαν καὶ
 κατάνοξιν παρίστανται εἰς τὴν ἱερὰν Ἀκολουθίαν, καὶ ἐκείνων
 ὅπου μὲ ἀφοβίαν ἱστανται ματαίως τυραννοῦμενοι ἀπὸ τὸν κόπον·
 οἱ ὅποιοι ἔχι· μόνον αὐτοὶ ζημιόγονται, ἀλλὰ βλάπτουν καὶ τοὺς
 παρακαθήμενους των· διότι μὲ τὰς ὀμιλίας των δὲν τοὺς ἀφίουν
 νὰ προσέξουν εἰς τοὺς ψαλλομένους ὕμνους. Καὶ ἂν δὲν ὠφε-
 λούνητο, προσθέτει ὁ Μέγας Βασιλεὺς, τὸ κακὸν θὰ ἦτο παρα-
 μικρόν, ἀλλὰ καὶ βλάπτονται, οἱ τοιοῦτοι, καὶ εἶνε ὑπόδικοι
 κολάσεως.

Ἄλλ' ὁ τρισένοξος προφήτα Ἐλισσαίε, ἐπίσκεψαι καὶ
 ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς διὰ τῶν πρεσβειῶν σου πρὸς τὸν πολυ-
 εὐσπλαγχνον Θεόν, καὶ σώσον ἡμᾶς ἀπὸ πάσαν θλίψιν καὶ περι-
 πέτειαν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, εἰς δὲ τὸν μέλλοντα αἰῶνα ἀξιώσον
 μας νὰ ἴδωμεν τὴν δόξαν σου ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ.

Παροράματα : Ἐν σελ. 26 βιοὺς ἀντὶ βίους. Προόπια
 ἀντὶ πρόοπια. Ἐκδυσώπει ἀντὶ ἐκδυσώπει. Ἐν σελ. 30 δο-
 λίου ἀντὶ δουλίου. Ἐν σελ. 36 διδὸ ἀντὶ δύο.

ΕΡΓΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΜΩΡΑΪΤΙΔΟΥ

Διηγήματα τόμ. Α'. (Τὰ Βακούφια.—Με τὴ πανιά.—'Αρφα-
νοῦλα.—'Ο Πτωχὸς καὶ ἡ Μοῖρα του).

Διηγήματα τόμ. Β'. (Κονκίτσα.—'Ο Ἄγαποδιασμέγος.—Τῶν
Θαλασσῶν ὁ Ἅγιος.—'Ο Μπάροπα Δήμαρχος.—'Αιτάνος.—
'Η Πορταῦτισσα.—'Η Θεία Μυγδαλίτσα.—'Αρατε Πέλας).

Διηγήματα τόμ. Γ'. ('Η Χρυσὴ Καδένα.—'Ο Δεκασιτής.—
Φαντάσματα).

Διηγήματα τόμ. Δ'. ('Ο Κῦρ Μανωλάκης.—Βαρυχειμωνιά.—
Χριστὸς Βοσκός.—Σὲ μιὰ παράκλησι.—Ψυχοσάββατον.—
Χριστούγεννα.—Συντροφιά μὲ τὴν Θάλασσαν).

Διηγήματα τόμ. Ε'. (Τὸ Ἰάξιμον).

Μὲ τοῦ Βορηᾶ τὰ κύματα. Ταξείδια.—Περιγραφαί.—'Εντυ-
πώσεις (Σμύρνη.—Διὰ τοῦ Αἰγαίου.—Σῦρος.—Νικομή-
δεια.—Αἰδηψός.—'Ελλην. Ἀκτοπλοῖα). Σειρὰ α'.

Μὲ τοῦ Βορηᾶ τὰ κύματα. Ταξείδια.—Περιγραφαί.—'Εντυ-
πώσεις. (Κωνσταντινούπολις). Σειρὰ β'.

Μὲ τοῦ Βορηᾶ τὰ κύματα. Ταξείδια.—Περιγραφαί.—'Εντυ-
πώσεις. ('Αγιον Ὄρος). Σειρὰ γ'.

Παρθενίας Ἐγκώμιον. Δύο μακρὰ ποιήματα ἐκ τῶν ἐπιτῶν
μεταφρασθέντα ἐμμέτρως εἰς τὴν Νοελληνικὴν Διάλεκτον
μετὰ προλεγόμενων καὶ διαφωτιστικῶν σημειώσεων.

